

La finalització de l'acolliment familiar
d'urgència i diagnòstic:
una aproximació a la percepció de les famílies

Alumna: Clara Lozano Ibanco
Tutora: Nuria Fustier Garcia
Universitat de Girona UdG
Promoció 2019/2023

ÍNDEX

Agraïments	4
GLOSSARI	5
RESUM	6
1. INTRODUCCIÓ	7
2. DISSENY METODOLÒGIC DE L'EXPLORACIÓ	8
2.1 Marc metodològic general.....	8
2.2 Preguntes de recerca i objectius:	8
2.3 Treball de camp.....	9
3. MARC TEÒRIC.....	12
3.1 L'acolliment familiar.....	12
3.2 Les tipologies de l'acolliment familiar.....	15
3.3 Les famílies d'urgència i diagnòstic.....	16
3.4 El procés de l'acolliment familiar	17
3.5 La finalització de l'acolliment familiar	18
3.5.1 El pla d'acoblament, la caixa de vida i el comiat	18
3.5.2 Percepcions i sentiments presents en el moment de la finalització	20
3.5.3 El procés de dol	21
4. EXPOSICIÓ I ANÀLISI DE RESULTATS.....	23
4.1 Sentiments i percepcions durant el pla d'acoblament	23
4.2 Sentiments i percepcions durant el comiat.....	25
4.3 Sentiments i percepcions un cop l'infant ja ha marxat.....	27
4.4 Eines i estratègies personals per fer front la finalització de l'acolliment.....	28
4.5 Dificultats afegides.....	29
4.6 Valoració de l'acompanyament.....	30
4.7 Propostes de millora	31
4.8 Miscel·lània.....	32
5. DISCUSSIÓ	34
6. CONCLUSIONS	37
7. BIBLIOGRAFIA.....	40
8. ANNEX 1.....	43
8. ANNEX 2.....	46
ENTREVISTA 1	46

ENTREVISTA 2	57
ENTREVISTA 3	66
ENTREVISTA 4	76
ENTREVISTA 5	85
ENTREVISTA 6	99
ENTREVISTA 7	114
ENTREVISTA 8	135

L'acolliment familiar és....

“Aportar a aquests infants una ajuda i una seguretat que fins al moment no han pogut tenir o que només l’han viscut en certs moments”
(E8,95-96)

“Una cosa que ens omple el cor, és molt especial perquè la criatura és una personeta que necessita ajuda i ens agrada poder ajudar-lo” (E3, 57-58)

“Donar una segona oportunitat a qui no ha tingut la primera (els nens) i donar una segona oportunitat als pares [...] perquè tothom es mereix una segona oportunitat”
(E2, 103-105)

Agraïments

Gràcies a totes les famílies acollidores d'urgència i diagnòstic que han volgut participar en aquest projecte. Sóc conscient que a vegades és difícil compartir sentiments i reviure experiències, per això valoro enormement el temps de conversa que he compartit amb cada una de vosaltres.

Gràcies a tot l'equip de l'ICIF de la *Fundació Infància i Família* de Girona per facilitar-me el contacte amb les famílies acollidores. Especialment a la Natàlia, Marta i Susana per haver-me donat llum en moments d'incertesa durant la meva recerca.

Gràcies a la meva tutora del TFG, Nuria Fustier per acompanyar-me i guiar-me en tot el procés.

Sense vosaltres aquest treball no hauria estat possible

GLOSSARI

EIA	Equip d'Atenció a la Infància i l'Adolescència
DGAIA	Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència
ICAA	Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció
ICIF	Institucions Col·laboradores d'Integració Familiar
SIFE	Servei d'Integració en Família Extensa
CRAE	Centres Residencials d'Acció Educativa
UCAE	Unitats Convivencials d'Acció Educativa

RESUM

La finalització de l'acolliment familiar és potser la part més bonica o més dolorosa de l'acolliment familiar, tot depèn dels ulls que mirin aquest final.

El present treball pretén, en primer lloc, conèixer com viuen la finalització de l'acolliment familiar les famílies acollidores d'urgència i diagnòstic del servei *Institució Col·laboradora d'Integració Familiar (ICIF)* de la *Fundació Infància i Família* de Girona. Indagant sobre quins són els sentiments que apareixen durant tot aquest procés, quines són les experiències viscudes, les dificultats afegides i les estratègies personals que aquestes famílies utilitzen per fer front aquest moment.

En segon lloc, té com a objectiu valorar l'acompanyament rebut per part de les professionals de l'equip ICIF de Girona. I d'aquesta manera aportar propostes de millora proposades per part de les mateixes famílies per tal de millorar l'acompanyament en el moment de la finalització.

A través d'una metodologia qualitativa, concretament d'entrevistes en profunditat realitzades a set famílies d'urgència i diagnòstic del servei esmentat anteriorment. Com també de la recerca del marc teòric de tot allò relacionat amb l'objecte del meu estudi.

Paraules clau: família d'acollida; finalització de l'acolliment familiar; famílies d'urgència i diagnòstic; sentiments durant el procés de finalització; procés de dol

ABSTRACT

The completion of the family is perhaps the most beautiful or the most painful part of the family reception, depending on the eyes of the end.

The present work aims, first of all, to find out how emergency foster families experience the end of foster care and diagnosis of the Collaborating Institution for Family Integration (ICIF) of *Fundació infància i Família Girona*. Inquiring about what are the feelings that appear throughout this process, what are the lived experiences, added difficulties and personal strategies that these families use to face this moment.

Secondly, it aims to evaluate the support received by the professionals of the ICIF Girona team. And in this way, to bring forward proposals for improvement proposed by the same families in order to improve the accompaniment at the time of completion.

Through a qualitative methodology, specifically in-depth interviews conducted with seven families from the emergency and diagnostic service mentioned above. As well as researching the theoretical framework of everything related to the object of my study.

Keywords: family fostering; end of family reception; urgent and diagnostic families; feelings during the end process; grief process;

1. INTRODUCCIÓ

Abans de començar a endinsar-me amb tots els aspectes relacionats del meu treball, m'agradaria destacar que el motiu de la meva recerca va sorgir arran de la meva experiència personal i professional al servei *Institució Col·laboradora d'Integració Familiar* (ICIF) de la *Fundació Infància i Família* de Girona¹ durant les meves pràctiques curriculars. Durant aquests mesos vaig poder acompanyar a les professionals de l'equip en diferents finalitzacions de l'acolliment familiar, fet que em va permetre presenciar aquest moment. Això va comportar que em sorgís la inquietud de conèixer com vivien les famílies acollidores aquest moment d'una forma més profunda.

Per contextualitzar una mica, tal com menciona el *Departament de Drets Socials* aquest servei s'encarrega de la recerca, valoració i acompanyament dels acolliments familiars en família aliena. Segons el territori hi ha diferents institucions ICIF, però una de les que forma part de la demarcació de Girona es troba dins la *Fundació Infància i Família*, formant part de l'entitat *Plataforma Educativa de Girona*.

D'aquesta manera, aquest treball pretén ser una anàlisi sobre com viuen les famílies acollidores, concretament les famílies d'urgència i diagnòstic del servei ICIF Girona, la finalització de l'acolliment familiar. Indagant també en com ha estat l'acompanyament rebut per part de les professionals del servei durant aquesta etapa i així poder oferir alguna proposta de millora relacionada en l'etapa final de l'acolliment familiar.

En un primer apartat, compartiré el disseny metodològic del meu treball, així com les diferents preguntes i objectius de la meva recerca i les eines utilitzades.

En el segon apartat, de la mà de diferents autors que fan referència a qüestions relacionades amb l'acolliment familiar, procediré a fer una aproximació teòrica sobre tots aquells aspectes que considero rellevants.

En el tercer apartat exposaré els diferents sentiments, percepcions i experiències que han compartit les diferents famílies acollidores durant les entrevistes.

En el següent apartat oferiré un espai de discussió entre els diferents autors mencionats durant el marc teòric i les aportacions de les famílies acollidores.

Finalment, en els últims apartats, presentaré les conclusions extretes un cop finalitzada la meva recerca, així com les respectives fonts bibliogràfiques utilitzades per a l'elaboració d'aquesta.

---

¹ D'ara endavant quan mencionï ICIF Girona farà referència al servei ICIF de la *Fundació Infància i Família* de Girona

2. DISSENY METODOLÒGIC DE L'EXPLORACIÓ

2.1 Marc metodològic general

Pel que fa a la metodologia utilitzada, es tracta d'una metodologia qualitativa donat que considero que era l'única possible per tal de poder donar resposta als objectius que volia assolir. En un inici vaig valorar, portar a terme una metodologia quantitativa, però finalment ho vaig descartar donat que això comportava la pèrdua de molta informació subjectiva de cada família que podia ampliar molt més la validesa i riquesa de la meua recerca.

En primer lloc, pel que fa al tipus de tècnica utilitzada, he triat l'entrevista en profunditat perquè crec que és la més encertada per tal de donar resposta als objectius que exposaré més endavant.

Amb relació a les entrevistes, aquestes es van portar a terme majoritàriament de manera presencial, i en menys mesura de forma telemàtica. Val a dir, que vaig aprofitar les visites de seguiment que realitzaven les professionals del servei per poder trobar-me amb la gran majoria de famílies. Altrament, tenint en compte la disponibilitat i la distància geogràfica, amb algunes de les famílies vaig portar a terme les entrevistes de manera telemàtica (E6,E7 i E8).

Aquestes entrevistes es van enregistrar en àudio i posteriorment vaig procedir a fer les transcripcions de les entrevistes de forma manual (*consultar Annex 2*). Tal com mostra la taula 1 (*consultar apartat 2.3*), vaig categoritzar el nom de l'entrevista en funció de la temporalitat en què les vaig portar a terme. A tall d'exemple la primera entrevista fa referència a la E1.

D'altra banda, per tal de dur a terme l'anàlisi documental que aportés una validesa al meu treball, he portat a terme una revisió d'articles relacionats amb el procés de l'acolliment familiar, com també he consultat fonts dels organismes competents en aquesta matèria.

2.2 Preguntes de recerca i objectius:

PREGUNTES DE RECERCA	
1. Com viuen les famílies d'urgència i diagnòstic del servei ICIF Girona la finalització de l'acolliment familiar? 2. Les famílies acollidores del servei ICIF Girona consideren que passen per un procés de dol un cop finalitzat l'acolliment?	
OBJECTIUS GENERALS	OBJECTIUS ESPECÍFICS
Conèixer com viuen la finalització de l'acolliment les famílies d'urgència i diagnòstic del servei ICIF Girona	1. Analitzar les experiències que han viscut les famílies acollidores d'urgència i diagnòstic durant la finalització de l'acolliment familiar 2. Recollir les experiències viscudes de les famílies acollidores del servei en el moment de la finalització de l'acolliment 3. Detectar els diferents sentiments que sorgeixen durant la finalització de l'acolliment familiar
Contribuir en la millora de l'acompanyament professional del servei, enfocada sobretot en la finalització de l'acolliment familiar	1. Analitzar la viabilitat de les eines de suport donades durant la finalització de l'acolliment, segons la percepció de les famílies d'urgència i diagnòstic del servei 2. Avaluar la valoració de l'acompanyament rebut per part de les professionals del servei 3. Recollir les propostes de millora aportades per part de les famílies acollidores d'urgència i diagnòstic

2.3 Treball de camp

Per tal de dur a terme la meua recerca, he utilitzat una mostra intencional, donat que tal com exposo més endavant hi ha diferents tipologies d'acolliment familiar, però vaig decidir centrar-me en la tipologia d'urgència i diagnòstic perquè aquestes famílies, inevitablement han viscut en algun moment el procés de finalització de l'acolliment familiar.

Actualment a l'ICIF Girona hi ha un total de 10 famílies d'urgència i diagnòstic actives², de les quals, per tal que sigui una mostra significativa he procedit a triar set famílies de manera aleatòria. Malgrat l'última memòria disponible de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció (ICAA) és la relativa a l'any 2021, he pogut tenir accés a aquestes dades donat que tal com he remarcat anteriorment, vaig poder realitzar les pràctiques a aquest servei.

A continuació exposaré una taula que mostra el perfil de les famílies acollidores entrevistades. Cal destacar, però, que en un inici, la meua intenció era realitzar entrevistes a algun membre de la unitat familiar indistintament, però finalment em va semblar més interessant poder tenir la mirada dels dos progenitors/es que formen part de la unitat familiar (donat que a la mostra triada no hi ha cap família monoparental). Malauradament, després d'algunes dificultats que em vaig trobar, en alguns casos, no va ser possible (F2) donat que l'entrevista només la vaig poder realitzar a una de les figures. Altrament, en un altre cas (F5) vaig tenir l'oportunitat de portar a terme l'entrevista a les dues progenitores per separat, fet que va enriquir molt la meua recerca.

Taula 1. Perfil de la mostra utilitzada

Família	Entrevista	Participants	Finalitzacions	Temps al servei
F1	E1	Laura i Manel	1	2 anys
F2	E2	Dolors	2	9 anys (amb període de descans)
F3	E3	Elisa i Pep	1	1 any
F4	E4	Núria i Raül	3	3 anys
F5	E5 i E6	Cèlia i Marta	5	5 anys
F6	E7	Sònia i Marc	3	3 anys
F7	E8	Imma i Eliseu	5	5 anys

*Per tal de preservar la identitat de les persones entrevistades, s'han utilitzat noms ficticis.

² Famílies d'urgència i diagnòstic que es troben actualment acollint a algun infant

Per tal de dur a terme les entrevistes, prèviament vaig elaborar un guió d'entrevista (*veure Annex 1*) distribuïda a través de 5 blocs temàtics. Aquests fan referència primerament a aspectes generals de l'acolliment, perquè tot i que la meua recerca es troba focalitzada en el moment de la finalització, he considerat imprescindible contextualitzar una mica per tal de poder conèixer alguns aspectes rellevants, com poden ser el nombre d'acolliments realitzats o bé també si s'havien plantejat en algun moment un canvi de tipologia. El segon i tercer bloc, fan referència a la percepció de la finalització i al procés que porten a terme les famílies acollidores prèviament a aquest moment. Altrament, el quart bloc, pretén recollir tota la informació rellevant en relació al moment en què ja han acomiadat a l'infant i ja no es troba per tant, dins del nucli familiar. Finalment, l'últim bloc engloba tots els aspectes relacionats a la valoració de les famílies acollidores en relació al suport que han rebut per part de les professionals de l'equip durant aquest procés final, com també un cop ja ha finalitzat l'acolliment familiar.

D'altra banda, prèviament a la realització d'aquestes entrevistes, vaig elaborar un full informatiu per tal de donar a conèixer a les famílies el motiu de la meua recerca, com també altres qüestions relacionades amb la seva participació voluntària i l'ús posterior de l'anàlisi de les dades (*veure Annex 1*). Tanmateix, també vaig dissenyar un full de consentiment que les famílies van haver de signar prèviament a la realització de les entrevistes. (*veure Annex 1*).

En relació a la tècnica utilitzada per a la recollida de dades, vaig dissenyar un full de categorització que recull en diferents blocs temàtics, concretament 8, tot allò que s'emmarca en la meua recerca:

Taula 2. Full de categorització

BLOC	CATEGORIA D'ANÀLISI	COLOR	DESCRIPCIÓ
1	Sentiments i percepcions durant el pla d'acoblament		Conèixer els sentiments i les percepcions de les famílies acollidores en funció del moment en què es troba el procés
2	Sentiments i percepcions durant el comiat		
3	Sentiments i percepcions un cop l'infant ha marxat		
4	Eines i estratègies personals		Recollir les estratègies personals que ajuden a les famílies acollidores a fer front la finalització de l'acolliment
5	Dificultats afegides		Saber quines són les dificultats afegides que poden complicar la finalització de l'acolliment familiar
6	Valoració de l'acompanyament rebut per part de les professionals durant la finalització de l'acolliment		Conèixer la valoració de les famílies acollidores sobre l'acompanyament que han rebut durant la finalització de l'acolliment
7	Propostes de millora		Recollir i analitzar les propostes de millora que comparteixen les famílies acollidores
8	Miscel·lània		Destacar algunes aportacions que fan les famílies tot i que no siguin d'aspectes relacionats amb l'objecte d'estudi

Per tal de diferenciar els diferents blocs temàtics del full de categorització, vaig distribuir diferents colors per facilitar la feina posterior a l'hora de fer l'anàlisi i codificació de les aportacions de les famílies.

Seguidament, vaig elaborar un full de codificació per tal de poder procedir a l'anàlisi i selecció de les diferents aportacions que compartien les famílies durant les entrevistes en funció dels diferents blocs temàtics del full de categorització. A tall d'exemple, la codificació pertinent a E5,1,483-490 correspon a l'entrevista 5, bloc 1 del full de categorització (sentiments i percepcions durant el pla d'acoblament), cita textual de la línia 483 a la 490 de la transcripció de l'entrevista. En els casos en què la cita literal fa referència a dos o més blocs del full de categorització, l'elaboració seria la mateixa, però afegint aquest bloc, per exemple E5,1,3,483-490.

Aquestes aportacions es poden veure reflectides concretament a l'apartat d'anàlisi de dades, on exposo les diferents aportacions que han compartit les diferents famílies.

3. MARC TEÒRIC

3.1 L'acolliment familiar

L'acolliment familiar és “*un gest altruista i desinteressat que té com a objectiu proporcionar un entorn familiar i tot el que això impliqui (afecte, atenció individualitzada, nous models i referents familiars, etc.) a un infant que ho necessita durant un temps determinat*” (Domenech, Prats i Guasch,2009,p.9)

Tanmateix, Viedma, Míguez, Santaló i Martín (2016) puntualitzen que l'acolliment familiar ha de garantir el dret que té l'infant de créixer en un entorn familiar sense necessitat que hi sigui present el vincle de consanguinitat:

El acogimiento familiar es una medida de protección que promueve la integración del menor en una familia distinta a su familiar nuclear de origen, de forma temporal o indefinida, garantizándole un entorno adecuado en el que crecer y sin crear vínculos de filiación ni parentesco” (p.284)

En aquesta mateixa línia, Casellas i Serra (2010) introdueixen la premissa de l'òrgan competent que exerceix la tutela d'aquests infants:

L'acolliment familiar es defineix com la mesura de protecció per mitjà de la qual un infant o un adolescent en situació de desemparament i, per tant, sota les funcions tutelars de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA), ha de ser confiat a una família que faci possible el seu desenvolupament integral com a persona (p.15)

D'aquesta manera, la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) és la institució responsable de la tutela de l'infant, però tal com afegixen Domenech et, el. (2009) les famílies acollidores són les encarregades de tenir cura de la seva guarda.

Tanmateix, a l'article 173 del Codi Civil aclareix tot allò que fa referència al concepte de guarda que han de portar a terme les famílies acollidores:

El acogimiento familiar produce la plena participación del menor en la vida de familia e impone a quien lo recibe las obligaciones de velar por él, tenerlo en su compañía, alimentarlo, educarlo y procurarle una formación integral en un entorno afectivo

Cal destacar que l'organisme competent per dur a terme els acolliments familiars a Catalunya és l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció (ICAA). No obstant, com he mencionat anteriorment i tal com comparteixen Amorós et al. (2003) les institucions que s'encarreguen de dur a terme la recerca, valoració, formació i seguiment dels acolliments en família aliena al nostre territori són les ICIF.

Segons les dades extretes de l'informe estadístic mensual DGAIA (2023) actualment hi ha 8.624 infants que es troben sota alguna mesura de protecció, concretament un 41'8% en acolliment familiar, mentre que un 57,9% en centre residencial.

Un altre punt a destacar breument, és la diferència entre l'acolliment i l'adopció. Tal com esclareixen Martínez i Arregui (2014): “*La adopción tiene carácter definitivo e irrevocable y se*

crean unos vínculos jurídicos plenos con la nueva familia cesando todo vínculo y relación con la familia biológica” (p.13)

En aquesta mateixa línia, Amorós i Palacios (2004) afegeixen una gran diferència relacionada amb la motivació de les persones adoptants i a les acollidores:

Mientras que quienes desean adoptar lo que realmente quieren es tener un hijo o una hija y desarrollar con él o con ella la experiencia de la maternidad y paternidad de por vida, en el caso de los acogedores la motivación fundamental se relaciona con el deseo de ayudar, de servir de puente temporal en la vida de un niño en su tránsito de unas situaciones iniciales no adecuadas a situaciones futuras más promisorias (p.87)

En resum, podem extreure de la mà dels autors esmentats anteriorment, que hi ha almenys dues variables que diferencien aquests projectes, la temporalitat i la motivació de les famílies.

Tal com il·lustren Domenech et al. (2009) la temporalitat és una de les principals característiques de l'acolliment familiar, donat que el seu objectiu és que els infants puguin retornar amb la seva família biològica. Per això és important que les famílies acollidores tinguin present el caràcter temporal del projecte, com també la figura de la família biològica de l'infant donat que a mesura del que sigui possible es promou la relació de l'infant amb la seva família biològica a través de visites supervisades per part dels equips professionals.

Segons refereix Salvat (2019) els equips encarregats de realitzar l'estudi i valoració de la situació de la família biològica són els Equips d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència (EAIA). A vegades, com referiré més endavant, els infants són acollits en urgència i diagnòstic mentre aquest equip duu a terme l'estudi de la seva família i decideixen quina és la mesura de protecció més idònia per l'infant. Un cop fet aquest estudi, l'equip porta a terme el pla de treball amb la família biològica de l'infant per tal de poder millorar les circumstàncies que havien provocat la situació de desemparament de l'infant i de retruc, que es pugui efectuar el retorn de l'infant amb la seva família d'origen.

D'aquesta manera, tal com exposaré en l'apartat de tipologies de l'acolliment familiar, en funció de la previsió de recuperabilitat de la família biològica, l'infant podrà ser acollit en una tipologia o una altra. Segons exposen Domenech et al. (2009) la tipologia d'acolliment i la previsió de recuperabilitat són aspectes que tenen una gran relació, donat que si la previsió és a curt termini, l'infant podria ser acollit en acolliment simple, mentre que si es preveu una recuperabilitat més dilatada en el temps, seria acolliment permanent.

Fins aquí s'ha pogut evidenciar que en l'acolliment familiar hi ha diferents actors i serveis implicats. Segons Minuchin, Colapinto i Minuchin (2009) quan un infant és acollit per una família d'acollida, es produeix una connexió entre tots els protagonistes: *“Tan pronto como un niño es alejada de su hogar y colocado con una familia substituta, nace un sistema tripartito compuesto por la familia biológica, la familia sustituta y la institución interviniente” (p,121).*

Aquests mateixos autors refereixen que malgrat en moltes ocasions les famílies no interactuen entre elles, és important propiciar aquesta relació pel benestar de l'infant: *“La colaboración supone que las personas están en contacto y funcionan como una red en beneficio del niño, compartiendo información y resolviendo problemas a través del esfuerzo común”*(p.122)

D'altra banda, malgrat que encara no hi ha molts estudis al respecte, un altre punt que cal assenyalar relacionat amb la funció que porten a terme les famílies acollidores, és a dir la guarda de l'infant, és el nou terme anomenat *parentalitat social*.

Per contextualitzar, tal com refereixen Sallés i Ger (2011) el concepte de parentalitat *“fa referència a les activitats desenvolupades pels pares i mares per tenir cura i educar als seus fills, alhora que promoure'n la seva socialització”* (p.27)

Tanmateix, Barudy (2005,2010) *“distingeix entre dues formes de parentalitat: la parentalitat biològica, que té a veure amb la procreació, i la parentalitat social, que té a veure amb l'existència de capacitats per a tenir cura, protegir, educar i socialitzar els fills”* (Citat per Sallés i Ger, 2011,p.28).

D'aquesta manera, en el marc de l'acolliment familiar, tal com menciona Díaz (2022) *“En este contexto, la parentalidad constituye un espacio relacional, que debe ofrecer a las personas acogidas continuidad, disponibilidad y respuestas acordes a sus necesidades”* (p.71)

Certament, aquesta nova terminologia esdevé arran dels grans canvis que hem portat a terme a nivell de societat, com també de les noves estructures familiars que se n'han anat originant. Tanmateix, si bé els infants que es troben en acolliment mantenen relació amb la seva família biològica, també estableixen un vincle amb la família d'acollida. En aquest sentit, Comas (2012) exposa que *“las nuevas realidades familiares están creando un nuevo tipo de parentesco, el parentesco plural, que no se circunscribe en un solo hogar, sino a relaciones entrecruzadas entre miembros de distintos hogares”* (par. 5)

A més a més, aquest autor, afegeix que el terme de *parentalitat plural*, donat que l'acolliment familiar propicia que es doni aquesta relació de parentalitat i no impedeix que l'infant continuï mantenint aquest vincle efectiu amb la seva família biològica.

Finalment, Amorós i Palacios (2004) assenyalen el gran grau de responsabilitat que se li demana a les famílies acollidores, com també que tinguin present la temporalitat del projecte:

Tienen que llevar a cabo sus funciones en medio de una inundable ambigüedad respecto a su rol, pues se les pide que se impliquen activamente con los acogidos, que respondan a todas sus necesidades y les incorporen a su familia, y al mismo tiempo, que no olviden el carácter transitorio de esas relaciones (p.101)

3.2 Les tipologies de l'acolliment familiar

Dins de la mesura de protecció de l'acolliment familiar, podem trobar diferents tipologies d'acolliment. Segons Amorós i Palacios (2004) aquestes sorgeixen per donar resposta a la gran diversitat de necessitats que presenten els infants i els grans canvis socials que s'esdevenen:

Las nuevas necesidades de los niños y las niñas y de sus familias, los nuevos planteamientos profesionales, la nueva mentalidad social, la diversidad existente entre unos países i otros, o de unas comunidades autónomas a otras, todo ello contribuye a que vayan surgiendo diferentes modalidades de acogimiento familiar y una nueva terminología relacionada con el acogimiento. (p.78)

D'aquesta manera, la llei 14/2010, del 27 de maig dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència ³(LDOIA), concretament l'article 120 regula les següents tipologies d'acolliment familiar vigents en l'actualitat: l'acolliment familiar simple, l'acolliment familiar permanent, l'acolliment familiar en Unitats Convivencials d'Acció Educativa (UCAE), l'acolliment en un centre residencial i l'acolliment preadoptiu.

A més a més, hi ha altres autors com Amorós i Palacios (2004) que porten a terme una classificació en funció de les variables següents: la constitució de l'acolliment (administratiu o judicial); la temporalitat i la finalitat (urgència i diagnòstic, simple, permanent o preadoptiu), les necessitats que presenten els infants (UCAE) o bé també segons la relació de parentiu que es pot establir amb la persona acollidora (família extensa o aliena).

La llei 14/2010 (LDOIA) aclareix que l'acolliment simple o permanent poden ser mesures de protecció portades a terme tant per família extensa com per família aliena. A més a més, posa l'accent en què l'acolliment en família extensa té prioritat respecte a l'acolliment en família aliena. Tal com refereix Salvat (2019) els equips encarregats de dur a terme la valoració psicosocial, acompanyament i seguiment dels acolliments en família extensa són els Serveis d'Integració en Família Extensa (SIFE).

Segons els autors mencionats anteriorment, Amorós i Palacios (2016) a vegades aquesta modalitat d'acolliment no es pot dur terme donat que les mateixes famílies extenses poden no mostrar-se disposades o bé perquè aquesta alternativa pot no ser la més adient.

Cal recordar que, malgrat la llei 14/2010 (LDOIA) no inclou la tipologia d'urgència i diagnòstic en la seva classificació, sí que preveu aquesta tipologia per tal de donar una resposta al desemparament de l'infant. Tal com exposa l'article 111 de la llei anomenada anteriorment: *“Les famílies acollidores d'urgència o els centres d'acolliment, si escau, han d'exercir l'atenció immediata i transitòria dels infants i els adolescents desemparats, mentre s'analitza la problemàtica i es determina, si s'escau, la mesura de protecció més adequada”*

---

³ D'ara endavant anomenada llei 14/2010 (LDOIA)

Tal com refereixen Domenech et, al. (2009) en funció de la temporalitat i de la relació que s'estableix amb la família biològica podem distingir les següents tipologies:

Taula 3. Tipologies d'acolliment en família aliena (elaboració pròpia)

Tipologia	Temporalitat	Particularitats	Perfil infants
Urgència i diagnòstic	6 mesos (mentre l'EAlA fa l'estudi)	Evitar l'ingrés del menor a un centre	0 a 6 anys
Simple	2 anys	La família biològica porta a terme un pla de treball amb l'EAlA	No especificat
Permanent	Indefinida*	Pot ser fins a la majoria d'edat	No especificat
UCAE	No definida	Famílies professionalitzades**	Grup de germans o infants amb necessitats especials
Col·laboracions	No definida	Caps de setmana i vacances	Resideixen en centres residencials d'acció educativa (CRAE) / a partir de 9 anys

*Malgrat el que el nom indica, el retorn amb la família biològica sempre es troba present.

**Persones que tinguin alguna titulació, com pot ser treball social, educació social, magisteri, etc.

Finalment, segons dades de l'informe de la DGAIA que he esmentat anteriorment, aquesta mateixa font ens permet constatar que de les xifres sobre els acolliments familiars, la majoria es troben en acolliment en extensa (65,6%), mentre que una minoria es troben en família aliena (24,8%). Cal destacar, però, que aquestes últimes dades que fan referència als acolliments en família aliena, no permeten distingir el nombre d'infants que es troben en acolliment simple, UCAE o acolliment d'urgència i diagnòstic.

3.3 Les famílies d'urgència i diagnòstic

Les famílies acollidores d'urgència i diagnòstic són molt necessàries per donar resposta als infants que necessiten un entorn estable i de seguretat. Tanmateix, tal com refereixen Amorós i Palacios (2004) les famílies d'urgència i diagnòstic tenen un valor afegit donat que donen resposta a una doble necessitat:

Su finalidad es doble: por una parte, ofrecer una atención inmediata a los niños y niñas, evitando su institucionalización; por otra, llevar a cabo el proceso de diagnóstico durante el espacio tiempo previsto, que idealmente no debería exceder de tres meses y excepcionalmente, de seis (p. 80)

Una de les principals característiques presents en aquestes famílies és la capacitat de donar resposta a la necessitat de la urgència. Tal com he mencionat anteriorment i com exposa la llei 14/2010 (LDOIA), aquestes famílies han de donar resposta a la situació de desemparament de l'infant de manera immediata.

En aquesta mateixa línia, Amorós i Palacios (2004) assenyalen que “*se trata de un tipo de acogimiento no programado y, por tanto, imprevisible, en cuanto al momento de su comienzo, lo que exige una gran disponibilidad por parte de los acogedores* (p. 198)

Pel que fa a la temporalitat, tal com estableix aquesta mateixa llei i també altres autors com Domenech et. al (2009) la durada estimada de l'acolliment és de sis mesos mentre efectuen una mesura de protecció definitiva.

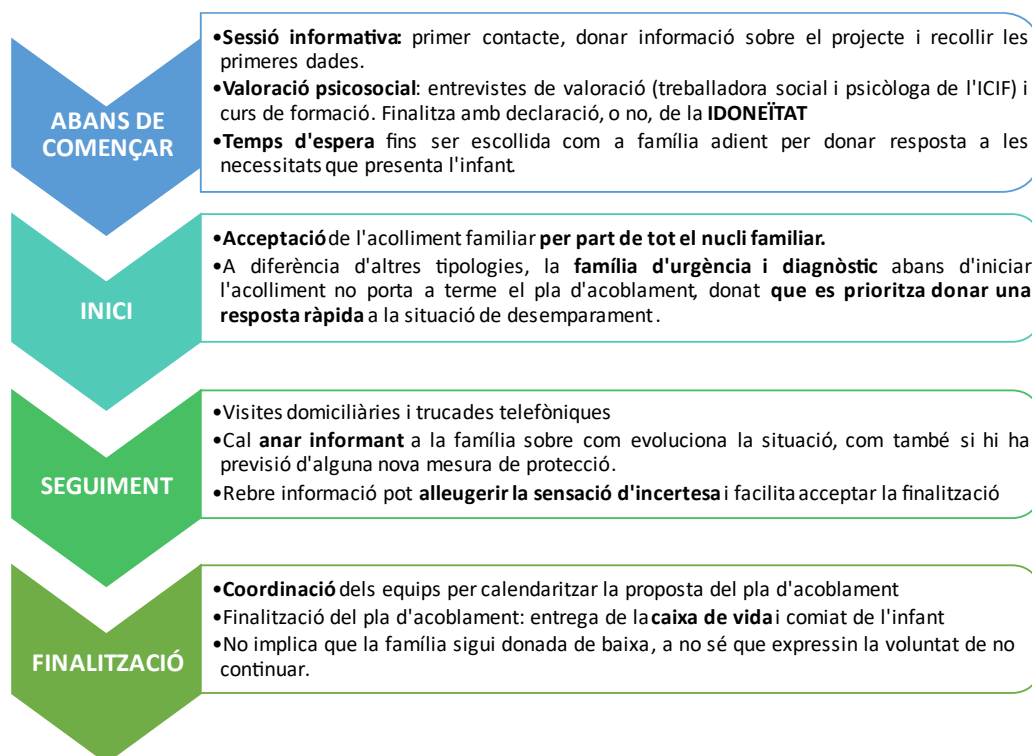
Tanmateix, Amorós et, al. (2003) manifesten altres particularitats com són la falta d'informació que reben en relació a la família biològica i la incertesa de la temporalitat.

Pel que fa a les característiques dels infants acollits en aquesta tipologia d'acolliment, tal com esclareixen Domenech et, al (2009) solen ser d'edats compreses entre 0 a 6 anys, tot i que hi pot haver algun cas excepcional en què l'infant que es trobi acollit sigui més gran. D'aquesta manera, tal com exposen Cánovas i Sahuquillo (2013) el que es pretén és que els infants d'edats tan primerenques, no hagin de romandre en centres d'acollida, prioritzant d'aquesta manera que puguin viure en un entorn familiar.

3.4 El procés de l'acolliment familiar

L'objectiu d'aquest apartat és exposar a grans trets quin és el procés de l'acolliment familiar i destacar breument els aspectes més rellevants de cada etapa:

Gràfic 1. El procés de l'acolliment familiar (elaboració pròpia)

3.5 La finalització de l'acolliment familiar

Tal com recull l'article 124 de la llei 14/2010 (LDOIA), la finalització de l'acolliment familiar es pot donar per diversos motius: *“adopció, assoliment de la majoria d'edat, resolució judicial ferma, constitució de la tutela, desaparició del menor, mort o declaració de defunció, per voluntat de la família acollidora o per voluntat de l'adolescent”*.

Tanmateix l'acolliment familiar també pot concloure per altres motius: quan es produeix un retorn amb la família d'origen, un acolliment pre-adoptiu, un canvi de tipologia d'acolliment o l'ingrés del menor a un centre residencial (Fundació Infància i Família, 2012,p.29)

Tal com refereixen Solé et al. (2019) *“El final del acogimiento es un aspecto que hay que trabajar con tiempo, a no ser que se produzca de manera repentina”* (p.155).

D'aquesta manera, segons aquest mateix autor, és important anar informant a la família acollidora sobre la previsió de la finalització:

De ahí la conveniencia de que todos estén informados, sobre el pronóstico de recuperación de los padres y por lo tanto del desenlace de la acogida. Conocer el punto en el que se encuentran dará una perspectiva de la situación y paliará al menos en parte, esa incertidumbre (p.147)

Pel que fa a la percepció que tenen les famílies acollidores sobre la finalització de l'acolliment, segons les dades de l'estudi realitzat per Amorós et, al. (2003) mostren que a mesura que va evolucionant l'acolliment familiar, el vincle amb l'infant augmenta i això comporta que a les famílies acollidores els hi costi més consentir la finalització.

Finalment, en relació amb el procediment previ a la finalització de l'acolliment familiar, com exposaré en el següent apartat, es porta a terme un pla d'acoblament que finalitzarà amb el comiat de l'infant a la seva nova llar o amb el retorn amb la seva família biològica.

3.5.1 El pla d'acoblament, la caixa de vida i el comiat

El pla d'acoblament és un procés que té com a objectiu iniciar de manera progressiva la coneixença entre la família⁴ i l'infant. Segons Amorós i Panchón (1996) *“L'acoblament conforma una fase molt important en el procés de l'acolliment, ja que facilita l'establiment dels primers contactes”*. (p.135)

Segons Viedma et, al. (2016) en aquest punt del procés, és molt important la implicació i la col·laboració de tots els agents implicats:

La preparación de la/el menor para la incorporación a su futura familia (ya sea sus propios familiares biológicos o familia ajena) es un trabajo conjunto entre los técnicos de la ICIF, los acogedores, los progenitores y otros familiares biológicos de los menores. (p.288)

---

⁴ Tant si es tracta de família biològica, extensa, aliena o adoptiva

Tal com mencionen Domenech et al. (2009) quan les tècniques s'encarreguen d'elaborar el pla d'acoblament de l'infant es tenen en compte les particularitats i singularitats de les famílies i l'infant, però prestant especial atenció a les d'aquest últim:

Es tracta d'un procés específic i únic per a cada infant i cada família. Es tenen en compte les particularitats de totes dues parts, però sobretot les característiques personals de cada infant: l'edat, el seu estat en aquell moment, les seves experiències anteriors i l'evolució (p.24)

Segons Solé et al. (2009) l'edat de l'infant, és una de les variables que s'han de tenir en compte a l'hora de portar a terme el pla d'acoblament: *“En función de la edad del niño, el tiempo del plan de acoplamiento se diseñará de una manera u otra. Cuando se trata de niños pequeños, se hace en un período de pocos días y de manera bastante intensa”* (p.141).

De la mateixa manera, les famílies d'urgència i diagnòstic, comencen el treball de preparació i sensibilització de l'infant envers la seva nova família, des de l'inici d'aquest acolliment fet que facilita molt més el procés de transició. Tal com refereixen Viedma et al. (2016) *“El acoplamiento es un proceso a través del cual favorecemos la adaptación progresiva de la/el menor a una nueva familia a través de un plan de trabajo que se lleva a cabo desde el ingreso de la/el menor en la familia de urgencia* (p.288).

Pel que fa al procediment, tal com recull Infància i Família (2020) prèviament a l'inici del pla d'acoblament, la referent de l'acolliment de l'ICIF elabora un calendari, es realitza una coordinació i es posa en comú amb la resta de serveis implicats. Un cop acordat el calendari per tots els serveis implicats, es fa arribar també a la família acollidora.

Tal com jo mateixa vaig compartir a l'informe final del pràcticum (2023) *“En els pròxims dies i de manera progressiva es va ampliant aquesta franja horària per tal que la nova família pugui interaccionar amb l'infant i es familiaritzi amb la seva dinàmica”* (p.11)

Aquest pla d'acoblament finalitza amb la pernocta de l'infant a la seva nova llar i amb el respectiu comiat, on les famílies acollidores fan entrega de la *caixa de vida* a la nova família.

La *caixa de vida* és un recurs que prepara la família acollidora, on es guarda tot allò que ha estat significatiu per a la vida de l'infant. En aquesta caixa, es poden trobar objectes d'un valor molt important, com poden ser fotografies de les diferents etapes de l'infant viscudes amb la família d'acollida, alguna joguina significativa, la polsera de naixement o el cordó umbilical. Donat que són les mateixes famílies acollidores les que preparen aquesta caixa, cada una pot fer-ho a la seva manera i, fins i tot, posar el seu toc personal.

Malgrat que no hi ha moltes investigacions al respecte, Jiménez, Martínez i Mata (2010) han elaborat una guia per poder treballar les *històries de vida* amb infants que es troben en acolliment, tant residencial com familiar. Aquesta guia va dirigida a les persones cuidadores de l'infant, siguin professionals o famílies acollidores, per tal de poder acompanyar a l'infant en la

preparació de la seva història de vida. Tal com refereixen, es tracta d'un treball pensat per a portar-lo a terme amb l'infant, tot i que també puntualitzen que pel que fa als infants d'edats primerenques, sobretot fins als quatre anys, són les famílies acollidores o els professionals dels centres residencials els que hauran de fer aquesta tasca.

Tal com menciona Garcia (2015) aquesta preparació afavoreix positivament la transició que fa l'infant de trobar-se en acolliment familiar a passar a la seva nova vida.

Finalment, un cop la família acollidora ha acomiadat a l'infant a la seva nova llar es dona per finalitzat el pla d'acoblament i, per tant, també l'acolliment familiar. Cal remarcar, novament que això no implica la baixa de la família al servei, a excepció que les mateixes ho sol·licitin.

3.5.2 Percepcions i sentiments presents en el moment de la finalització

Pel que fa al moment de la finalització, amb relació als sentiments que poden sorgir, la Fundació Plataforma Educativa (2018) refereix que les famílies acollidores poden presentar sentiments de frustració: *“Quan es prenen decisions administratives que no entenen o de les quals no han pogut participar; i amb la manca d'agilitat del propi sistema de protecció, quan aquest es burocratitza i s'alenteixen els temps”* (p.77)

De la mateixa manera, segons l'estudi realitzat per Baquer (2019) el sentiment de tristesa es troba molt present en aquest moment *“dins la finalització de l'acolliment, l'emoció que més predomina és la tristesa. És un procés on s'inicia el dol i, sobretot, els primers acolliments són els més difícils de treballar”* (p.45)

En aquesta mateixa línia, Horno (2014) comparteix segons l'experiència d'una de les famílies entrevistades, en aquest moment també es troba present el sentiment d'alegria donat que els infants han aconseguit una llar definitiva.

Tanmateix, en funció de la mirada que tinguin sobre la nova família, aquesta qüestió també pot condicionar els sentiments que s'esdevinguin un cop l'infant ha marxat. A tall d'exemple, Amorós et al. (2003) refereixen que algunes de les famílies es mostren més tranquil·les davant de noves mesures de protecció com l'adopció.

Altrament, Fundació Plataforma Educativa (2018) exposa la presència d'altres sentiments que poden sorgir en aquest moment, com són el de culpabilitat o el de fracàs davant de situacions que les famílies acollidores no havien pogut preveure, o bé també davant del desig de voler continuar emparant a l'infant.

D'altra banda, cal destacar que hi ha aspectes que poden dificultar com viuen les famílies acollidores la finalització de l'acolliment.

Tal com he compartit en apartats anteriors, la finalització de l'acolliment es pot donar per diversos motius, entre ells perquè l'infant no accepta l'acolliment o bé perquè la família

acollidora decideix la cessió de l'acolliment. En aquest sentit, Amorós i Panchón (1996) puntualitzen que *“si el retorn no és a la seva família i l'acomiadament ha estat per una dificultat d'adaptació, el procés és més dolorós”* (p.142)

A més a més, la imatge que tenen de la família, pot condicionar també aquest moment. A tall d'exemple, Horno (2014) comparteix que *“también les cuesta cuando no están muy seguros de las familias a las que van los niños, o las medidas que se toman, o cuando se enteran después de que las cosas no han ido bien en la medida”* (p.85)

A part dels aspectes mencionats, segons l'estudi realitzat per Amorós i Palacios (2004) mostra que *“la separación de los acogidos les resultó más o menos fáciles en función de la edad de los niños, la duración del acogimiento y la intensidad de las relaciones afectivas entre ellos”* (p.108)

A tall d'exemple, pel que fa a la temporalitat, Horno (2014) refereix que *“lo normal es que la estancia de los niños dure en torno a los dos o tres meses, pero han tenido algún caso de hasta un año. Y en estos casos la situación fue más difícil”* (p.85)

3.5.3 El procés de dol

Anteriorment, alguns autors han aportat els diferents sentiments que es poden donar en el moment en què finalitza l'acolliment familiar. Ara bé, tenint en compte la pèrdua que es produeix en el moment de la separació, aquest fet ens porta a parlar sobre el procés de dol.

El procés de dol, segons Meza et, al. (2008) *“es la reacción natural ante la pérdida de una persona, objeto o evento significativo; o también, la reacción emocional y de comportamiento en forma de sufrimiento y aflicción cuando un vínculo efectivo se rompe”* (p.28)

Això ens permet evidenciar, tal com refereix Boixareu (2006) que tot i que el dol s'associa a la mort d'una persona estimada, també es pot relacionar amb totes aquelles pèrdues (siguin o no tangibles) que anem patint al llarg del nostre cicle vital.

D'aquesta manera, *“en el procés de dol, apareixen una barreja de sentiments com la tristesa, l'angoixa, l'apatia, la culpa, la ràbia, l'abatiment o la sensació d'injustícia”* (París, 2013,p.109)

Tal com afirma Boixareu (2006) hi ha una estreta relació entre la intensitat del dol i el vincle que hi havia amb allò que s'ha perdut.

Tot i que les investigacions mostren que hi ha una sèrie d'etapes en el procés de dol, tal com refereix Boixareu (2006) això no vol dir que aquestes etapes siguin present en aquest mateix ordre o que les persones les hagin d'experimentar totes. Donat que, segons París (2013) es tracta d'un procés personal i que cada persona ho viu de diferent manera.

D'altra banda, com molt bé refereixen Amorós et, al. (2003) donada la complexitat emocional que comporta la separació amb l'infant, moltes famílies fan ús d'estratègies personals per a ajudar-se a fer front a aquest moment:

A mesura que transcorre l'acolliment, les famílies es plantegen estratègies que els ajudin a afrontar aquesta situació. Entre les estratègies dels acollidors, hi ha les que s'orienten a sensibilitzar-se davant la idea del comiat, a prendre consciència de la realitat (p.170)

Segons Horno (2014) algunes famílies els ajuda el fet de ser conscients i tenir present la seva presència temporal en la vida de l'infant:

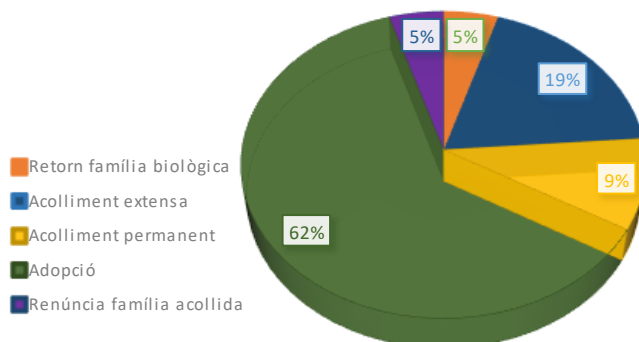
Para para manejar bien el tema de las despedidas de tantos niños, y en periodos tan breves, para ellos fue muy importante enfatizarles que no eran sus hijos ni sus hermanos, y que ellos eran una familia suplente, una familia temporal hasta que les encontraran una familia (p.83)

Un altre aspecte que pot ajudar a pal·liar el moment de la finalització és poder mantenir la relació amb la família i l'infant un cop ha finalitzat l'acolliment. Tal com exposen Amorós et, al. (2003) *“No obstant hi ha famílies que manifesten que, gràcies a la proximitat del nou domicili del nen o la nena i la freqüència de les visites, van viure el comiat amb molta naturalitat”* (p.170)

4. EXPOSICIÓ I ANÀLISI DE RESULTATS

Tal com es mostra en el gràfic següent, els motius pels quals han finalitzat els acolliments de les famílies entrevistades són molt diversos. Tanmateix, tal com es pot observar, predominen les finalitzacions per motiu d'adopció (62%), mentre que les minoritàries són per retorn amb la família biològica de l'infant i la renúncia per part de les famílies acollidores (ambdues 5%).

Gràfic 2. Motius de les finalitzacions de l'acolliment (elaboració pròpia)

Tot seguir procediré a analitzar les dades extretes de les entrevistes realitzades, seguint els diferents blocs del full de categorització (*consultar apartat 2.3 de metodologia*).

4.1 Sentiments i percepcions durant el pla d'acoblament

En relació al primer bloc d'anàlisi, no hi ha una homogeneïtat pel que fa als sentiments de les famílies acollidores.

Respecte als sentiments, una de les famílies entrevistades comparteix que va experimentar sentiments de **patiment** un cop es va iniciar el pla d'acoblament: “*Jo des del primer dia que ens van dir que començava el pla d'acoblament, ja vaig començar a patir*” (E1,1,157-158).

Altrament, una altra família comparteix sentiments de **felicitat i tranquil·litat** al conèixer a la nova família de l'infant: “*Quan vaig conèixer a la família extensa em va donar molta tranquil·litat, que hi havia algun membre de la mateixa família que podria acompanyar molt bé a la situació [...]em vaig quedar molt tranquil·la i molt feliç.*” (E3,1,229-234)

De la mateixa manera, tres de les famílies entrevistades refereixen la sensació de **cansament**: “*Durant el pla d'acoblament estàvem molt cansats*” (E5,1,349)

Altres sentiments com són el d'**inseguretat o por**, també han estat compartits per les famílies d'urgència i diagnòstic, donats pel fet de trobar-se davant de situacions noves o bé també davant de persones que desconeixen. A tall d'exemple: “*Són unes persones que no coneixes de res. Un dia entre cometes se't posen a casa teva, l'altre dia tu vas a casa seva [...] et sents observat tota l'estona*” (E7,1,603-605)

Pel que fa a les percepcions que tenen en el moment del pla d'acoblament, dues de les famílies comparteixen que en el moment que saben la data de l'inici és quan **prenen consciència que comença el procés de finalització**. Al contrari, altres famílies afirmen que la presa de consciència es dona a mesura que avança el pla d'acoblament: *“Si i sumat a tot això, el fet que saps que aquest procés s'acaba, que encara ho fa més fort. [...] el fet que saps que aquest lligam d'alguna manera s'acaba”*(E7,1,592-594)

De la mateixa manera, moltes de les famílies expressen que es tracta d'un moment on apareixen una barreja de sentiments. A tall d'exemple: *“Teníem sentiments confrontats... per una banda, veiem que això s'acabava, però, per altra banda, sentíem que havíem fet una bona feina”* (E3, 1,253-254)

Pel que fa a la **temporalitat del pla d'acoblament**, una de les famílies entrevistades refereix que en alguns dels acolliments no van dur a terme pla d'acoblament, donat que es tractava de nadons: *“Amb els dos nadons no en vam fer perquè la primera tenia tres mesos [...] amb el d'adopció tampoc perquè el nadó, tenia vint dies”*(E7,1,559-561)

En aquesta mateixa línia, la gran majoria de famílies consideren adient la durada aproximada d'una setmana del pla d'acoblament. A tall d'exemple: *“No va arribar a una setmana d'acoblament, van ser quatre o cinc dies. Jo crec que va estar bé, que més llarg no calia”* (E7,1,580-581)

Tanmateix, dues de les famílies entrevistades refereixen que van tenir una durada més llarga, la primera donat que el servei amb el qual el van dur a terme tenia temporalitats diferents i la segona perquè es tractava d'un retorn amb família biològica: *“Amb l'Àngela vam viure el pla d'acoblament de tres setmanes, que aquí no es fan plans d'acoblament de tres setmanes, en el seu cas el servei que el portava fan plans d'acoblament d'un mes”* (E5,1,290-292)

Pel que fa al fet que el **pla d'acoblament sigui progressiu**, algunes famílies afirmen que els ajuda a fer front al moment del comiat, contràriament d'altres preferirien que fos més ràpid. A tall d'exemple: *“Tant de bo ens haguessin dit que havíem de dur-lo l'endemà. Perquè al final ens hem adonat que és el moment en què el deixes, és com allargar el marxar, el patiment”* (E1,1,173-175). Tanmateix, es pot observar com dins de la mateixa unitat familiar, hi ha diferents maneres de viure aquest aspecte. Per exemple, la dona refereix que *“A mi el fet que sigui progressiu m'ajuda”* (E8,1,475), mentre que l'home confessa que *“Per mi quan abans millor”* (E8,1,483)

Respecte al **calendari del pla d'acoblament**, algunes de les famílies entrevistades expliquen que el servei ha realitzat modificacions per tal d'adaptar-se millor a les seves necessitats, com també per fer tot el procés el més natural possible: *“Nosaltres durant el pla d'acoblament, quan*

ens vam trobar les dues famílies, tot i que hi havia un calendari, ho vam fer a la nostra manera [...] vam parlar amb el servei i els hi vam dir” (E5,1,311-318)

Un altre aspecte que han compartit algunes de les famílies són les diferents **dificultats** en què s’han trobat durant el procés del pla d’acoblament.

En primer lloc, una de les famílies que va dur a terme el pla d’acoblament en un altre servei, donat que es tractava d’una altra província, manifesta la **falta d’ajuda per part de l’administració** a l’hora de fer front a les despeses, com també l’esforç que implica aquest canvi tant per l’infant com per a la família acollidora: *“Clar, nosaltres assumir dues setmanes d’allotjament a una altra província, vam dir que si la Generalitat pagava alguna cosa doncs sí. [...] vam pagar set-cents euros [...] però això és un abús de confiança per part de l’administració” (E5,1,5,294-301)*

En segon lloc, aquesta mateixa família, manifesta que durant aquest pla d’acoblament consideren que es va donar una **falta de comunicació** entre els dos serveis: *“No és una crítica, simplement crec que les famílies ja estem prou tocades per haver-nos de preocupar pel tema de la informació” (E5,1,5,6, 310-311)*

Finalment, dues de les famílies entrevistades comparteixen la dificultat afegida que es pot donar en el cas que no hi hagi **complicitat o una bona relació amb la nova família**, fet que pot dificultar una mica el procés del pla d’acoblament (i de retruc el contacte posterior amb l’infant). D’aquesta manera manifesten: *“Si l’últim dia o durant tot el pla d’acoblament és difícil i costa, veus que no hi ha feeling, llavors costa més... i al final no tens un record tan bonic del dia que li vas dir adeu” (E7,1,2,5,251-252)*

4.2 Sentiments i percepcions durant el comiat

En primer lloc, totes les famílies coincideixen en el fet que es tracta d’un moment realment dur, on viuen sentiments de **tristesa** en ser conscients que arriba el final de l’acolliment. Tal com refereix una de les famílies: *“De cop i volta ja era dilluns i la portàvem a la seva nova llar, la deixàvem amb un mal al cor” (E5,2,172-173)*

En segon lloc, una de les famílies entrevistades, verbalitza que en el moment en què acomiadava a l’infant, va aparèixer el sentiment d’**abandonament**: *“A mi la meva pena quan el vam deixar va ser sentir que estava abandonant aquest nen que em mirava amb aquests ulls i que em deia mama” (E1,2,99-100)*

En tercer lloc, una de les famílies entrevistades refereix que sentien **felicitat** en poder veure l’emoció de la nova família: *“No vaig tenir en cap moment cap pena ni cap tristesa, al contrari, plorava d’emoció, de veure com els hi brillaven els ulls i de com els estaven esperant” (E7,2,428-429)*

En quart lloc, una de les famílies també manifestava haver tingut present el sentiment de **culpabilitat**: *“L’última setmana sobretot. Amb la Lia... m’acomiadava cada dia d’ella. Li explicava que marxava i li demanava perdó”* (E4,1,4,182-183)

En últim lloc, una de les famílies entrevistades refereix que tot i que són moments molt durs, el fet de que la nova família verbalitzés que volia que formessin part de la vida de l’infant, això els va fer sentir **tranquil·litat**:

La mare va ser incapaç de marxar sense abraçar-nos i dir-nos que podíem veure a la nena sempre que nosaltres volguéssim. En aquell moment no saps si això és veritat, però tu et quedes tranquil [...] ens va dir les paraules màgiques (E8,2,445-451)

Pel que fa a la **preparació de la caixa de vida**, una minoria refereix que els ajuda a fer front el moment del comiat: *“Si a mi em va servir fer la caixa de vida perquè vulguis o no són petits comiats. Cada vegada que guardes alguna cosa, penses... guardo això per a quan marxi”* (E1,4,343-345)

Al contrari, la gran majoria tenen clar que és un recurs perquè l’infant i la seva nova família puguin tenir accés a part de la seva història de vida: *“La caixa de vida és per l’infant i per la seva família. És com un enllaç perquè tinguin un fil conductor per explicar-li a ell o a ella”* (E5,2,520-522)

Tanmateix, moltes de les famílies van guardant tot allò relacionat amb l’infant durant l’acolliment, mentre que d’altres famílies refereixen que quan preparen la caixa de vida, és un moment on són conscients que el comiat és imminent, i, per tant, els hi costa el fet de prepararla. Una de les famílies verbalitza:

La tinc molt present, com el tema de les fotografies, però quasi que fins a l’últim o penúltim dia no sóc capaç d’acabar-la d’omplir. Suposo que em costa... prefereixo fer-la encara que sigui corrents. Abans no la puc fer, no sé perquè, només sé que em costa més (E7,2,739-742)

Altres famílies (concretament 3), consideren important fer un escrit per l’infant, perquè pugui llegir-la quan sigui gran: *“Crec que és important fer un escrit maco que puguis explicar moltes coses, però bàsicament per ella quan sigui gran”* (E6,1,351-352)

Pel que fa al moment del comiat, l’últim dia en què es porta a terme l’entrega de la caixa de vida a la nova família, algunes famílies comparteixen que és un dia tan emotiu que tenen dificultats per a poder fer la caixa de vida o bé que intenten contenir les emocions que poden arribar a sentir. Segons l’experiència d’aquesta família: *“vaig obrir la caixa de vida i no vaig poder fer més que la meitat, perquè no podia més...”* (E1,2,6,326-327)

La caixa de vida, tot i ser un recurs que les famílies preparen amb molta il·lusió, tal com refereix una de les famílies entrevistades, a vegades pot succeir que la nova família no els hi doni el reconeixement que elles esperen: *“vaig voler fer una cosa molt maca i molt pensada. El*

dia que la vaig presentar, la seva mare va fer un comentari, preguntant si això es podia desmuntar [...] no li va donar cap valor” (E4,2,217-220)

Tal com he pogut mencionar anteriorment, es tracta d'un moment on les famílies acollidores tenen els sentiments a flor de pell, on el record que se'ls hi queda també ve marcat per la reacció que tingui l'infant davant del comiat: *“les seves últimes paraules les tinc clavades aquí, van ser Imma no em deixis [...] de tots els acolliments que hem fet, ha estat el moment més dur” (E8, 3, 487-488)*

4.3 Sentiments i percepcions un cop l'infant ja ha marxat

Les famílies refereixen que el sentiment que majoritàriament presenten en major grau és el de **tristesa**, acompanyat del dolor que suposa la separació amb l'infant. Una de les famílies comparteix: *“Et ve tristesa, quan t'aixeques i ja no és a casa sents un buit allà” (E5,3,338-339)*

D'altra banda, dues de les famílies entrevistades comparteixen que tot i que troben a faltar a l'infant, no ho fan des del dolor o la tristesa, sinó des del sentiment d'**enyorança** del record del temps que han compartit amb aquest: *“És el sentiment d'enyorança de dir ostres què faràs ara sense ell o sense ella, és aquest punt de trobar-los a faltar, però sempre en positiu, mai en negatiu” (E8,3,262-264)*

Seguidament, un altre dels sentiments molt presents en la gran majoria de famílies és el sentiment de **satisfacció** pel treball realitzat durant el temps que han estat acompanyant a l'infant i perquè aquest pot tenir una nova família: *“És una satisfacció tan gran...nosaltres hem participat, hem posat el nostre gra de sorra i ara gràcies a aquest gra de sorra aquesta criatura pot tirar endavant” (E7,3,369-371)*

Tanmateix, dues de les famílies han compartit haver tingut sentiments d'**inseguretat** o d'**impotència** en algunes de les finalitzacions que han realitzat. A tall d'exemple: *“Impotència de pensar que no has fet tot el que podries haver fet” (E4,3,85)*

Un altre aspecte a destacar és que la gran majoria de les famílies acollidores (6 famílies entrevistades), consideren que tot i ser conscients que l'acolliment d'urgència i diagnòstic és temporal, un cop marxa l'infant passen per un **procés de dol**. A tall d'exemple: *“Quan marxen passes un dol, però té una part molt dolça. No és un dol com quan perds a algú, sigui per una mort o una separació. És un dol realment dolç...”(E2,3,257-258)*

A més a més, una d'aquestes famílies també puntualitza que aquest procés de dol el passa, independentment de si després torna a poder veure l'infant o no: *“És un dol perquè és una cosa emocional que et cala molt dins. Jo li dic dol, i ho dic sense cap tabú, al revés, és que passes un dol, encara que després vegis a aquest nen” (E6,3,175-176)*

Al contrari, una de les famílies considera que no passa per un procés de dol un cop finalitza l'acolliment, donat que associa el procés de dol exclusivament a la mort: *“Per mi un dol és quan realment perds algú que mai més a la vida podrà tornar, quan se't mor algú, per mi això és un dol”* (E7,3,361-362). Tanmateix, la família té molt present que la seva presència és temporal: *“Tu saps que estarà només un temps amb tu, ja no hauria de ser un dol perquè tu ja saps que el perdràs”* (E7,3,390-391)

4.4 Eines i estratègies personals per fer front la finalització de l'acolliment

Per començar, quatre de les famílies entrevistades comparteixen que el fet de recollir les coses de l'infant els ajuda a fer front el moment de la finalització.

Concretament, dues de les famílies, refereixen que els ajuda **recollir les coses de l'infant** abans de realitzar el seu comiat: *“Nosaltres el dia abans que marxés ja vam guardar totes les seves coses, era com si no hi hagués hagut un bebè”* (E1,4,82-83)

En canvi, una de les famílies manifesta que necessita recollir les coses un cop l'infant ja no és a casa, donat que això posa en evidència de manera simbòlica el mateix tancament de la família: *“És allò d'anar recollint i sents aquella pena a dins [...] suposo que és la manera d'anar-ho endreçant tot, no només físicament sinó amb mi mateixa”* (E7,4,694-695). Altrament, una altra família refereix que no és capaç de recollir les coses de l'infant fins a la previsió de l'arribada d'un nou acolliment: *“En comptes de preparar l'arribada del nou bebè, m'he dedicat a desmuntar-ho tot”* (E4,4,157-158)

Pel que fa a l'**experiència durant els acolliments**, totes les famílies acollidores afirmen que els ajuda per a fer front aquest moment: *“L'experiència de cada infant, vas carregant la motxilla i vas tenint més eines [...]inclús dels comiats, perquè cada comiat és diferent. [...]Et vas quedant amb una mica de cadascun i després et serveix pels comiats que vindran”*(E7,4,548-554)

Un altre punt important que destaquen la meitat de les famílies entrevistades és poder **deixar un espai de temps fins a tornar a acollir un altre infant**: *“Jo crec que si, no et dic que sigui una setmana o quinze dies, uns dies no està malament per recol·locar-te”* (E6,4,369-370)

Tot i que valoren i necessiten aquest temps de descans, prioritzen donar resposta a l'acolliment d'urgència de l'Infant: *“els hi vaig dir que si em trucaven no em negaria a acollir a cap nen/a perquè si hi havia una urgència evidentment que els hi diria que sí, però que tinguessin compte que necessitava una mica de temps”* (E4,4,6,269-271)

L'altra meitat de les famílies entrevistades manifesten que no necessiten deixar un espai entre acolliment i acolliment perquè continuar acollint no és incompatible amb el procés de dol de l'infant que han acomiadat. Per exemple: *“Tenir un altre nen a casa, no et treu el dolor que sents del fet que hagi marxat el nen que tenies acollit, aquest dolor el vius igualment”*

(E2,4,151-152). Fins i tot algunes d'aquestes refereixen que els ajuda fer front a aquest moment el fet de **focalitzar-se en el nou acolliment**: *“No tenir cap acolliment no m'ajuda a desconnectar, al contrari, potser encara el cap hi dona més voltes... en canvi, tornar a acollir de seguida és una altra història, una altra aventura...”* (E7,4,664-666)

Una altra estratègia que també comparteixen tres de les famílies entrevistades és que un cop han acomiadat l'infant, **marxen alguns dies de casa** per a tenir un espai de desconnexió: *“El nen va marxar un divendres, nosaltres també vam marxar i no vam passar per casa”* (E2,4,134-135)

Cal destacar també que totes les famílies coincideixen en el fet que els ajuda **guardar algun record material de l'infant**. Com és el cas d'aquesta família: *“Entres a aquella habitació i hi ha un trosset de cada nen, o una coseta que et recorda a cada nen, una fotografia o un dibuix”* (E7,4,713-714)

Totes les famílies entrevistades (excepte una d'elles), afirmen que **poder tenir relació amb l'infant un cop ha finalitzat l'acolliment** és una de les millors estratègies que fan servir per a fer front aquesta separació: *“Estic plorant i estic fotuda, però puc tenir un vincle, puc preguntar de tant en tant com esteu... necessites aquest vincle, tu formes part d'alguna manera d'allò. És que fa molta il·lusió”* (E5,3,4,179-181). Tanmateix, una d'aquestes comparteix la necessitat de deixar passar un temps fins a poder tornar a veure l'Infant: *“Necessitàvem deixar passar un temps per poder pair no oblidar, però sí poder veure'l sense plorar [...] inclús li vam dir que quan en tinguéssim un altre vindriem”* E1,3,4,230-232)

Contràriament, una de les famílies refereix que l'ajuda poder tallar la relació amb l'infant: *“Hem de saber el que toca a cada moment. La seva mare ens comentava que ja el portaria aquí a casa perquè el veiéssim, però jo li vaig dir que ell ara havia d'estar amb ella”* (E3,3,4,107-109)

4.5 Dificultats afegides

En primer lloc, totes les famílies entrevistades, coincideixen en afirmar que en moltes ocasions les propostes definitives dels infants s'allarguen i de retruc les **temporalitats**: *“Jo crec que també ajuda el fet que no sigui molt de temps, perquè si passa més d'un any ja em costaria més. [...]si duren molt de temps, llavors sí que pateixes”* (E3,5,168-19)

Relacionat amb la temporalitat, les famílies comparteixen que això també comporta que hi hagi una **major vinculació** afectiva amb l'infant, fet que agreuja aquests moments de dificultat: *“Després de cinc acolliments és la que ens ha costat més. Jo no sé si va ser pel que et deia abans, que potser és amb la que hem vinculat més i la que hem tingut més temps acollida”* (E8,4,5,205-207)

Un altre aspecte que destaquen, són les **rigideses de l'administració**, que, per algunes famílies, són viscudes com un entrebanc: *“No ens van deixar perquè estava embarassada i ens van dir que primer havia de viure la meua maternitat [...] fins que el meu fill va tenir un anyet i llavors vam tornar a fer tot el procediment”* (E2,4,5,142-146)

Tanmateix, dues famílies expressen sentir-se frustrades perquè no tenen veu a l'hora de **decidir quina és la millor proposta** per a l'infant: *“Penso que nosaltres podríem valorar i dir una mica el que pensem, que tinguessin en compte la nostra mirada”*(E2,5,204-205)

Per últim, tal com he destacat a l'apartat anterior, totes les famílies entrevistades (exceptuant una d'elles), coincideixen a l'afirmar que la major dificultat és no tornar a tenir contacte amb l'infant.

4.6 Valoració de l'acompanyament

Pel que fa al tema **rebre informació prèvia** sobre l'evolució del cas mentre es porta a terme l'acolliment familiar, les famílies manifesten que valoren la informació que reben per part de les professionals, però moltes puntualitzen que sobretot quan es tracta d'una informació de qualitat i verídica que els ajudi a poder tenir una previsió de quan s'iniciarà el procés de finalització de l'acolliment familiar. En aquest aspecte una de les experiències compartides és la següent: *“Quan vam saber que hi havia la possibilitat que marxés amb família extensa, això em va donar tranquil·litat. Aquest tipus d'informació sí que valoro tenir-la. [...]això és molt important”* (E3,4,6,357-358)

De manera paral·lela, les famílies valoren la capacitat d'**adaptabilitat i flexibilitat** del servei davant les necessitats de les famílies: *“Els hi vam dir a les professionals que fins que no hi hagués un sí segur per part d'una família, no ens ho dieu més perquè estem patint massa. [...] i ens ho van respectar i molt bé”*(E5,4,5,6,490-494)

Tanmateix, totes les famílies manifesten que valoren positivament: *“L'experiència, l'empatia, el fet de veure que t'escolten [...] et genera confiança i et sents a gust”* (E7,6,855-857)

D'altra banda, algunes famílies incideixen en el **suport** que han rebut en diferents moments de dificultats. En concret al moment del comiat: *“Ens va ajudar molt que hi fos, ens va dir que estiguéssim tranquils, que agaféssim el cotxe i que més endavant paréssim [...] vam seguir el que ens va dir i ens va anar molt bé.”* (E1,2,6,453-556).Tanmateix, una de les famílies comparteix que els ha ajudat per acceptar que hi ha acolliments que han de finalitzar per donar resposta a la necessitat de les famílies acollidores: *“Ens ha ajudat molt l'acompanyament de les tècniques en aquest cas, per veure que hi ha vegades en què s'ha de dir que no es pot”* (E6,6,8,576-577)

Pel que fa al **moment del pla d'acoblament**, dues de les famílies entrevistades valoren positivament la presència de les professionals en el moment de la coneixença entre famílies, però verbalitzen la importància de preservar aquest espai perquè les famílies puguin compartir plegades: *“Et diria que si haguessin estat les tècniques més a sobre, hagués estat tot menys natural. És a dir que potser, no s’hagués donat l’espontaneïtat entre els seus pares, entre nosaltres...”* (E2,1,6,320-322)

Pel que fa al **moment del comiat**, una de les famílies entrevistades exposa que considera important que en aquest moment hi sigui present la psicòloga del servei per tal millorar l’acompanyament *“A mi em sembla que és important que en el moment de comiat hi hagi una persona professional especialitzada, en aquest cas podria ser la psicòloga, per a poder acompanyar”* (E1,6,7,449-450)

En relació a aquest aspecte, totes les altres famílies manifesten obertament la necessitat que hi hagi la presència de la referent, com a persona que els ha acompanyat durant tot el procés. Tanmateix, comparteixen que no fan distincions en relació a la figura professional: *“Crec que és important que hi hagi la figura referent que et faci costat, jo crec que ja és suficient”* (E6,6,474-475)

D'altra banda, una de les famílies, valora positivament l’**acompanyament posterior** a la marxa de l’infant, donat la gran càrrega emocional que comporta: *“Sempre tenen aquell espai, després d’acomiar l’infant per a poder-se quedar, poder compartir i que nosaltres ens puguem desfogar”* (E8,6,514-515)

Altrament, algunes famílies comparteixen que malgrat que ha finalitzat l’acolliment familiar, les professionals de l’equip continuen presents i tenen cura també de possibilitar (en la mesura del possible) **la relació posterior amb l’infant**. Tal com refereix una de les famílies entrevistades: *“Fins i tot ens van ajudar a fer que ens poguéssim tornar a veure amb l’infant”* (E7,6,792)

4.7 Propostes de millora

Primerament, sis famílies acollidores consideren que des de tots els serveis implicats, s’hauria de treballar per **sensibilitzar a les noves famílies sobre la importància de mantenir la vinculació** amb l’infant un cop finalitza l’acolliment. A tall d’exemple una família comparteix: *“Potser sí que s’hauria de treballar en els cursos que fan de preparació per a les famílies que volen acollir, per tal que tinguin en compte que aquests infants tenen un passat”* (E7,7,876-878)

En referència a la **preparació del procés de finalització**, concretament a la caixa de vida, una de les famílies entrevistades comparteix que podria ser de gran utilitat poder tenir una guia d’orientació per a poder preparar-la: *“Penso que estaria molt bé tenir alguna cosa didàctica [...] algun quadern per saber com fer la caixa de vida”* (E5,7,501-504). Tanmateix, aquesta

mateixa família, considera que potser seria més adient poder donar aquesta caixa a la nova família a l'inici del pla d'acoblament: *“Jo crec que s’hauria de donar al principi del pla d’acoblament [...] perquè se l’emportin a casa, que se la puguin mirar i ells se la facin seva”* (E5,2,7,525-528)

Pel que fa al moment del **comiat**, una de les famílies entrevistades manifesta que creu necessari que en aquest moment hi sigui present la figura de la psicòloga del servei com a figura de suport. Altrament, totes les altres famílies entrevistades creuen més important que hi hagi la figura de la referent. (*consultar apartat 4.5*).

Pel que fa a la presa de decisió per part de l’Administració sobre la **nova proposta de l’infant**, dues de les famílies entrevistades, comparteixen que consideren que les famílies d’acollida podrien contribuir-hi aportant la seva mirada. (*consultar apartat 4.5*)

Finalment, tres de les famílies proposen la possibilitat de **poder acollir a un infant amb independència de la tipologia**, és a dir poder realitzar acolliments d’altres tipologies i/o tenir més d’un infant acollit:

A nosaltres ens agradaria fer-ho [...] nosaltres continuarem apretant amb aquest tema, tot i que ens diuen que no, nosaltres hem parlat amb altres famílies que fan acollida i tothom pensa el mateix. [...] Si em dius que no hi ha nens entesos... però si hi ha nens perquè no? (E6,7,56-60)

4.8 Miscel·lània

En aquest últim apartat pretenc mostrar alguns aspectes que han compartit algunes famílies, tot i que no s’emmarquen en la investigació de la meva recerca.

En primer lloc, pel que fa a la mirada que tenen les famílies acollidores cap a la **família biològica**, una de les famílies mostra el desig de per poder conèixer la família de l’infant, donat que es preveu un retorn: *“Actualment no coneixem a la seva família biològica, però a mi m’agradaria”* (E2,4,214)

Una altra de les famílies entrevistades manifesta que després de l’experiència de tenir contacte amb família biològica, es plantejaria l’acceptació de l’acolliment: *“Ara penso que, si amb l’experiència d’ara que tinc d’aquests quatre mesos amb aquests nens, em diuen que haurem de tenir relació amb la mare, diria que no”* (E5,8,231-233)

Altrament, una de les famílies entrevistades afirma que sent més comoditat davant d’una família adoptiva: *“Em sentiria més còmoda amb una família adoptiva, que no si fos amb la seva família pròpia”* (E3,4, 8,134-135)

D’altra banda, algunes de les famílies comparteixen que la relació posterior amb l’infant pot ser **més difícil quan es tracta d’un retorn amb la seva família biològica**. A tall d’exemple: *“A mi em va donar la sensació que potser hi pot haver com una mena de vergonya per part de la*

família [...] d'alguna manera potser el fet de veure'ns és recordar-li que ha tingut un mal moment" (E8,8,162-165)

Tanmateix, una de les famílies entrevistades afirma que no creu que la dificultat de tenir contacte depengui de si es fa un retorn o no, sinó de la predisposició que tingui la mateixa família: "No depèn tant d'on vagi, és a dir de quin final tingui, sinó de com és la família que l'acull o que l'adopta" (E7,3,4,8,243-244)

Per últim, destacar, que hi ha acolliments que presenten dificultats, i que fins i tot, en ocasions poden **desestabilitzar el nucli familiar** o bé també l'infant:

No, no em trobo a gust. No és un nen fàcil, és un nen que veus que realment està patint... [...] una mica que a la Cèlia i a mi ens ha posat al límit, fins i tot entre nosaltres [...] no vull ser dolenta ni res, però [...] necessito que marxi (E6,8,509-515)

A més a més, **acceptar que l'acolliment no pot continuar**, tampoc és una qüestió fàcil: "A més que estem en el dret perquè estem patint nosaltres i la criatura, no val la pena, hem de poder dir que no" (E6,6,8,581-582)

5. DISCUSSIÓ

Per començar sis de les famílies entrevistades afirmaven que un cop l'infant marxava passaven per un procés de dol. Segons l'estudi que va realitzar Baquer (2019) les famílies van manifestar iniciar el procés de dol un cop van acomiadar a l'infant. Aquest fet, podria ser validat per autors com Boixareu (2006) i Meza (2008) donat que aquestes famílies van patir la pèrdua del vincle que tenien amb l'infant un cop el van acomiadar, com també pel fet que el dol no ha de ser associat només a la mort. Contràriament, una de les famílies entrevistades, no s'identifica en aquest procés donat que relaciona el dol a la mort d'un ésser estimat.

De la mateixa manera, tal com mencionava París (2013) en el procés de dol afloren sentiments com poden ser la tristesa, la culpa o l'abatiment, els quals també han estat verbalitzats per les famílies acollidores en diferents moments del procés de finalització, però sobretot un cop ja han acomiadat a l'infant.

Tanmateix, segons les famílies acollidores hi ha altres sentiments que sorgeixen durant la finalització de l'acolliment, com poden ser: la satisfacció de l'acompanyament que han donat als infants, l'enyorança del record de moments de felicitat o la tranquil·litat/inseguretat davant la coneixença de la nova família.

Cal destacar, que autors com Amorós et al. (2003) exposaven que el sentiment de tranquil·litat es trobava present en funció de la nova mesura de protecció, donat que algunes famílies manifestaven aquest sentiment davant de noves mesures preadoptives. En aquest sentit, una de les famílies entrevistades confessava que sentia més comoditat en tractar amb una família adoptiva que no la mateixa família biològica. Tanmateix, altres famílies afirmaven que aquest sentiment de tranquil·litat començava a aparèixer en el moment de la coneixença amb la família i anava en augment si posteriorment podien mantenir relació amb l'infant un cop l'havien acomiadat. Ara bé, certament, dues de les famílies també compartien que el contacte posterior quan es tracta d'un retorn pot ser més difícil, mentre que una de les famílies compartia obertament que el contacte posterior no depèn de si és família adoptiva, biològica o extensa, sinó de com sigui la família.

Tornant de nou als sentiments, tal com mencionaven Boixareu (2014) i París (2013) el procés de dol és un procés únic i personal, no totes les persones han d'experimentar els mateixos sentiments, per això, no tots els sentiments que manifesten les famílies acollidores coincideixen o són viscuts amb la mateixa intensitat.

Pel que fa a les estratègies, Amorós et al. (2003) posaven sobre la taula la importància de prendre consciència de la temporalitat del projecte. Al contrari, sis de les famílies acollidores verbalitzen que tot i tenir present la temporalitat, això no els alleugereix el moment de la finalització. A més a més, Horno (2014) afegia que el fet que les famílies acollidores tinguin

present la seva figura transitòria era de gran ajut. D'altra banda, les famílies manifesten que tot i tenir clar aquest aspecte, no en són realment conscients fins que saben la data en què han d'acomiar a l'infant o quan comença el procés de finalització durant el pla d'acoblament. Tanmateix, novament, les famílies mencionen que els aprenentatges que van adquirint a cada acolliment és un suport molt valuós.

Tal com mencionen Amorós et al. (2003) una de les estratègies que porten a terme les famílies per fer front a aquest moment és tenir relació amb l'infant un cop l'acolliment ha finalitzat. En aquest aspecte, totes les famílies acollidores (exceptuant una de les famílies) coincideixen en afirmar que és l'eina que més els ajuda a fer front aquest moment. D'aquesta manera els genera tranquil·litat, poder tenir informació i la possibilitat de continuar aquest vincle.

Altrament, hi ha altres estratègies que són compartides per algunes de les famílies acollidores que no han estat objecte de recerca: deixar un espai de descans o no entre cada acolliment, recollir o no les coses dels infants, com també guardar algun record material de cada infant.

Un altre aspecte a tenir en compte és que tal com referien Solé et al. (2019) informar a les famílies durant l'acolliment sobre com evoluciona la situació (si es preveu un retorn o sobre la previsió de la nova mesura), podria contribuir a alleugerir la sensació d'incertesa i començar a tenir present el moment del comiat. En aquest sentit, les famílies entrevistades, coincideixen en afirmar aquest fet, donat que valoren rebre informació relacionada amb la temporalitat, però algunes puntualitzen que ho prefereixen quan sigui informació veraç. No obstant això, segons l'estudi realitzat per Amorós et al. (2003) constaten que a mesura que l'acolliment avança, les famílies acollidores es van mostrant amb menys acceptabilitat davant del comiat.

Pel que fa a les dificultats, tal com afirmaven Amorós i Palacios (2004), Horno (2014), com també corroboren la majoria de famílies entrevistades, en els casos en què la temporalitat dels acolliments s'ha allargat, el vincle amb l'infant ha estat més fort, fet que ha comportat que la finalització fos viscuda com un moment més dur.

Relacionat amb aquest aspecte, Amorós i Palacios (2004) també destaquen la gran implicació que se li demana a la família durant l'acolliment, a l'hora de portar a terme l'acompanyament de l'infant. D'aquesta manera, les famílies, tot i que mencionen que senten que són un gran puntal en el projecte, dues de les famílies entrevistades consideren que a l'hora de decidir quina és la nova proposta, com a famílies acollidores que coneixen a l'infant, podrien aportar la seva mirada.

En qüestió al moment del pla d'acoblament, Viedma et al. (2016) referien que es tractava d'un treball conjunt entre tots els implicats en l'acolliment. Altrament, una de les famílies entrevistades corrobora que a vegades quan hi ha diferents serveis implicats es poden donar dificultats pel que fa al tema de la informació.

Tanmateix, tal com puntualitzaven Amorós i Panchón (1996) i Viedma et al. (2016) es tracta d'un procés progressiu per tal d'afavorir l'adaptació de l'infant a la seva nova llar. Les famílies entrevistades han corroborat aquesta part, a més verbalitzant que creuen que és millor per l'infant. No obstant això, posant al centre la vivència de les famílies acollidores, algunes compartien que els ajudava el fet que fos progressiu, mentre que d'altres no.

D'altra banda, Domenech et al. (2009) posaven de manifest la importància d'adaptar-se a les necessitats de les famílies acollidores. Aquest fet és corroborat per la gran majoria de les famílies entrevistades, ja que en moltes ocasions han fet modificacions al calendari preestablert. Aquests mateixos autors, com també d'altres com Solé et al. (2009) exposaven que és un procés que s'adapta a les diferents edats dels infants, com també a les particularitats de cada cas. Fet que també ha estat confirmat per algunes de les famílies acollidores donat que amb nounats no van portar a terme cap pla d'acoblament, mentre que amb infants d'edats més grans la temporalitat oscil·lava entre quatre o cinc dies. Tanmateix, també s'ha pogut constatar que amb finalitzacions per raó de retorn aquesta franja s'ha vist ampliada.

Tal com puntualitza Viedma et al. (2016) la feina d'adaptació que es porta a terme durant el pla d'acoblament és quelcom que s'inicia des que l'infant comença a ser acollit per ells famílies d'urgència i diagnòstic. Relacionat amb aquest treball, moltes de les famílies comencen a preparar el recurs de la caixa de vida des de l'inici de l'acolliment familiar o durant el mateix. En aquest aspecte, Jiménez, Martínez i Mata (2010) mencionaven que era important que les famílies puguin treballar de manera conjunta amb l'infant la seva història de vida, motiu pel qual van elaborar una guia de treball pensada per infants d'edats a partir de quatre anys. Tal com referien aquestes mateixes autores i Garcia (2015) aquesta preparació conjunta afavoreix la transició de l'infant cap a la seva nova llar. Cal destacar, però, que donat que la gran majoria de famílies entrevistades han portat a terme acolliments d'edats més primerenques, mencionaven que la caixa de vida era un recurs que preparaven sense l'infant. Tanmateix, una de les famílies mencionava que amb acolliments d'infants d'edats més grans, aquesta preparació ha estat de manera conjunta amb l'infant i que això ha afavorit la transició tant per l'infant com per la mateixa família.

Abans de finalitzar aquest apartat, m'agradaria tornar a incidir amb un aspecte destacat anteriorment, la durada dels acolliments d'urgència i diagnòstic. Segons la llei 14/2010 (LDOIA) i altres autors com Domenech et al. (2009) mencionaven que la durada d'aquests acolliments té una temporalitat màxima de sis mesos. Altres autors com Amorós i Palacios (2004) compartien que tot i la durada establerta per la llei, aquesta no hauria de superar els tres mesos. D'altra banda, segons l'experiència de les famílies acollidores entrevistades la gran majoria d'acolliments han tingut una durada superior als sis mesos.

6. CONCLUSIONS

Abans de finalitzar aquest treball, m'agradaria compartir algunes reflexions que m'han sorgit durant la meva recerca. En primer lloc, relacionat amb la primera pregunta de recerca i el primer objectiu, he pogut constatar que la finalització de l'acolliment familiar es podria definir com el moment agredolç de l'acolliment. Donat que, per una banda, en aquests moments poden aparèixer sentiments de tristesa, inseguretat o por, mentre que, d'altra banda, també poden aflorar-ne d'altres com felicitat, enyorança i satisfacció.

De la mateixa manera, he pogut confirmar que malgrat que la finalització és un procés que forma part de l'acolliment i pel qual han de passar totes les famílies d'urgència i diagnòstic, no és viscut de la mateixa manera per totes les famílies. Personalment, penso que hi ha moltes variables que poden influir en aquesta equació, com poden ser: la temporalitat, el vincle establert amb l'infant, les estratègies de la mateixa família per fer front el moment, com també les dificultats per a continuar en contacte amb l'infant un cop ha finalitzat l'acolliment familiar.

Un altre aspecte que m'agradaria assenyalar és que a l'hora de dur a terme la meva recerca he volgut diferenciar els tres moments del procés (pla d'acoblament, comiat i un cop l'infant ha marxat) donat que creia que s'experimentaven sensacions i sentiments diferents, tot i formar part de la finalització. El treball de camp m'ha permès corroborar aquest fet, i a més a més, m'ha permès evidenciar que en funció de com es visqui per exemple el moment del pla d'acoblament pot condicionar els sentiments que vindran posteriorment, és a dir durant el comiat o el moment en què l'infant ja ha marxat.

En aquesta mateixa línia, moltes de les investigacions de l'acolliment familiar no fan aquestes distincions i engloben el procés de la finalització com a un moment únic. Personalment, penso que calen investigacions que puguin fer aquestes distincions per tal de poder analitzar tots els factors que condicionen com es viu aquest tancament. Relacionat amb aquest aspecte, també he pogut descobrir que hi ha molt poques investigacions que tinguin com a objecte la finalització de l'acolliment des de la mirada de les famílies acollidores.

D'altra banda, respecte a la segona pregunta de recerca sobre si les famílies d'urgència i diagnòstic passen o no per un procés de dol un cop finalitza l'acolliment familiar, em podria atrevir a afirmar que sí que el passen donat que totes les famílies (exceptuant una), com també els diferents autors exposats en l'apartat del marc teòric, corroboren que qualsevol pèrdua que es pateix durant el cicle vital, implica que les persones passin per un procés de dol. Certament, considero que encara a moltes persones ens passa que associem el dol a la mort d'una persona, no a la pèrdua del vincle. És a dir, crec que encara falta molta recerca per tal de poder sensibilitzar a la societat sobre el dol, com també calen investigacions per analitzar si el dol porta intrínsec una part d'estigma. No obstant això, tal com he remarcat en pàgines anteriors, es

tracta d'un procés únic i personal, per tant, tot i que les famílies acollidores passin per un procés de dol, no vol dir que ho facin de la mateixa manera ni que experimentin els mateixos sentiments.

Altrament, tal com remarcaven aquests autors, aquests sentiments que apareixen durant el procés del dol, es poden presentar de manera més o menys intensa en funció del vincle. Això em porta a posar sobre la taula una altra qüestió, que és la temporalitat dels acolliments. Sense ànim de voler evitar que les famílies passin per una pèrdua, cosa que seria impossible, donat que com s'ha vist durant el treball, la temporalitat i la vinculació que fan amb aquests infants són aspectes presents en el projecte d'acolliments, considero que en moltes ocasions aquestes separacions es fan més difícils en els casos en què els acolliments no han tingut la durada de sis mesos, estipulada per la llei 14/2010 (LDOIA), sinó que s'han allargat en el temps, potser fins a un o dos anys. Per tant, potser s'hauria de fer una crida a l'administració per tal que intenti agilitzar els processos i que les temporalitats no es vegin alterades, donat que això comporta una dificultat afegida tant per les famílies acollidores, com pels infants a l'hora de fer la transició cap a la seva nova família.

Pel que fa al segon objectiu que fa referència a com contribuir en la millora de l'acompanyament professional del servei, a continuació destacaré les qüestions que m'han semblat més rellevants.

En primer lloc, pel que fa a la valoració de la finalització de l'acolliment, tal com he pogut constatar al llarg de la meva recerca i he remarcat durant l'anàlisi de resultats, les famílies acollidores del servei valoren la proximitat, confiança, flexibilitat i bona comunicació que ofereixen les professionals del servei. En concret en el moment de la finalització, són aspectes que posen sobre la taula donat que són moments d'una càrrega emocional molt gran, i per això valoren positivament el suport rebut durant aquest procés.

En segon lloc, pel que fa a les propostes de millora, trobo convenient suggerir al servei la possibilitat de poder oferir a les famílies acollidores un recurs didàctic per tal d'elaborar la caixa de vida. D'aquesta manera tot i que les famílies poguessin fer la caixa de vida a la seva manera, podrien tenir al seu abast una eina que els ajudi a poder preparar part de la història de vida que han compartit amb l'infant. De la mateixa manera, donat que la *guia sobre l'acolliment familiar* va ser elaborada de la mà de Domenech et al. (2009) fa uns quants anys, es podria actualitzar i incloure un petit apartat que expliqui amb més detall com és el procés de la finalització de l'acolliment, sobretot posant èmfasi en com es porta a terme el comiat de l'infant. Cal destacar que actualment a la guia, hi ha un apartat que fa referència a la finalització de l'acolliment familiar, però, només hi apareixen els motius pels quals pot finalitzar. No obstant això, en

pàgines anteriors sí que exposen en què consisteix el pla d'acoblament (inicial), però no fan referència al moment del comiat.

A més a més, també trobo convenient assenyalar que cal poder sensibilitzar a les futures famílies acollidores sobre la impotència de poder mantenir el contacte amb l'infant un cop finalitzi l'acolliment familiar. En aquest sentit, tal com remarcava alguna família entrevistada, seria convenient poder tenir un espai durant la formació inicial que realitzen les famílies per a poder tractar aquest tema. Altrament, aquesta qüestió, penso que s'ha de poder treballar amb tots els serveis implicats, és a dir tant els que porten a terme el treball amb les famílies biològiques, com famílies extenses o famílies adoptives. Cal posar èmfasi en aquest aspecte, realitzar formacions en aquest àmbit de forma conjunta per tal de poder entomar-ho posteriorment amb els respectius usuaris/es de cada servei.

Amb relació al desig que manifesten les famílies entrevistades sobre la possibilitat de continuar essent família d'urgència i diagnòstic, però poder acollir a més a més a altres infants amb altres tipologies, considero que es podria traslladar aquesta demanda explícita que fan la major part de les famílies a ICAA per tal que poguessin valorar la seva viabilitat, ja que tal com mencionen algunes famílies entrevistades hi ha altres serveis d'altres comunitats autònomes que sí que ho permeten.

Abans de finalitzar, m'agradaria suggerir altres línies d'estudi per tal de contribuir en l'anàlisi sobre com viuen les famílies acollidores el moment de la finalització. Algunes poden anar encarades a examinar quina és la mirada que tenen les famílies acollidores cap a les famílies biològiques dels infants, i si aquesta pot condicionar o no com viuen el moment de la finalització. Aquesta nova proposta d'investigació sorgeix donat que durant aquest treball s'ha pogut veure com algunes famílies es mostren més còmodes davant de la figura de la família adoptiva.

En relació amb aquest aspecte també es podrien obrir noves investigacions per tal de conèixer quins són els elements facilitadors que contribueixen a la continuïtat de la relació amb l'infant un cop ha finalitzat l'acolliment familiar. Plantejant preguntes de l'estil: *És més fàcil continuar el vincle un cop finalitza l'acolliment familiar quan la nova mesura de protecció és l'acolliment preadoptiu?*

Malgrat que algunes famílies han compartit alguns testimonis relacionats amb aquestes noves línies d'estudi que proposo, no he disposat de prou espai per a poder profunditzar sobre aquestes qüestions, per això deixo oberta la possibilitat que es portin a terme algunes d'aquestes recerques.

7. BIBLIOGRAFIA

Amorós, P. (1987). *La Adopción y el Acogimiento Familiar. Una perspectiva socioeducativa*. Madrid: Narcea

Amorós, P. (2002). Les noves perspectives de l'acolliment familiar. Informe sobre la situació de la família a Catalunya: un intent de diagnòstic, 216-234. Recuperat de: https://ibdigital.uib.es/greenstone/collect/portal_social/archives/gencat00/84.dir/gencat0084.pdf#page=216

Amorós, P., Palacios, J., Fuentes, N., León, E. i Mesas, A. (2003). *Familias canguro. Una experiencia de protección a la infancia*, Ed.Fundació "La Caixa". Colecció d'Estudis Socials, Barcelona

Amorós, P. i Palacios, J. (2004). *Acogimiento Familiar*. Madrid: Alianza

Amorós, P. i Panchón, C. (1996). Estratègies d'intervenció en l'acolliment familiar. *Temps d'Educació*, (15), 133-146). Recuperat de: <https://raco.cat/index.php/TempsEducacio/article/view/125623/246365>

Baquer, A. (2019). *Com viuen el procés d'acollida les famílies acollidores: Una aproximació a través de quatre experiències en el camp de Tarragona*. [Treball de Fi de Grau, Universitat de Vic]. Repositori Institucional de la UVIC, RiUVIC. Recuperat de: http://dspace.uvic.cat/bitstream/handle/10854/5897/trealu_a2019_baquer_albert_viuen_proces_acollida.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Cánovas, P. i Sahuquillo, P.M. (2013). La protección del menor en las familias. *Edetania*, (44),93-109. Recuperat de: <https://riucv.ucv.es/bitstream/handle/20.500.12466/687/198-Texto%20del%20art%20c3%adculo-534-1-10-20171120.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Catalunya. Llei 14/2010, del 27 de maig, dels drets i oportunitats en la infància i l'adolescència. (DOG, núm. 5641, 2-6-2010). <https://www.parlament.cat/document/nom/TL115.pdf>

Comas, D. (2012). Políticas públicas, familia e infancia. Redescubriendo y auge de las políticas familiares en España. *Scripta Nova: Revista electrónica de Geografía y Ciencias Sociales*, (16). Recuperat de: <https://raco.cat/index.php/ScriptaNova/article/view/251853/337621>

Departament de Treball, Afers Socials i Famílies (2022). Informe estadístic mensual Direcció General d'Atenció a la Infància i Adolescència (DGAIA). Recuperat de: https://dretssocials.gencat.cat/web/.content/03ambits_tematicos/07infanciaiadolescencia/dades_si_stema_proteccio/2023_01_informe_DGAIA.pdf

Departament de Drets Socials. Institucions Col·laboradores d'Integració Familiar (ICIF). Generalitat de Catalunya. Recuperat 25 gener de 2023, de https://dretssocials.gencat.cat/ca/ambits_tematics/acolliments_i_adopcions/acolliments/icif/

Díaz, A. (2022). *Una mirada a las parentalidades en el marco de la intervención social de Cruz Roja Española: el enfoque de parentalidad social aplicado al acogimiento familiar*. Madrid, Cruz Roja Española. Recuperat de https://www.escueladefamiliasadoptivas.es/wp-content/uploads/2022/12/Informe_ParentalidadSocial_AcogimientoFamiliar.pdf

Domenech, A., Prats, D., i Guasch, M.T. (2009). *Guia sobre l'acolliment familiar (1a ed.)*. Barcelona: Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció. Generalitat de Catalunya. Departament d'Acció Social i Ciutadania

Espanya. Real Decreto ley 24/1889, de 24 de junio, sobre firma electrònica. (BOE, núm. 206, 25-07-1989, pàg. 1889-4763). <https://www.boe.es/buscar/pdf/1889/BOE-A-1889-4763-consolidado.pdf>

Fundació Infància i Família (2012). *Projecte equip de promoció i constitució d'acolliment familiar Girona*. [Informe intern]

Fundació Infància i Família. (2020). *Procediment procés d'actuació*. [Informe intern]

García, E. (2015). *Guía para la elaboración de la historia de vida*. Observatorio de la Infancia i la Adolescencia del principado de Asturias. Consejería de Bienestar social y Vivienda. Recuperat de: <https://www.observatoriodelainfancia.es/oia/esp/descargar.aspx?id=4750&tipo=documento>

Gómez, A., Arregui, B. (2014). Menores sin familia en España y acogimiento familiar. *En la calle: revista sobre situaciones de riesgo social*, (29), 11-15. Recuperat de: <https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=4824553>

Horno, P. (2014). *Elegir la vida. Historias de vida de familias acogedoras*. Descleé de Brouer

Jimenez, J., Martínez, R., i Mata, E. (2010). *Guia para trabajar la historia de vida con niños y niñas: Acogimiento familiar y residencial*. Sevilla: Junta de Andalucía. Conserjería para la igualdad y Bienestar Social. Recuperat de: <https://idus.us.es/handle/11441/74188>

Lozano, C. (2023). Informe Final Pràcticum Treball Social. [Universitat de Girona]

Macías, O. (2017). *Hogares Compartidos: 27 experiencias de familias de acogida*. LID.

Martínez, A. i Arregui, B. (2014). Menores sin familia en España y acogimiento familiar. *En la calle: revista sobre situaciones de riesgo social*, (29), 11-15. Recuperat de: <https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=4824553>

Meza, E. G, García, S., Torres, A., Castillo, L. , Sauri, S., i Martínez, B. (2013). El proceso del duelo: un mecanismo humano para el manejo de las pérdidas emocionales. *Revista de Especialidades Médico-Quirúrgicas*, 13, (1),28-31. Recuperat de:<https://www.medigraphic.com/pdfs/quirurgicas/rmq-2008/rmq081g.pdf>

Minuchin, P., Colapinto, J., i Minuchin, S. (2009). *Pobreza, institució, familia*. (2ª ed.). Amorrortu

París, J. (2013). El dol, diverses visions d'una mateixa realitat. *Annals de Medicina*, 96, (3), 109-110. Recuperat de: http://webs.academia.cat/revistes_elect/view_document.php?tpd=2&i=8203

Plataforma Educativa (2018). Emocions i sentiments en l'acolliment familiar.

Sallés, C. i Ger, S. (2011). Les competències parentals en la família contemporània: descripció, promoció i avaluació. *Educació Social*, (49), 25-48. Recuperat de: <https://raco.cat/index.php/EducacioSocial/article/view/250177/334762>

Salvat, A. (2019). Posar la mirada amb ganes d'entendre. *Quaderns per a la inclusió social: L'atenció centrada en la persona. Un enfocament des del treball social*, 6, 37-46. Recuperat de: <http://llibres.urv.cat/index.php/purv/catalog/view/395/412/938-1>

Solé, J., Ubieta, J., Brignoni, S., Gómez, B., Frigola, F. i Pié, A. (2019). *Famílies de acogida. Respuestas al desamparo*. Ned Ediciones

Suárez, P., Vélez, M. (2018). El papel de la familia en el desarrollo social del niño: una mirada desde la afectividad, la comunicación familiar y estilos de educación parental. *Revista Psicoespacios*, 12 (20): 153-172. Recuperat de: <https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=6573534>

Viedma, I., Míguez, M.A, Santaló, C. i Martín, A. (2016). Modelo de intervención y retos en el acogimiento familiar: la experiencia de la Fundación Márgenes y vínculos. *Apuntes de Psicología*, (34), 281-290. Recuperat de: <https://www.apuntesdepsicologia.es/index.php/revista/article/view/620/1261>

8. ANNEX 1

FULL D'INFORMACIÓ DE L'ESTUDI

Títol de l'estudi: La finalització de l'acolliment familiar d'urgència i diagnòstic: una aproximació a la percepció de les famílies

Investigadora responsable: Clara Lozano Ibanco

Dades de contacte de l'investigador/a: ibanco59@gmail.com

Centre universitari: Universitat de Girona (UdG)

El present document té com a objectiu proporcionar-vos tota la informació necessària perquè pugueu decidir lliurement i voluntàriament si voleu participar en aquest estudi.

PROPOSIT DE L'ESTUDI

Arran de la meua participació en el servei ICIF com a treballadora social en pràctiques, m'ha semblat interessant poder encarar el treball de final de grau (TFG) en poder analitzar com viuen les famílies acollidores d'urgència i diagnòstic el procés de finalització d'acolliment familiar.

- **Objectius:**

- Conèixer les diferents realitats que viuen les famílies acollidores d'urgència i diagnòstic durant el procés de la finalització de l'acolliment familiar.
- Oferir propostes de millora per tal de contribuir en la millora de l'acompanyament tècnic durant la finalització de l'acolliment familiar.

- **Població d'estudi:**

- Famílies d'urgència i diagnòstic de l'ICIF Girona (Fundació Infància i Família) que es trobin actives en aquesta modalitat d'acolliment.

PARTICIPACIÓ

La participació en el projecte és totalment voluntària, per això, en qualsevol moment del procés poden negar-se a continuar participant en el projecte. De la mateixa manera, poden posar-se en contacte amb la investigadora per tal de resoldre els dubtes pertinents relacionats amb el projecte. Un cop finalitzat l'estudi, si les participants volen, poden rebre informació dels resultats de recerca a través del correu electrònic facilitat anteriorment.

METODOLOGIA I PROCEDIMENT

La recollida d'informació es portarà a terme a través de la realització d'una entrevista semiestructurada, d'aproximadament 45 minuts de durada. Prèviament, es consultarà a les persones entrevistades si es pot gravar l'àudio de l'entrevista, per tal de facilitar la feina posterior del buidatge d'informació.

La primera part de l'entrevista es troba centrada a preguntar qüestions relacionades en l'acolliment familiar (motivació per ser família d'acollida, nombre d'acolliments que han portat a terme, etc.)

Pel que fa a la segona part, les preguntes van relacionades amb el procés de finalització de l'acolliment familiar (percepcions, experiències, sentiments, etc.) i l'acompanyament rebut per part de les professionals del servei. En aquesta mateixa línia, si les persones entrevistades ho desitgen, se'ls hi pot fer arribar prèviament el guió de l'entrevista.

BENEFICIS

A través de l'aportació de les famílies participants es podrà donar a conèixer la percepció que tenen en relació a la finalització de l'acolliment, com també l'estudi pot contribuir a millorar l'atenció rebuda per part del servei.

CONFIDENCIALITAT

La investigadora responsable gravarà l'àudio de l'entrevista, però serà l'única que hi podrà tenir accés. Els resultats d'aquest estudi poden arribar a publicar-se en llibres o revistes especialitzades o poden utilitzar-se amb finalitats didàctiques. No obstant això, es vetllarà per mantenir en tot moment l'anonimat de les famílies participants en l'estudi, procedint a eliminar qualsevol dada personal de les persones entrevistades en què puguin ser identificades.

Gràcies per la vostra participació,
Clara Lozano Ibanco

FULL DE CONSENTIMENT INFORMAT

Títol de la recerca: La finalització de l'acolliment familiar d'urgència i diagnòstic: una aproximació a la percepció de les famílies

Nom de l'investigador/a: Clara Lozano Ibanco

Nom de la universitat: Universitat de Girona (UdG)

Adreça de contacte: ibanco59@gmail.com

Com a participant de la recerca, confirmo que:

- He llegit el full d'informació del projecte de recerca
- He pogut fer les preguntes pertinents en relació a la recerca

Entenc que la meua participació és voluntària i per tant dono el meu consentiment a les qüestions pertinents:

- DONO EL MEU CONSENTIMENT per a participar en el projecte
- DONO EL MEU CONSENTIMENT a l'enregistrament de l'entrevista
- DONO EL MEU CONSENTIMENT a que aquesta gravació o la transcripció de l'entrevista es pugui fer pública

Nom i Cognoms:

DNI:

Lloc:

Data:

Signatura

GUIÓ DE LES ENTREVISTES

Noms / Nombre de finalitzacions / Motius de les finalitzacions

BLOC 1. ASPECTES GENERALS DE L'ACOLLIMENT FAMILIAR
1. Quin va ser el motiu pel qual va decidir ser família acollidora? 2. Perquè va triar la tipologia d'urgència i diagnòstic? 3. Quant de temps fa que sou família acollidora? 4. Quants acolliments heu portat a terme? 5. Quina ha estat la durada dels acolliments? 6. Us heu plantejat en algun moment canviar de tipologia? Perquè? 7. Definiu què és per vosaltres l'acolliment familiar 8. Aspectes positius i negatius de l'acolliment d'urgència i diagnòstic
BLOC 2. FINALITZACIÓ DE L'ACOLLIMENT
9. Què és per vosaltres la finalització de l'acolliment? 10. Per quins motius van finalitzar els vostres acolliments? 11. Creieu que ha canviat la vostra percepció de la finalització a mesura que ha anat passant el temps? 12. Feu servir alguna estratègia personal per fer front a aquest moment?
BLOC 3. PREPARACIÓ DE LA FINALITZACIÓ
13. Des de l'inici de l'acolliment teniu present la seva finalització? 14. Parleu amb els infants sobre aquest moment? De quina manera ho abordeu? 15. Quan sabeu que marxa l'infant, li feu algun comiat? 16. Heu portat a terme algun pla d'acoblament? Quin ha estat el procediment? 17. Com us heu sentit durant el temps que es porta a terme el pla d'acoblament? 18. Com heu viscut el moment del comiat? 19. Pel que fa a la caixa de vida, us ajuda per fer front el moment del comiat?
BLOC 4. UN COP MARXA L'INFANT
20. Quan marxa l'infant, canvia alguna cosa en el vostre dia a dia? 21. Quins són els sentiments que se us han despertat un cop l'infant marxa? 22. Amb alguns dels infants, heu continuat en contacte un cop ha finalitzat l'acolliment? 23. Creieu que continuar en contacte podria ser positiu per vosaltres? I per l'infant? 24. Considereu que passeu un procés de dol? Perquè? 25. Necessiteu un temps de descans entre acolliment i acolliment? Perquè?
BLOC 5. VALORACIÓ DE L'ACOMPANYAMENT PROFESSIONAL
26. Us heu sentit acompanyades per les professionals del servei durant la finalització? 27. Us ajuda tenir informació durant l'acolliment sobre com evoluciona la situació? 28. Creieu que des del servei es podria fer quelcom per millorar el suport en aquesta etapa?

8. ANNEX 2

ENTREVISTA 1

Entrevista 1 (E1)

Laura i Manel - Família d'urgència i diagnòstic

Acolliments: 2 (Luc i Samira)

- 1 Clara: Si us sembla bé, començarem l'entrevista amb preguntes més generals i després ja ens
2 endinsarem amb el tema de la finalització de l'acolliment.
- 3 Laura: D'acord.
- 4 Clara: Quin va ser el motiu pel qual vas decidir formar part del projecte d'acollida?
- 5 Laura: Bueno, doncs això va ser més cosa meva. Durant la pandèmia demanaven famílies
6 d'acollida per a nens que els seus pares tenien el covid i em vaig apuntar. Ningú em va dir res.
7 Però després ens vas trucar vosaltres per saber si seguíem tenint interès amb acollir. No sabíem
8 ben bé que era, tot i que la meva filla gran era una cosa que sempre havia volgut fer. Vam venir
9 aquí a informar-nos i a partir d'aquí vam decidir tirar el projecte endavant.
- 10 Manel: El dia que vam venir a informar-nos, ja teníem molt clar que volíem començar a acollir.
11 Ja ens hauríem emportat un nen aquell mateix dia (bromeja).
- 12 Clara: I perquè la tipologia d'urgència i diagnòstic?
- 13 Laura: Doncs per diversos motius. Primer de tot perquè tenim cinquanta anys, no tenim intenció
14 ni d'adoptar ni de tenir un fill permanent. La nostra idea era ajudar al màxim de nens possibles
15 en el mínim temps possible. Llavors, per aquest motiu aquesta tipologia era l'ideal. Considerem
16 que per la nostra dinàmica i situació és la més adequada, tenim molta disponibilitat i en aquesta
17 tipologia és necessari. També ens van aconsellar les professionals que hi havia en aquell
18 moment al servei, que per la nostra manera de viure i tot plegat aquesta tipologia encaixava
19 perfectament. Ens van dir que els acolliments serien sis mesos, que no ho són, però a part d'això
20 tot molt bé (riu).
- 21 Clara: Vale, perquè llavors només heu portat a terme un acolliment no?
- 22 Laura: Bueno, de finalització sí, però l'acolliment actual de la Samira és el nostre segon
23 acolliment.
- 24 Clara: D'acord, i el primer quant de temps vas tenir l'infant acollit?
- 25 Laura: En lluc el vam tenir en acolliment durant un any.
- 26 Clara: Us heu plantejat en algun moment canviar la tipologia de l'acolliment?
- 27 Laura: Més que canviar, perquè aquesta tipologia ja ens agrada, és potser afegir alguna cosa. És
28 a dir, que nosaltres poguéssim també un nano més temps perquè necessita potser sortir d'un
29 centre, durant un any, dos anys o els que necessiti. Nosaltres ara, després del primer crec que
30 tenim molt clar que és l'acolliment, ja hem fet tot el procés i ja veiem que ho podríem fer
31 d'aquesta manera. Per això dic que podríem afegir alguna tipologia, però deixar de fer urgències
32 no ens ho plantegem. Tenim molt clar que estem oberts a totes les tipologies.
- 33 Clara: Clar, llavors si es pogués afegir alguna altra tipologia, llavors estaríeu disposats a poder
34 tenir més d'un infant acollit.
- 35 Laura: Sí, és el que parlem amb elles (les professionals), que **si en algun moment hi ha**
36 **possibilitat d'afegir ho faríem encantats perquè sabem que hi ha nens que es troben en centres i**
37 **em pregunto perquè aquests nens no estan amb famílies. Quan hi ha famílies que podem tenir-**
38 **los a casa.**

39 Clara: Hi estic totalment d'acord. Llavors, si haguéssiu de dir amb tres paraules que és
40 l'acolliment familiar, què diríeu?

41 Manel: Bueno, jo parlo des de la meva experiència. Per mi ha estat ser pare des del principi.
42 Perquè jo he sigut pare, però des d'una edat més gran, quan els nens tenien deu anys, perquè jo
43 no havia viscut tenir bebès. Jo vaig cap enrere, el primer que vam tenir va venir amb quatre
44 mesos i aquesta ha vingut amb una setmana. Per a mi és tot nou, és com tenir un fill/a per
45 primera vegada.

46 Laura: Però el fet que sigui acollida que et suposa?

47 Manel: Per a mi no em suposa res diferent, un cop arriba a casa és com un fill teu, l'haig de
48 cuidar com si fos el meu fill. Jo no recordo en moltes ocasions si és d'acollida o no. Hi ha
49 moments en què te'n recordes, quan et truquen o toca anar a una reunió llavors sí que ho
50 recordes.

51 Laura: A nosaltres és una de les coses que ens van ensenyar. En el moment en què tens el nen,
52 és teu, l'has de cuidar i ja vindrà el que hagi de venir.

53 Manel: Evidentment, sabem que no és el nostre fill, però el tractes i el cuides com si fos fill teu.

54 Laura: Quan tens un fill amb vint i pocs anys, la teva vida és un caos (feina, treball, parella,
55 etc.). Ara amb cinquanta anys, és molt diferent, ens trobem en un moment molt diferent, de
56 tranquil·litat. Per mi l'acollida és tornar a ser mama, estic encantada. Però sobretot per mi és
57 ajudar i saber que "estàs salvant angelets" com dic jo.

58 Clara: En referència a l'acolliment d'urgència i diagnòstic, quins aspectes creieu que són
59 positius i quins negatius

60 Laura: La part positiva és que podem ajudar a molts més nens amb menys temps.

61 Clara: Clar, exacte. I la part negativa?

62 Laura: Jo et podria dir alguna cosa negativa de l'acolliment en general. Per mi, el tema de la
63 burocràcia.

64 Manel: Si tu penses moltes vegades que aquest nen o aquesta nena ja hauria d'haver marxat.

65 Laura: Sí, ho vam poder viure en el primer acolliment i ara també amb aquest. Veiem que la
66 burocràcia és un problema. L'allargament de processos, que avegades no fan falta.

67 Clara: Llavors, per a vosaltres seria una dificultat afegida el tema de la burocràcia i de retruc
68 també els tempos, en tant que s'allarguen més del que hauria de ser.

69 Laura: Sí, jo penso que sí. Que a nosaltres ens és igual, com si ens diuen que el tindrem sis anys,
70 sinó que pensant amb què la proposta hauria de ser més ràpida.

71 Clara: Clar, pensant amb l'infant sí que és cert que la proposta no s'hauria d'allargar. Llavors,
72 entrant ja una mica més amb el tema de la finalització de l'acolliment, vosaltres heu comentat
73 que de moment només heu viscut una finalització d'acolliment, com vau viure aquesta etapa?

74 Manel: Jo et responc amb poques paraules, molt malament. Ja et poden explicar, ja et pots
75 preparar, però és com si se'n va un fill perquè l'estimes (s'emociona).

76 Laura: A mi em van tallar un braç (s'emociona). Quan vam sortir de deixar al nen, li vaig dir al
77 meu marit que parés el cotxe i ens vam posar els dos a plorar.

78 Clara: Clar, en aquell moment ho havíeu de treure.

79 Laura: Sí, és molt difícil i molt dur. La primera setmana és molt dura perquè no hi és. També
80 se'ns va fer molt llarg perquè nosaltres de seguida pensàvem que tindríem un altre nen acollit.
81 Creiem que això ens ajudaria, però l'espera fins a l'arribada del nou acolliment, va ser molt

82 llarga. Van ser tres mesos, molt llargs. Nosaltres el dia abans que marxés ja vam guardar totes
83 les seves coses, era com si no hi hagués hagut un bebè. I l'endemà quan vam deixar-lo a casa de
84 la nova família acollidora, no vam tornar a casa perquè vam anar a passar uns dies a casa de la
85 meva filla per poder estar amb el nostre net. Vam anar a un altre lloc a passar-ho.

86 TS: Bueno, potser perquè a casa vostra, us recordava més tot això.

87 Laura: Si i a part ens va ajudar poder passar temps amb el nostre net. I al cap de quinze dies,
88 vam tornar a casa. A poc a poc, ja et vas refredant, ja vas recordant les coses més positives, com
89 per exemple quan se't mor algú que al principi el plores molt, però després vas recordant les
90 coses més positivament.

91 Clara: Llavors, considereu que en aquest moment ho va viure com una pèrdua?

92 Laura: No és com una mort, perquè evidentment saps que aquest nen està bé, que ha tirat
93 endavant, que està millor fins i tot que quan estava amb tu. Per mi que marxí, no és una cosa
94 negativa, sinó que és positiva. Però per nosaltres, personalment, és molt dur, perquè l'has tractat
95 i estimat com a un fill. Ara, ja ho hem passat, ja sabem quin és el procés i tenim clar el que
96 passarem.

97 Manel: També si la nova família de l'infant decideix tenir contacte, t'envia fotografies o vídeos,
98 continues mantenint el contacte i això et dona una tranquil·litat.

99 Laura: A mi la meua pena quan el vam deixar va ser sentir que estava abandonant aquest nen
100 que em mirava amb aquests ulls i que em deia "mama". Jo tenia un sentiment de mare, que
101 estava abandonant al seu fill, per mi sentir-me així va ser molt dur. Jo sentia que havia fet un
102 vincle amb ell, que li havia ensenyat coses, li havia donat un entorn de seguretat i ara el deixava
103 un altre cop.

104 TS: Aquest és un sentiment molt generalitzat.

105 Laura: Llavors, quan jo vaig veure que ell estava bé, de seguida vaig fer el clic. El trobava a
106 falta, però en saber que estava bé em va donar molta tranquil·litat. Més tard hem vist que el
107 procés està ben fet, però això ho hem vist al final. Quan va arribar no reia ni plorava, i va
108 marxar essent un nen que s'enfadava, plorava, reia... Crec que li hem ensenyat a vincular-se
109 positivament.

110 Clara: Llavors, el fet d'haver tingut aquesta experiència prèvia, us dona d'alguna manera una
111 mica més de tranquil·litat perquè ja sabeu com funciona.

112 Laura: Sí. Jo vaig dir, o en tenim un i mai més, o seguirem. Durant aquests tres mesos, ho vam
113 parlar i vam decidir tirar-ho endavant i seguir com a família acollidora. L'experiència del primer
114 acolliment ens ha donat una seguretat perquè quan no saps quin és el procediment i no ho has
115 viscut, això et neguiteja. Ara ja sabem com ho gestionem i de la manera com ho hem de portar.

116 Clara: Llavors, des de l'inici teníeu present que era temporal, és a dir que la teoria la teníeu ben
117 a pressa, però a la pràctica ja és una altra història.

118 Laura: Sí, a més jo ho tenia molt clar que era temporal, des del primer dia. A més nosaltres
119 fèiem visites amb la seva mare, la teníem molt present, amb molt de contacte, inclús teníem
120 molt bona relació amb la seva mare biològica. La teoria està claríssima, no ens ha enganyat
121 ningú, però els sentiments costen, som humans, si ens donés igual seríem robots. Tothom ens ha
122 dit que en el primer acolliment el recordarem sempre. Tot i que jo sé que patiré per cada nen,
123 per saber si estarà bé... per això tenir contacte després de la finalització ens tranquil·litza. En els
124 casos d'adopció, és diferent, i tinc clar que si es donés el cas, no el veuríem mai més.

125 TS: No creguis, mai se sap.

126 Laura: El més habitual... Jo si adoptés a un nen, probablement no tindria contacte, però si de
127 gran m'ho demanés, sí. I jo ho respectaria per suposat, perquè ho entenc perfectament.

128 TS: Bueno, que saps que hi ha moltes possibilitats, tenir o no tenir contacte.

129 Laura: O que a vegades es decideix que l'infant retorni amb la família, tu com a família
130 acollidora pots pensar que potser no és el millor que podia passar, però ho han decidit i tu no
131 pots dir res. La teva feina com a família acollidora ja l'has fet i després decideixen els altres. Per
132 això hi ha uns equips que decideixen i tu hi has de confiar. Que potser s'equivoquen? Doncs
133 l'únic que pots fer una carta que digui que si aquest infant es torna a trobar en situació de
134 desemparament, es poden posar en contacte amb nosaltres com a família acollidora. Tampoc em
135 sembla bé que com a família acollidora no se'ns escolti. Una cosa és que no tinguem poder de
136 decisió, això ho entenc, però que no se'ns escolti no hi estic gaire d'acord. I sé que hi ha moltes
137 famílies que no se'ls ha escoltat.

138 Clara: Vols dir que no tinguin en compte la vostra opinió pel que fa a la proposta?

139 Laura: Pel que sé ni la pregunten.

140 Clara: Però les professionals del servei que us fan el seguiment, us acompanyen en tot el procés
141 i tenen en compte la informació que els hi aporteu.

142 Laura: Si això sí, però la decisió d'on anirà a parar aquest nen, no passa per nosaltres. Jo penso
143 que donat que ha estat un temps amb nosaltres com a família d'acollida tenim alguna cosa a
144 dir. Es podria fer de manera diferent, per exemple podrien exposar a la família acollidora les
145 possibles propostes i poder escollir la millor proposta. Jo penso que això falta, pel que he
146 escoltat d'altres famílies, tot i que a nosaltres no ens ha passat.

147 Clara: Bueno, jo penso que com a família acollidora que ha estat tenint cura de l'infant, teniu
148 molta cosa a dir i que haurien de ser escoltats sempre, independentment de la decisió final que
149 es prengui. Llavors, en l'acolliment que vau dur a terme, vau fer pla d'acoblament?

150 Laura: Sí, en vam fer però molt ràpid. Ens van preguntar si volíem allargar-ho uns dies més,
151 però nosaltres vam dir que no.

152 Clara: I com vau viure el pla d'acoblament?

153 Laura: El pla d'acoblament es fa feixuc

154 Clara: Llavors el pla d'acoblament per vosaltres, no seria un procés/recurs que us ajuda a
155 processar de manera progressiva el comiat, sinó al contrari?

156 Laura: A nosaltres no, però potser al nen sí.

157 Manel: Jo des del primer dia que ens van dir que començava el pla d'acoblament, ja vaig
158 començar a patir.

159 Laura: Sí, des del primer dia que et diuen que d'aquí a una setmana l'infant marxa i comença el
160 pla d'acoblament, tu ja t'estàs acomiadant, i això s'allarga.

161 Clara: Vau fer una setmana de pla d'acoblament?

162 Laura: Nosaltres vam fer quatre dies. El primer dia va venir la família d'acolliment simple a
163 casa nostra, el segon dia vam anar nosaltres a casa seva, un altre dia li vam deixar el nen unes
164 hores durant la tarda i després el vam anar a recollir. I vam acabar l'últim dia que ja es va
165 quedar allà. Va ser molt ràpid. Jo crec que pel nen és necessari per tal d'adaptar-se, tot i que
166 crec que en aquest cas no hauria fet falta tants dies perquè es va adaptar molt ràpid.

167 Clara: Sí, de totes maneres sempre tenen en compte l'edat de l'infant i adapten el pla
168 d'acoblament en funció de l'etapa. Si és un bebè no cal passar per aquest procés d'adaptació,

169 vull dir amb això que ja tenen en compte les particularitats de cada cas. De totes maneres, a mi
170 m'agradaria saber si per vosaltres el fet que sigui progressiu us ajuda a processar millor la
171 finalització de l'acolliment.

172 Laura: Per a nosaltres no. Jo no dubto que hi ha famílies que els hi vagi bé que el comiat sigui
173 progressiu, però en el nostre cas no. Tant de bo ens haguessin dit que havíem de dur-lo
174 l'endemà. Perquè al final ens hem adonat que és el moment en què el deixes, és com allargar el
175 marxar, el patiment. El problema va ser l'últim dia, estava tan emocionada que no vaig poder
176 acabar la caixa de vida i vaig haver de marxar. El nen es va passar uns dies molt malament, la
177 primera setmana per ell va ser dura i per a nosaltres també.

178 Clara: Abans heu comentat que el dia abans va recollir totes les seves coses, potser va ser com
179 una estratègia que va fer servir per a poder fer front a la finalització de l'acolliment, no?

180 Laura: Absolutament. Quan vam tornar a casa semblava que allà no hi hagués hagut un bebè, no
181 teníem ni les fotografies. Sí que tenim una habitació on guardo tota la robeta i a més un àlbum
182 amb les fotografies que li vam fer des de l'inici fins al final. Jo entrava diàriament a l'habitació,
183 però ell sí que va estar un temps que no hi entrava.

184 Manel: Ara que ha passat un temps i mirem les fotografies el recordem amb alegria.

185 Laura: Sí, però ho hem fet així perquè si no cada cosa que veies, cada cançó que senties et
186 recordava a ell... Clar pensa que des dels quatre mesos fins que té un any i mig... clar és un nen
187 que ha crescut amb tu. Ha après a parlar, a caminar... a tot. En el primer acolliment teníem molts
188 rituals, és a dir, coses especials que fèiem d'una determinada manera sempre i les repetíem molt.
189 Amb aquest nou acolliment no ho estic fent d'aquesta manera perquè quan marxa trobes a faltar
190 molt "ara és quan fèiem això, ara és quan fèiem allò...". Sempre durant tot un any fent les
191 mateixes coses i de la mateixa manera. Ara, un dia la pujo al llit, l'altre la baixo a dormir
192 abaix... Per mi és una manera que m'ajuda perquè després no tindrà aquestes coses habituals que
193 feia cada dia de la mateixa manera. Què els hi va bé eh tenir una rutina als nens, però ara tenen
194 la rutina, però no hi fico potser aquest toc especial, d'anar sempre al mateix parc o al mateix lloc
195 a dinar perquè després ho trobes a faltar.

196 Clara: Si, al cap i a la fi, són estratègies que heu anat provant i si això us funciona, jo crec que
197 és positiu. Bueno, ja heu anat parlat al llarg de l'entrevista, però, vosaltres considereu que la
198 finalització seria com una pèrdua?

199 Laura: Sí, la pèrdua la tens lògicament però no com una mort.

200 Clara: Bueno, d'alguna manera és una pèrdua del vincle que tens amb el nen.

201 Manel: Si és això exacte, és una pèrdua del vincle que tens. Tot i que és una pèrdua conscient
202 perquè des del primer dia ja saps que marxarà. Llavors no és "ara me'l treuen".

203 Laura: Si hi ha molta gent que em diu "i quan te'l treuen?" I jo els hi dic, no és que a mi no me
204 l'han donat.

205 Manel: Jo crec que és la pena de pensar que el continuaria cuidant.

206 Laura: Ostres, és que és la pena de trobar-lo a faltar, del dia a dia...

207 TS: Bueno, jo crec que el comiat comporta moltes pèrdues, com tu dius, la pèrdua del dia a dia,
208 de moltes més.

209 Laura: Sí no és només la pèrdua del nen en si perquè tu tens clar que marxarà, ets conscient que
210 això serà així, però si que bueno...

211 Clara: Bueno, tot el que has abocat amb el nen no? La rutina, els codis que teníeu amb ell, no se,
212 tot plegat.

213 Laura: Sí, exacte, tot. L'estimació i el fet de tenir-lo i fer vincle. Perquè tu te l'estimes, no dius
214 com que és d'acollida no me l'estimo, clar l'estimes igual i això després...

215 Clara: Bueno, tot això s'ha de passar d'alguna manera.

216 Laura: Sí, exacte.

217 Clara: Llavors heu dit que teníeu contacte amb el nen que vau tenir en acolliment no?

218 Laura: Si

219 Clara: Llavors, creieu que això és positiu per a vosaltres, és a dir que us ajuda a elaborar millor
220 la finalització de l'acolliment?

221 Laura: Mira, jo t'explico el que va passar. La noia que el té ara en acolliment, sempre havien
222 estat família d'urgència i diagnòstic, ara el tenen acollit a ell, però és la primera vegada que fan
223 un acolliment simple. Ella sempre havia sigut com nosaltres, per això ella és molt conscient del
224 que nosaltres passaríem, nosaltres no ho érem de conscients, era més conscient ella que
225 nosaltres. Llavors, ella considerava que al principi quan li marxava un infant, ella necessitava
226 veure'l i saber d'ell. Per això quan va finalitzar l'acolliment ens va dir que encara que fos una
227 estona vinguéssim quan volguéssim, a passar el cap de setmana o encara que fos una estona.
228 Però per nosaltres va ser absolutament al revés.

229 Clara: Clar, vosaltres necessitàveu deixar un espai

230 Laura: Sí, necessitàvem deixar passar un temps per poder pair no oblidar, però sí poder veure'l
231 sense plorar. Nosaltres necessitàvem aquest temps i inclús li vam dir que quan en tinguéssim un
232 altre vindríem. Com dient que ja estaríem en un altre punt. I així ho vam fer, ens vam esperar
233 tres mesos i quan vam tenir un nou acolliment ens vam veure. Fins al moment, quan es feien les
234 trobades no veníem, però l'última com que ja ens trobàvem acollint sí que vam venir.

235 Clara: Clar, per això vau coincidir el dia de la trobada.

236 Laura: Sí, aquell va ser el primer dia que vam coincidir perquè nosaltres necessitàvem deixar un
237 espai. Quan vam veure que no ens coneixia, vam pensar, tant patir per res (riu). Perquè també
238 una por meva era que vingués i ens digués que volia venir a casa. Però quan vam veure això,
239 vam poder constatar que ho havíem fet bé.

240 Clara: Però la nova família acollidora us anava enviant fotos en aquest impàs?

241 Laura: Si ens anava enviant fotos i vídeos.

242 Clara: I creus que el fet que t'enviessin fotografies ho consideres com un ajut en aquell
243 moment?

244 Manel: Bueno, al principi et remou (s'emociona)

245 Laura: Sí, al principi exacte, et remou molt, però ens anava bé perquè veiem que estava bé i això
246 ens donava tranquil·litat. Sobretot a mi, perquè jo tenia el patiment del fet que el nen no estigués
247 bé. Per a mi el meu gran patiment era que havia abandonat al nen, que l'havia deixat un dia a
248 una casa on no coneixia a ningú i que havia marxat. Llavors, quan jo veia que reia o que jugava,
249 era molt tranquil·litzador perquè veia que estava bé. Al mateix temps, el trobava molt a faltar.

250 Clara: Bueno, tenies com una dualitat de sentiments, però el fet de tenir contacte i de veure que
251 estava bé et donava tranquil·litat i potser et podria fer portar millor el comiat?

252 Laura: Si, exacte. Jo penso que el no saber com està el nen ha de ser molt dur, perquè tu sempre
253 t'imagines el pitjor, plorarà cada nit, ens trobarà a faltar, etc. I, en canvi, estava bé i feliç.

254 Clara: I us vau posar en contacte entre vosaltres o a través del servei?

255 Laura: Si, entre nosaltres com que som famílies del mateix servei ens vam posar en contacte
256 nosaltres mateixos. Nosaltres som els tiets de Llançà. Vam fer un grup de Whatsapp on estàvem
257 ells i nosaltres, i el nom del grup es diu els tiets de Llançà. Ella quan li ensenya els àlbums de
258 fotografies a en Lluc o ens venen a veure, sempre li diu que nosaltres som els tiets de Llançà.
259 Ella ho ha fet molt bé, però és que ella ja ha passat per això.

260 Clara: Clar, ella havia estat família d'urgència i diagnòstic, no?

261 Laura: Nosaltres ens sentim inclosos per dir-ho d'alguna manera.

262 Clara: Bueno, jo penso que ella ha pogut empatitzar amb vosaltres, pensar en com us sentiríeu
263 vosaltres en el moment de la finalització de l'acolliment i com li hagués agradat a ella que
264 l'haguessin tractat.

265 Laura: Si, exacte. Ella ho ha fet molt bé, res a dir. A més, a vegades jo no pregunto potser
266 durant un temps i és ella la que m'escriu o m'envia una fotografia i em pregunta com està la
267 Samira.

268 Clara: Llavors vosaltres, entre acolliment i acolliment no haguéssiu deixat passar un temps?

269 Laura: Jo hauria parat una setmana. Si m'haguéssiu trucat la setmana següent per dir-me si volia
270 acollir a un infant, hagués acceptat.

271 Clara: Llavors, un cop finalitza l'acolliment no necessiteu un temps de descans, no?

272 Laura: No, jo això que diuen que hem de descansar, no ho entenc.

273 Manel: Bueno, però tampoc va malament. D'acord potser tres mesos de descans no cal, però
274 potser un mes sí.

275 Laura: Veus, amb això pensem diferent, per mi no.

276 Clara: Bueno, també està bé tenir punts de vista diferents.

277 Manel: Mira la primera setmana penses si us plau que m'arribi un altre nen, el trobes a faltar i
278 seria el més fàcil. Però després valdria poder tornar a tenir aquest espai perquè vulguis o no et
279 canvia la vida quan tens un infant a casa. S'acaba poder anar al cinema per exemple, si no tens
280 ningú amb qui deixar el nen.

281 Laura: Jo canvio el cinema pel nen i el que sigui pel nen

282 Manel: Però que hi hagi un espai al mig entre acolliment i acolliment jo penso que està bé.

283 Laura: Jo al llarg de la meua vida he tancat moltes etapes i em resulta molt fàcil fer-ho, oblidar-
284 me'n i començar-ne un altre. Ell en aquest sentit és més diferent.

285 Manel: Si, quan es va acabar l'acolliment, el temps d'espera, ella sempre deia que no ens
286 trucàveu, que hi havia molts nens... i jo la tranquil·litzava dient-li que ja trucaríeu quan toqués.

287 Clara: De fet, quan vam venir a fer la visita de sentiment, me'n recordo que vas dir que et
288 pensaves que havies fet alguna cosa malament.

289 Laura: Absolutament. Jo recordo que al final els hi vaig preguntar a les tècniques si hi havia
290 hagut algun problema, que en tot cas, el rectificariem. Perquè a més va resultar que abans de
291 deixar al Lluc, va haver-hi una família d'urgència i diagnòstic que a la setmana de fer el comiat
292 ja la van trucar per acollir a una nena. I a mi això se'm va quedar al cap, que va ser molt ràpid,
293 que hi ha molts nens i que van falta moltes famílies d'acollida. I clar, anaven passant els mesos,
294 anava preguntant, perquè no vaig deixar de preguntar i em deien que de moment no hi havia
295 res... però al final ho vaig entendre. De totes maneres a mi l'espera se'm va fer molt llarga.

296 Clara: Bueno, mira està bé saber com vau viure vosaltres l'espera perquè també hi ha famílies
297 que són elles mateixes les que demanen un temps de descans entre acolliment i acolliment.

298 Laura: Jo per mi, no... a més ara estem molt centrats en això que estem fent. Llavors, en aquest
299 moment el que estem fent és això, ja hem fet tot el que havíem de fer. Ja hem fet vida de parella,
300 ja hem fet vida amb les nostres filles, hem fet d'avis també.... vull dir que tot això ja ho fem.
301 Però ara estem molt centrats en això, a més som conscients de l'edat que tenim i que ho farem
302 mentre puguem. Llavors com més acolliments fem, millor. Jo prefereixo no deixar aquest espai,
303 és a dir quan abans tornem a acollir, millor.

304 Clara: Bueno, està bé veure diferents maneres de viure l'acolliment.

305 Manel: No, no, que a mi si ve a la setmana ja em va bé. Jo dic que jo no sóc com ella.

306 Clara: Després pel que fa a l'acompanyament que heu rebut per part de les professionals durant
307 el moment de la finalització, com el valoreu?

308 Laura: La finalització? És que va ser tan curt això...

309 Clara: Però us heu sentit acompanyats durant aquest moment?

310 Laura: Sí, mira el dia que va venir la família va venir a casa, també va venir la nostra referent
311 del cas i es va estar una estona amb nosaltres a casa. Quan vam anar a casa de la nova família i
312 quan vam deixar-lo perquè passes una estona no hi havia cap professional. I l'últim dia que ja va
313 ser quan vam fer el comiat sí que va tornar a venir la nostra referent.

314 Clara: Era el dia que fèieu la caixa de vida, no?

315 Laura: Sí, el dia que el vam deixar primer vam fer la Caixa de Vida i després ens en vam anar,
316 va ser tot en una hora.

317 Clara: I haguéssiu necessitat més acompanyament?

318 Manel: No perquè el primer dia que quedes amb la nova família, prens alguna cosa o vas a
319 passejar, estàs parlant sobre el nen. Clar, no li preguntaran aquestes coses a la tècnica, sinó que
320 ens ho pregunten a nosaltres.

321 Laura: Tampoc pintava gaire jo penso en aquell moment la tècnica, erem nosaltres i ells i
322 parlàvem del nen tota l'estona. Era més donar informació que res, aquella tarda que vam estar
323 junts. Clar, la nova família volia saber com era aquest nen. Vull dir que en aquell moment no
324 crec que fos necessari la presència de les professionals del servei. I l'últim dia? Doncs si, es
325 clar, ja va estar allà, però és que va ser tot tan ràpid... Va ser tot molt ràpid, vam arribar amb la
326 Caixa de Vida i amb el nen. Jo vaig obrir la caixa de vida i no vaig poder fer més que la meitat,
327 perquè no podia més... i vam marxar. Va ser una hora, amb una hora vam marxar. Ara, elles
328 estaven allà, també ho agraeixes perquè no saps què pot passar.

329 Clara: I pel que fa al contacte posterior a aquest moment?

330 Laura: Oh si, Bueno és que nosaltres hem estat sempre en contacte amb les professionals.
331 Sempre ens han tractat molt bé. La pesada de mi que sempre pregunta, sempre m'han contestat
332 amb molta amabilitat. Vull dir que molt bé, nosaltres no hem tingut mai problemes amb elles.
333 Nosaltres també intentem sempre fer les coses el més fàcil possible, em sembla que elles també
334 ho valoren això. La relació és bona, és molt bona.

335 Clara: Abans que parlàvem de la Caixa de Vida, creieu que és un bon recurs que us ajuda en el
336 moment del comiat?

337 Laura: Sí, a mi em va ajudar.

338 Clara: Creieu que és positiu pel nen perquè d'aquesta manera té part de la seva història de vida?

339 Laura: Bueno, jo crec que pel nen és un dret, que després l'exerceixi o no, li donin o no, vulgui
340 saber o no... però penso que és un dret. Ell té dret a saber què ha passat en la seva vida durant
341 aquest temps. Per tant crec que s'ha de fer, vull dir que és important.

342 Clara: Clar... i a vosaltres us va ajudar?

343 Laura: Si a mi em va servir fer la caixa de vida perquè vulguis o no són petits comiats. Cada
344 vegada que guardes alguna cosa, penses... guardo això per a quan marxi. Ara faig una carta i la
345 poso a la caixa per a quan marxi. Nosaltres fa poc ens hem embolicat en un projecte que surt
346 aquesta setmana, ja ho veureu, però hem fet un conte.

347 Clara: Ah si? Que interessant!

348 Laura: Hem fet un conte que es diu "Una història d'acollida" i és sobre el primer nen que vam
349 tenir acollit. Basat en una història real, no és real en molts aspectes, el final és diferent... Hem
350 fet la idea d'un conte perquè nens de quatre, cinc o sis anys que no saben què és l'acollida o no
351 saben què passa el conte els ajudi a poder entendre d'una manera positiva què és l'acolliment.
352 Està escrit per mi i dibuixat per en Manel. Ens feia molta il·lusió, hem tardat un any però
353 finalment ja surt. I també ha estat una cosa que ens ha ajudat.

354 Clara: Això, t'anava a dir, que el fet d'escriure'l segur que ha estat terapèutic per vosaltres.

355 Laura: Si, ens ha ocupat el temps durant aquests tres mesos d'espera, vam fer molt perquè el
356 volíem acabar ja.

357 Manel: L'experiència amb en Lluç ens ha servit molt per a poder fer aquest conte.

358 Laura: Tot i que vosaltres no ho sabreu, però el conte està ple de coses que feia en Lluç, dels
359 nostres records i les nostres coses.

360 Clara: Clar, dels vostres codis que teníeu amb ell.

361 Laura: A part, jo tinc un bloc també sobre l'acollida, que faig alguns escrits de tant en tant,
362 m'agrada molt escriure. He fet fins al comiat, perquè vaig dir que quan em sentís preparada ho
363 faré.

364 Manel: Bueno, un altre aspecte positiu que té això de l'acollida és que hem fet amics. Vam fer
365 un grup amb tots els que vam fer el curs de formació de famílies acollidores.

366 Laura: Si, ens coneixem tots i fem quedades, un dia a casa d'uns un dia a casa dels altres. Si ens
367 va molt bé, a més som famílies molt diferents, però tenim una cosa en comú que és l'acolliment,
368 i això ens va molt bé perquè tots ho diem que només ho podem parlar aquí aquestes coses.

369 Manel: Sí, ens va molt bé. A més fem mercats de roba, si ens passem la roba i ens ajudem entre
370 nosaltres.

371 Clara: Això està molt bé, a part és un espai per a poder compartir experiències i preocupacions i
372 tot plegat.

373 Laura: També ens passem articles o coses relacionades amb l'acolliment, com algun documental
374 o entrevista que han fet fa poc.

375 Clara: Això està molt bé. Llavors, ja per anar acabant, que estàvem parlant abans, creieu que
376 tenir informació sobre com evoluciona el cas de l'acolliment que porteu a terme, us ajuda a
377 poder tenir una previsió de com anirà l'acolliment i de retruc a començar a tenir present el
378 comiat?

379 Laura: Clar, amb en Lluç que va passar, que hi havia molta informació i constantment hi havia
380 canvis. Lògicament, ens havien d'informar perquè això repercutia en la vida del nen. A més
381 quan sortia el nen de les visites, es passava el dia fatal... i era petit eh. Vull dir que aquests

382 canvis els noten, aquestes coses les noten. Llavors, jo crec que és necessari que tu tinguis la
383 informació.

384 Manel: Home, t'han d'informar dels canvis que hi ha.

385 Laura: Per una altra banda, va arribar un moment que en Manel em deia que preferia no saber
386 res. A mi em van dir que al juny segur que marxaria i al final és la doble vessant. Prefereixes
387 que no et diguin res i quan toqui doncs que toqui, però també has d'estar informat.

388 Manel: Jo el que prefereixo que em diguin és que ja hi ha família, la setmana que ve marxa. Que
389 no que em diguin que potser aquesta setmana o l'altre.

390 Laura: Sí, però pensa Manel que a elles els hi diuen aquesta informació i després els hi fallen, és
391 així.

392 Manel: Sí, però jo prefereixo que quan em diguin que marxa sigui així.

393 Clara: Si, ja t'entenc, vols dir que la informació ja sigui més segura, que estigui confirmat.

394 Laura: Sí, exacte. A mi m'agrada més saber com van les coses, sobretot amb el primer
395 acolliment. M'agradava saber com evolucionava la mare, perquè a mi em feia patir. Per això et
396 dic, que la informació real i que sigui rellevant sí que m'agrada saber-la.

397 Manel: Sí, a mi no m'agrada que em diguin alumillor, o probablement... a mi que m'ho diguin
398 quan se sàpiga segur perquè jo pateixo.

399 Laura: Sobretot pel final perquè si no t'angoixes molt... Quan et diuen segur que això no passa
400 del mes X, i van passant els mesos i tu penses ostras... jo m'estic conscienciant que marxa,
401 perquè tu estàs fent un esforç i t'estàs conscienciant que s'acaba i això s'allarga.

402 Clara: Clar, això és el que us neguiteja en aquest moment

403 Manel: Sí, i al final el que vaig a la Laura va ser que no em digués res fins que fos més segur.

404 Laura: Jo necessito saber perquè m'haig d'anar preparant.

405 Clara: Bueno, cada persona té les seves necessitats

406 Laura: Però per part de les professionals ja tenen en compte el que necessitem, ja ho fan, vull dir
407 que et fiquen a dintre, fins per exemple nosaltres vam conèixer a la mare d'en Lluç, que no
408 teníem perquè conèixer-la i ho vam fer.

409 Clara: Bueno, està bé saber que necessiteu cadascú perquè això pot facilitar l'acompanyament a
410 les professionals.

411 Manel: Jo per això el grup de WhatsApp no el miro gaire... penso que si hi ha alguna cosa
412 important ja me la dirà la Laura. Però si sona el telèfon, llavors sí que penso que hi ha algun
413 canvi important.

414 Laura: Jo haig d'estar pendent perquè haig d'estar preparada perquè no em vingui de nou. En
415 canvi, ell prefereix que li vingui de nou.

416 Clara: Si, si totalment. I ja per acabar, creieu que des del servei es podria fer alguna proposta per
417 millorar l'acompanyament en el moment de la finalització?

418 Laura: No sé... nosaltres el que hem tingut l'hem tingut bé, tampoc n'hem tingut tants...

419 Manel: Bueno, el dia del comiat també hi havia la psicòloga per si surts una mica remogut...

420 TS: Sí, però no va ser per això

421 Laura: En Manel em va dir mira ha vingut la psicòloga per si ens agafa un atac i no volem
422 deixar al nen (riu)

423 TS: No, va anar perquè jo crec que la coordinadora feia poc que treballava aquí i no havia vist
424 mai un comiat, i casualment és psicòloga. Però normalment en els comiats no fem anar a la
425 psicòloga.

426 Manel: Doncs jo penso que va bé.

427 Laura: Doncs mira jo crec que és una cosa que podria anar bé. Perquè jo penso que jo he
428 reaccionat bé, però potser una altra família pot no reaccionar bé... doncs es clar, hem de tenir un
429 acompanyament.

430 Clara: Per part de la psicòloga o per part de la referent que heu tingut en l'acolliment, per
431 exemple la referent que heu tingut encara que no sigui la psicòloga?

432 Laura: Clar, jo no sé fins a quin punt ella sap o podria gestionar un tema així. O sigui com a
433 persona de confiança i així la referent però també hi hauria d'haver la psicòloga.

434 Clara: Normalment en el comiat només va la referent de l'acolliment.

435 Laura: Doncs mira, jo vaig donar per fet que era el que havia de ser. Inclús pel nen o inclús per
436 l'altra mare.... poden passar moltes coses.

437 TS: Saps què passa, que aquí en el servei no fem gaires distincions en les disciplines, saps? La
438 psicòloga fa el mateix que jo. Potser podria ser una proposta de millora, de dir, potser la
439 psicòloga que té un altre tipus de coneixements que estigui present en els comiats. Però tal com
440 treballem ara no ho fem així.

441 Laura: Doncs mira, jo la coneixia molt poc, però em va ajudar molt a la caixa de vida, m'anava
442 dient cosetes i jo anava plorant. No se... em va donar companyia, i no era ni la referent ni
443 coreferent de l'acolliment. Sí, em va acompanyar molt...és que és molt dolça.

444 TS: Es clar, també potser hi ha la part de personalitat i no de figura professional..

445 Laura: Doncs a nosaltres ens va quedar aquesta sensació, de dir, que bé que ho han fet. És que
446 mai saps aquesta situació cap a on tirarà.

447 Clara: Bueno mira, ha anat bé que ho parléssim perquè així ho hem aclarit, perquè vosaltres
448 pensàveu que la figura de la psicòloga hi era perquè havia de ser per protocol.

449 Laura: A mi em sembla que és important que en el moment de comiat hi hagi una persona
450 professional especialitzada, en aquest cas podria ser la psicòloga, per a poder acompanyar. La
451 referent està clar que hi ha d'estar, però que a més a més hi hagués una psicòloga em va semblar
452 molt positiu.

453 Manel: Ella ens va ajudar molt que hi fos, ens va dir que estiguéssim tranquils, que agaféssim el
454 cotxe i que més endavant paréssim.

455 Laura: Sí, ens va dir que ens paréssim en un bar a prendre alguna cosa. I ho vam fer, vam seguir
456 el que ens va dir i ens va anar molt bé. Per això dic, que potser durant la primera acollida que fa
457 una família, en el moment del comiat penso que és important que hi hagi la figura de la
458 psicòloga per a poder acompanyar i ajudar a gestionar.

459 Clara: Està molt bé el que plategeu. Tot i que actualment totes les professionals fan les mateixes
460 funcions, però es pot recollir el que dieu per a tenir-ho en compte com a una proposta de
461 millora. Moltes gràcies pel vostre temps i per tot el que m'heu compartit.

462 Laura i Manel: De res, gràcies a tu.

ENTREVISTA 2

Entrevista 2 (E2)

Dolors: Família d'urgència i diagnòstic

Acolliments: 3 (Braian, Sara i Nil)

Clara: Hola Dolors, com estàs?

1 Dolors: Molt bé i tu

2 Clara: Molt bé! Tal com t'havia explicat la vostra referent, vull enfocar el meu treball de final de
3 grau en fer un estudi a les famílies acollidores d'urgència i diagnòstic per tal de conèixer com
4 viviu el procés de finalització de l'acolliment. Llavors, si et sembla bé, començarem primer amb
5 algunes preguntes més generals relacionades amb l'acolliment i després ja ens endinsem amb el
6 tema de la finalització de l'acolliment.

7 Dolors: Vale d'acord.

8 Clara: Per començar, quin va ser el motiu pel qual va decidir ser família acollidora?

9 Dolors: Jo quan estudiava la carrera vaig estar fent pràctiques a l'àrea de prematurs i va haver-hi
10 un cas d'uns bessons que van anar a un centre. I arrel d'aquí, em vaig anar informant i vaig
11 veure que hi havia altres opcions. Jo tenia clar, que quan fos més gran volia ser família
12 acollidora. Total, que al cap d'uns anys vaig conèixer al meu marit, tot i que vam trigar una
13 mica més, li vaig proposar, va acceptar i vam decidir tirar endavant. Llavors ens vam informar
14 més sobre quins tipus d'acolliment hi havia. Al principi volíem ser família UCAE, però com
15 que teníem una nena petita no ens van deixar. I Bé, doncs l'altra opció era urgència i diagnòstic.

16 Dolors: Vale, us ho van recomanar o vosaltres ja teníeu clar que volíeu ser família d'urgència i
17 diagnòstic?

18 Dolors: No, ens ho van recomanar. Nosaltres volíem fer UCAE, com més professionalitzat i
19 així.

20 Dolors: Clar, però em sembla que en aquell moment aquesta tipologia encara no estava del tot
21 definida.

22 Dolors: No, clar, pensa que t'estic parlant que d'això fa 9 anys.

23 Clara: Ah, fa nou anys que va començar? Llavors quants acolliments heu fet?

24 Dolors: Sí, doncs mira fa nou anys que vam començar, però aquest acolliment, el d'en Nil, és el
25 tercer que fem. Si en 9 anys són molt pocs, però perquè el primer si que va ser un acolliment
26 molt planer i molt fàcil, van ser 8 mesos. Però el segon acolliment és el que es va complicar. El
27 segon va ser la Sara, que és ara la nostra tercera filla perquè la vam adoptar. Va començar com
28 un acolliment d'urgència i diagnòstic. Quan ens van avisar, nosaltres anàvem a buscar un nen de
29 sis mesos i a mig camí ens van trucar i ens van dir que acolliríem a una nena que sortia de
30 l'hospital. Quan vam arribar, ens la van posar als braços i van sortir tots els professionals de la
31 sala. Nosaltres miràvem a la nena i li vaig comentar al meu marit que aquesta nena tenia alguna
32 cosa, a més a més a la mà tenia sis ditets. Quan van entrar, ens van dir que la nena tenia un buf
33 al cor, que tenia una visita programada amb el cardiòleg... així una informació com molt... que
34 ni ells sabien ben bé la informació al complet. Llavors ens van preguntar què volíem fer, i jo
35 vaig pensar, home porto amb la nena una estona als braços què haig de fer tornar-la? Doncs no, i
36 els hi vam dir que acceptàvem l'acolliment d'urgència i diagnòstic de la nena. Tenim clar que és
37 una nena molt forta, ha estat operada una vegada, però sabem que l'haurem de tornar a operar,
38 però han anat estudiant els diferents síndromes genètics i tot ha anat sortint bé. La nena ha anat

39 creixent, l'han operat de les mans i la veritat és que ara està molt bé. Però clar, què passa, la van
40 categoritzar com una nena amb necessitats especials amb malaltia greu i van fer una proposta de
41 preadoptiu. El que passa és que no hi ha famílies adoptives en aquesta llista, i menys per una
42 nena amb una malaltia greu. Llavors, Infància ens va dir que què ens semblava si es quedava
43 amb nosaltres, van fer així com un tanteig, i nosaltres va ser quan ens vam plantar i vam dir, si
44 això ha de ser així, nosaltres acceptem, però si voleu que es quedi, es quedarà com adopció.

45 Clara: Perquè ells us proposaven que es quedés però com a acollida?

46 Dolores: Sí, ens proposaven que es quedés com un acolliment permanent i així. I nosaltres vam
47 dir no, si es queda, es queda amb adopció. Això estem parlant que la nena tenia un any i mig,
48 des dels sis mesos que no veia a la seva mare i al seu pare no el coneixia.

49 Clara: No hi havia relació amb la seva família biològica?

50 Dolores: No, per això nosaltres vam dir que no tenia sentit aquí un acolliment, donat que no tenia
51 cap vincle amb la família biològica. Què faig jo amb una nena amb acolliment permanent quan
52 realment no hi ha aquest vincle? Llavors, ICAA ho va acceptar, vam començar al 2020 el
53 preadoptiu que va acabar a principis de 2022, justament el dia que feia cinc anys que vam
54 recollir a la nena a l'hospital. Per això només portem tres acolliments.

55 Clara: Clar, llavors l'acolliment d'en Braian va ser el primer i va tenir una durada de vuit mesos,
56 van fer l'estudi i després van fer proposta d'acolliment simple o se'n va anar amb adopció?

57 Dolores: Sí, en Brain va marxar en adopció. Després vam tenir l'acolliment de la que ara és la
58 nostra filla i ara portem tres mesos amb l'acolliment actual. Per això vam estar tan de temps
59 sense poder acollir, perquè és del que jo em vaig queixar perquè vaig preguntar si podíem
60 continuar fent acolliments (en el moment que estàvem amb l'adopció de la nena) i em van dir
61 que no.

62 Clara: Vols dir que no et van deixar continuar fent acolliments mentre s'efectuava tot el tema de
63 l'adopció.

64 Dolores: Si exacte, cosa que no entenc.

65 Clara: És curiós, perquè altres famílies també comentaven una cosa semblant. Comentaven que
66 es mostraven interessants en tot i tenir un infant acollit d'urgència i diagnòstic poder-ne acollit a
67 un més. És a dir, a ser doble tipologia (urgència/diagnòstic i simple) i no entenien perquè no es
68 podia. Plantejaven que era com una mica incongruent.

69 Dolores: Clar, ara per si qualsevol cosa l'infant que tenim acollit ara, la cosa es complica i ha de
70 passar a un acolliment simple?

71 Clara: En principi, com que vosaltres sou família d'acollida d'urgència i diagnòstic, passaria a
72 ser acollit per una família de tipologia simple.

73 Dolores: Bueno, clar, perquè aquest és un nen petit, sa i trobaria família, però clar, perquè això no
74 es va plantejar en el nostre segon acolliment? Jo perquè només conec dos casos en què es
75 tractava d'infants que no tenien molta sortida, però segur que hi ha molts més. Clar, quan
76 l'administració t'està dient d'alguna manera, quan jo vulgui sí, però quan tu vulguis no. Clar,
77 per l'administració és una feina, però per mi és el meu pla de vida.

78 Clara: Jo penso que la premissa és aquesta, és a dir, d'entrada haurien de canviar de família en
79 funció de la tipologia d'acolliment o adopció, però que s'hauria d'estudiar cada casuística.

80 Dolores: Clar, estudien el cas en funció de la seva conveniència, no la conveniència del nen o de
81 la família, sinó de la seva. Nosaltres sempre ho hem dit, si ara ens passes el que va passar amb
82 el segon acolliment, ens hauríem de pensar el tema de l'adopció. Perquè les coses com siguin,
83 un fill val diners. Nosaltres ara ens ho podríem permetre? Si, en tenim tres, ens podríem

84 permetre tenir-ne un altre, però clar, hauria de canviar el nostre estil de vida. Jo vull continuar
85 portant als meus fills a l'escola que van, que facin les activitats extraescolars que fan, que se'n
86 vagin de colònies a l'estiu i me'n vull anar a dinar fora cada cap de setmana. Clar, potser ara si
87 se'ns tornés a plantejar, ho hauríem de valorar perquè ara estem en un moment que estem molt
88 còmodes i molt bé. No volem canviar això, perquè estem còmodes i també tenim dret a viure
89 còmodes.

90 Clara: Si, si oi tant.

91 Dolors: Clar si ara es presentés un cas com el que vam viure amb la Sara, doncs ens ho
92 pensariem seriosament.

93 Clara: Bueno, en part també potser no acceptaríeu perquè el vostre projecte és l'acolliment no
94 d'adopció. I d'alguna manera, també us privaria de continuar acollint.

95 Dolors: Exacte

96 Clara: Llavors, us heu plantejat en algun moment un canvi de tipologia?

97 Dolors: Ara mateix no. Ningú diu que potser, d'aquí a uns anys quan els nostres fills siguin més
98 grans. Però ara mateix no, la veritat és que estem molt contents de ser família d'urgència i
99 diagnòstic.

100 Clara: I ara de temps porteu amb aquest nou acolliment?

101 Dolors: Ara ja fa tres mesos que en Nil va arribar a casa.

102 Clara: D'acord. I si haguessis de definir què és per tu l'acolliment, que diries?

103 Dolors: És donar una segona oportunitat a qui no ha tingut la primera (pel que fa als nens) i
104 donar una segona oportunitat als pares. Una segona o una tercera, perquè tothom es mereix una
105 segona oportunitat. Hi ha parelles que realment necessiten una segona oportunitat, que s'han
106 equivocat, que tenen un problema o una malaltia, com pot ser una drogodependència, no deixa
107 de ser una malaltia. Ningú jutja a un diabètic per punxar-se insulina, perquè hem de jutjar a una
108 persona que pateix una addicció. Cadascú a la seva manera d'afrontar els problemes, seran més
109 adequades o menys, poden comportar més problemes als altres o menys, però no els jutgem. Es
110 tracta de donar una oportunitat als pares perquè es puguin recuperar i tenir una vida
111 "normalitzada", bé, ja ens entenem, vull dir una vida comuna com tothom.

112 Clara: Sí, si totalment d'acord. Llavors, ara ja entrant amb el tema de la finalització de
113 l'acolliment, com va viure la finalització de l'acolliment?

114 Dolors: Doncs nosaltres vam viure una finalització en què l'infant va marxar i una altra
115 finalització que es va quedar amb nosaltres.

116 Clara: Si clar, però la finalització que va marxar, com la va viure?

117 Dolors: A veure, és trist, molt trist i fa molt de mal, però alhora és un dol dolç. És a dir, no
118 deixes de fer un dol, perquè el fas, marxa una personeta que ha estat uns mesos a casa. Nosaltres
119 el vam tenir des dels dos dies de vida fins als vuit mesos, clar és un moment preciós i a més si
120 t'agraden els nadons. Són petits, amorosos, comencen a riure, a menjar... realment és com un
121 moment molt bonic de la maternitat. Quan marxen fa mal, vius un dol, però saps que va a un
122 lloc millor. Nosaltres el primer que vam tenir va marxar adoptat per una família molt maca, amb
123 la qual encara continuem tenint relació.

124 Clara: Teniu relació amb el nen i amb la seva família adoptiva?

125 Dolors: Si oi tant, ens veiem i és molt bonic poder veure creix i que està bé amb la seva família.
126 Però és cert que el moment en què marxa és un moment difícil. Apart, jo vaig viure el comiat en
127 el moment en què estava embarassada, tenia les emocions a flor de pell.

128 Clara: Estaves embarassada en el moment en que marxava el nen?

129 Dolors: Sí, just al cap de poc temps d'acollir-lo em vaig quedar embarassada i quan marxava
130 recordo que tenia un panxot... Tinc una fotografia que guardo amb molta estima on surto
131 embarassada amb ell a un costat i la meva filla a l'altre. És una de les últimes fotografies que
132 ens vam fer i la guardo amb moltad'estima. Pensa que tot el tema hormonal, en aquell moment
133 tenia les emocions a flor de pell. Llavors per afrontar aquest moment, que ho vam fer aquella
134 vegada i aquesta segurament també ho farem, va ser que el nen va marxar un divendres i
135 nosaltres també vam marxar i no vam passar per casa.

136 Clara: Clar, d'alguna manera va ser una estratègia que vau fer servir per a poder fer front a
137 aquell moment.

138 Dolors: Si exacte, per trencar una mica amb la rutina. Això és el que també intentarem fer
139 aquesta vegada quan hagi de passar i a esperar que arribi el següent.

140 Clara: Perquè creieu que és positiu per vosaltres deixar un espai entre acolliment i acolliment, o
141 al contrari?

142 Dolors: Nosaltres en aquell moment ja estàvem disposats a acollir a un altre nen. De fet, no ens
143 van deixar perquè estava embarassada i ens van dir que primer havia de viure la meva
144 maternitat. I jo doncs bueno... d'acord... deixa'm viure la meva maternitat com jo vulgui, vaig
145 pensar... però no ens van deixar fins que el meu fill va tenir un anyet i llavors vam tornar a fer
146 tot el procediment i vam poder fer el nostre segon acolliment, la que més tard va ser la nostra
147 filla.

148 Clara: Llavors, per a vosaltres no és una qüestió rellevant això de necessitar un espai entre els
149 acolliments, no?

150 Dolors: No, nosaltres estem oberts al fet que avui marxi un infant i demà tenir-ne un altre. A
151 veure, tenir un altre nen a casa, no et treu el dolor que sents del fet que hagi marxat el nen que
152 tenies acollit, aquest dolor el vius igualment. La frase de "un clavo quita otro clavo" no és certa.
153 Però cada nen es mereix tenir un amor des del principi, com més abans millor.

154 Clara: Clar, vosaltres no necessiteu aquest impàs perquè ja feu ús d'altres estratègies per fer
155 front a aquest moment, com marxar uns dies fora quan acomiadeu al nen.

156 Dolors: Per això et dic, que nosaltres no hem tingut l'ocasió, però si haguéssim pogut si
157 haguéssim finalitzat un i començat un altre. Potser sí que hi ha famílies que necessiten uns
158 mesos de descans per a poder fer el dol, que necessiten deixar passar un temps fins a tenir
159 contacte amb la família adoptiva o amb el nen, però nosaltres no. Jo necessitava saber que ell
160 estava bé. Jo quan m'envien una fotografia sóc feliç de veure i saber d'ell.

161 Clara: I quan sabeu que marxa l'infant feu com un comiat especial?

162 Dolors: Els últims dies ser més nosaltres. Ni avis, ni tiets, ni amistats... no... ser més nosaltres,
163 gaudir dels últims dies en família. La veritat és que el que vam fer d'acomiadament va ser així.

164 Clara: D'alguna manera era com el vostre moment no?

165 Dolors: Sí, allunyar-nos una mica de tot i de tothom. I ni festes d'acomiadament ni res.

166 Clara: I quan va marxar l'infant que vau tenir acollit a adopció, vau fer pla d'acoblament?

167 Dolors: Si, el primer dia vam conèixer als pares adoptius a la Generalitat, després a la tarda ells
168 van venir a casa nostra juntament amb una tècnica d'infància i família que va estar-hi poca
169 estona. Ens van donar un *planing* per a seguir, de l'estil el dilluns heu de fer això, dimarts heu
170 de fer allò altre...

171 Clara: I vau seguir aquest *planing*?

172 Dolors: (riu) Però no vam seguir aquest planing, és que clar, quan des del principi veus que hi
173 ha molt de *feeling*, que t'enamores d'aquella gent, veus que el nen estarà bé, per com parlen, per
174 com actuen... dimarts van venir a casa i els hi vam preguntar si es volien quedar a dinar amb
175 nosaltres i ells van dir que sí. El dimecres van sortir sols, com que nosaltres havíem de portar a
176 la nostra filla a extraescolars, els hi vam dir que aprofitessin per fer alguna cosa amb el nen.

177 Clara: D'alguna manera, ho vau fer a la vostra manera, com més proper no?

178 Dolors: Sí fins i tot, més endavant quan ja el nen havia marxat, jo li vaig preguntar a la seva
179 mare adoptiva com s'havia sentit quan marxava i deixava el nen. Ella em va comentar que li
180 havia anat molt bé aquesta setmana, d'anar a poc a poc.

181 Clara: Clar, del fet que tot fos com més progressiu, d'anar a poc a poc. I a vosaltres us va anar
182 bé? Diries que fer el comiat d'aquesta manera progressiva és positiu per a vosaltres?

183 Dolors: Sí, totalment. El fet que el comiat sigui progressiu fa que et quedis més tranquil·la, jo
184 no sé com anirà aquest, teòricament aquest acolliment hauria d'haver sigut ràpid, ara ja fa tres
185 mesos, i pel que jo vaig entendre, com que seria un retorn no hi hauria pla d'acoblament... Clar
186 davant d'això em vaig quedar una mica amb molt de mal cos perquè no saps amb qui va. I jo ja
187 sé que no tinc cap potestat cap a aquest nen, però em quedaria més tranquil·la si hi hagués un
188 pla d'acoblament.

189 Clara: Jo penso, que potser no d'una setmana però sí que d'alguns dies. També és cert, que la
190 meva tutora del centre m'havia comentat que normalment tenen en compte l'edat de l'infant,
191 potser un nadó no necessita una setmana sinó que menys dies, però de manera progressiva. Tot
192 això pensant amb el nen, amb la família biològica i amb la família acollidora.

193 Dolors: Clar aquest nen és un nen que necessita contacte, jo li dic que és un *niñokoala*, perquè
194 sempre dorm a sobre i el tenim sempre a sobre, al cotxet només hi va quan us el portem a
195 vosaltres. Clar, el dia de demà si no es treballa això, jo no sé com se sentirà... D'estar tot el dia a
196 sobre, amb les nostres olors, amb els nostres sons de veus, amb la nostra dinàmica... a passar a
197 una altra cosa totalment diferent. Amb unes persones, els seus pares, els quals l'estimen molt, i
198 segur que ho faran molt bé, però no els coneix. Una hora a la setmana no és conèixer a una
199 persona. El nen ara aviat farà setzesetmanes i el coneixen de setze hores a la setmana... i això
200 també s'ha de valorar. Pensa que quan vols fer un acoblament tan ràpid... això no s'està
201 valorant, per tant, penso que això s'hauria de valorar.

202 Clara: Jo penso que s'hauria de fer potser més espaiat amb el temps, però s'hauria de portar a
203 terme un pla d'acoblament, perquè no deixa de ser un procés d'adaptació pel nen.

204 Dolors: Sí, tens raó, però a part penso que nosaltres podríem valorar i dir una mica el que
205 pensem. Que tinguessin en compte la nostra mirada, és a dir que poguéssim dir, doncs mira
206 considero que potser no estan del tot ben preparats o si, ho estan fent molt bé. Perquè això
207 també ens ho van dir, quan vam fer el pla d'acoblament del primer infant que vam tenir acollit,
208 les tècniques ens van preguntar com havíem vist a la família d'adopció, això et dona tranquil·litat.
209 I nosaltres els hi vam dir que eren fantàstics. Perquè tu pots demostrar molt bones intencions
210 durant una hora a la setmana, durant unes visites, però i quan el nen se't gira perquè té gana, o
211 perquè vol dormir... no ho sé... això no s'ho coneixen ells i s'ho han d'arribar a conèixer. Han
212 de conèixer que quan plora així és per això...

213 Clara: Perquè vosaltres no coneixeu a la família biològica de l'infant?

214 Dolors: Actualment no coneixem a la seva família biològica, però a mi m'agradaria. Sí perquè
215 crec que segur que ho faran molt bé, però a mi m'agradaria... Per una part perquè així em
216 quedaria més tranquil·la i per l'altre perquè sàpiguen que el nen té una família, que per nosaltres
217 no és una feina sinó que té una família, que estem allà, que l'estimem, que si ells tenen algun

218 problema poden comptar amb aquesta família que també té el nen. Nosaltres ho diem, amb en
219 Braian, nosaltres vam ampliar la nostra família. Vam tenir un nen que va ser acollit nostre, però
220 a més o més tenim una mare o un pare que quedem, que anem a sopar a fora, perquè no podem
221 tornar a ampliar la nostra família en aquest sentit?

222 Clara: Clar, jo penso que també s'ha de tenir en compte l'altra part, perquè per exemple amb el
223 cas d'en Braian ha estat tot molt fàcil perquè la nova família ha sabut donar-vos un lloc i
224 vosaltres també a ells.

225 Dolors: Sí que és cert que hi ha casos en què això no és possible.

226 Clara: Sí, però si que és cert que penso que poder establir aquesta relació pot ajudar a millorar
227 l'estabilitat del nen perquè per ell veure que teniu relació amb ell i la seva família, ha de ser
228 molt positiu.

229 Dolors: Sí, i a més ara en el moment en què comença a preguntar sobre els seus orígens.

230 Clara: Ell comença a preguntar sobre els seus orígens?

231 Dolors: Si, si. Ell quan va marxar es va emportar la seva caixa de vida i el seu àlbum de fotos,
232 on sortia el, però també sortíem molt nosaltres. Aquest estiu va venir a casa i li vam ensenyar
233 un àlbum de fotografies que teníem amb ell i tota la família, clar quan ho va veure, es va
234 emocionar molt perquè hi havia fotografies que ell no sabia que hi eren. I ara pren consciència
235 de tot plegat perquè ara ja té vuit anys, va agafant aquesta consciència que és un nen adoptat
236 però, ha estat sempre amb algú.

237 Clara: Clar, això li va bé a ell per situar-se i també per conèixer part de la seva història de vida.
238 Ara que comentaves això de la caixa de vida, tu creus que és una bona eina per a poder-vos
239 ajudar a portar a terme el comiat?

240 Dolors: La caixa de vida a mi no m'ajuda per fer el comiat. És perquè el nen tingui una eina el
241 dia de demà, tingui un record. Perquè tingui la robeta amb la qual va sortir de l'hospital, el
242 cordó umbilical, etc. Els meus fills, tant els biològics com la Sara, també tenen la seva caixa de
243 vida. Per exemple la Sara, l'altre dia miràvem la seva caixa de vida i tenia la seva robeta,
244 l'etiqueta de l'hospital i un necesser que va venir de l'hospital que li havia portat la seva mare. I
245 jo li ensenyava i li explicava que això li havia portat la seva mama de panxa, i s'ho mirava. És
246 una nena que realment no té interès, però quan li dius alguna cosa, ja mostra una mica més
247 d'interès i li va fer molta gràcia. Doncs aquesta gràcia que ara comença, si el dia de demà té
248 interès de conèixer els seus orígens, doncs a la caixa de vida tindrà una miqueta dels seus
249 orígens.

250 Clara: Clar... Perquè la Caixa de Vida la vas preparant a mesura que l'infant es troba acollit?

251 Dolors: Sí, nosaltres comprem una caixa i anem posant totes les coses.

252 Clara: Per això, el fet d'anar preparant aquesta caixa, no t'ajuda a mentalitzar-te una mica pel
253 que fa a la finalització?

254 Dolors: No, per a nosaltres, la caixa de vida és per ell, són els seus orígens, no és el nostre adieu.

255 Clara: D'acord, a veure... que hem anat parlant de moltes coses... Pel que fa als sentiments quan
256 marxen ja m'has comentat que seria la tristesa... Llavors podria ser com una pèrdua?

257 Dolors: Quan marxen passes un dol, però té una part molt dolça. No és un dol com quan perds a
258 algú, sigui per una mort o una separació. És un dol realment dolç... Això potser ho poden
259 explicar els pares que tenen ja fills grans i marxen de casa. Quan marxen fa molta pena, però
260 alhora segur que pensen tot allò que han aconseguit. Jo faig aquest símil, que no sé si
261 s'assembla gaire, t'ho diré d'aquí a uns anys quan marxin de casa (riu). Per això et dic que quan
262 marxen, fas un dol, però alhora és bonic quan el fas.

263 Clara: Sí, tens raó. I quan va marxar en Braian, vau necessitar deixar passar un temps per tornar
264 a tenir-hi contacte?

265 Dolors: No... L'últim dia del pla d'acoblament, la seva mare ja ens va dir que volia que nosaltres
266 fóssim present a la seva vida. A mi això em va alleugerir una mica, vaig pensar que bé perquè
267 sempre hi ha l'opció de dir que aquí comença la seva nova vida. I això ho has de respectar,
268 encara que sigui difícil... No vull que em passi mai, però sabem que això pot passar.

269 Clara: Sí, t'entenc. Llavors va passar molt temps fins que vau tornar a tenir contacte amb en
270 Braian?

271 Dolors: Doncs diria que el dia que en Braian va fer nou mesos, ens van enviar una fotografia.
272 Perquè nosaltres cada mes li fèiem una fotografia.

273 Clara: Vosaltres cada mes que passava ell a casa amb vosaltres li fèieu una fotografia?

274 Dolors: Si cada dia assenyalat que feia mesos li fèiem una fotografia. Per això et dic, que el
275 primer contacte crec que va ser al cap d'un mes quan va fer nou mesos que ens van enviar una
276 fotografia. Després pel meu aniversari o quan va néixer el meu segon fill també em van enviar
277 una fotografia. I quedar amb ells... doncs ens vam trobar al cap d'uns mesos i la veritat és que
278 va anar molt bé. El nen ja quasi ni ens coneixia, ens vam quedar molt tranquils... recordo que li
279 vaig dir al meu marit que m'havia quedat molt tranquil·la en veure que el nen ja no volia marxar
280 amb nosaltres, que això era ideal.

281 Clara: Us va reconèixer?

282 Dolors: No, no ens va reconèixer, clar, ja havien passat uns mesos...

283 Clara: Clar, però en veure la seva reacció, us vau quedar més tranquils?

284 Dolors: Sí, oi tant. Recordo que vaig pensar, que bé que el nen no hagi volgut venir amb mi,
285 senyal que ha fet un bon vincle.

286 Clara: Llavors creieu que mantenir el contacte és positiu per a vosaltres i pel nen no?

287 Dolors: Per a nosaltres si i pel nen sobretot quan comenci a preguntar, quan comenci a tenir
288 inquietuds, sí que les té perquè hi ha nens que no en tenen. Ja et dic, la Sara a mi em preocupava
289 una mica, perquè no preguntava mai i així...

290 Clara: Quina edat té la Sara ara?

291 Dolors: La Sara ara en farà sis. Clar, ella no preguntava mai. Jo tinc un conegut que la seva
292 parella és adoptada i li vaig preguntar si ella havia tingut inquietud de conèixer a la seva família
293 biològica. Em va dir que no, que sabia que era adoptada, però per ella la seva família és la que
294 té. Arrel d'això vaig deixar d'obsessionar-me i vaig pensar que potser la Sara no tindria
295 inquietud de saber. L'altre dia quan vam mirar la caixa de vida, vaig veure que no tenia molta
296 inquietud... em va preguntar com es deia la seva mare de panxa, i ja està. Per això et dic, que
297 potser no arriba mai aquest moment, perquè jo no m'ho havia plantejat que potser no tindria
298 aquesta necessitat de conèixer els seus orígens.

299 Clara: Clar, no tothom té inquietud per conèixer a la seva família biològica. I vosaltres què li heu
300 explicat a la Sara?

301 Dolors: Nosaltres li hem explicat que tenia uns pares, que estaven malalts que van decidir que
302 ella havia de ser cuidada per uns pares que poguessin i que nosaltres som els papes que han
303 pogut.

304 Clara: Clar, i explicar-li també a mesura que ella vagi preguntant.

305 Dolors: Exacte, si, si. Així i tot, no deixem que encara que no preguntis, si es dona l'ocasió, dir-
306 li, fer-li recordar. No per fer-la sentir diferent perquè sigui adoptada, ni molts menys pobreta,
307 però és el fet que ella pugui entendre que té uns orígens diferents i que no passa res, forma part
308 d'aquesta família.

309 Clara: Sí, totalment. Llavors, pel que fa a l'acompanyament de les professionals, us va sentir
310 acompanyats durant el procés de finalització de l'acolliment?

311 Dolors: Durant el procés els hi vam explicar com estava anant el pla d'acoblament i com veiem
312 a la família. Després quan va finalitzar també ens van preguntar com estàvem i vam fer com una
313 enquesta final.

314 Clara: Sí, l'enquesta de valoració final de l'acolliment.

315 Dolors: Si això... Però no recordo més contactes així després, però tampoc ho recordo com a
316 quelcom negatiu.

317 Clara: I creus, doncs, que des del servei es podria fer alguna cosa per tal de millorar
318 l'acompanyament?

319 Dolors: Segur que hi ha famílies que et diran que sí, però és que... Parlant amb altres famílies
320 que han fet més acolliments i han portat a terme més plans d'acoblaments... et diria que si
321 haguessin estat les tècniques més a sobre, hagués estat tot menys natural. És a dir que potser, no
322 s'hagués donat l'espontaneïtat entre els seus pares, entre nosaltres... Pensa que si tens una
323 persona que està allà observant tota l'estona, no pots ser tu realment. En el moment de
324 l'acoblament en què les tècniques t'acompanyen a conèixer la família, està bé que hi siguin les
325 professionals. Però després, crec que el més important és el moment que passes tu amb l'infant i
326 amb la nova família. Recordo que la nostra referent no va estar ni una hora a casa i després ja
327 ens va deixar l'espai a nosaltres. I realment penso que és com ha de ser.

328 Pel que fa a un cop acabat l'acolliment, penso que a nosaltres ens va anar bé com ho vam fer,
329 perquè no tinc cap mal record. Però entenc que hi hagi famílies que necessitin més, però clar, el
330 que més necessiten, potser és saber del nen, i entenc que les tècniques no tenen accés moltes
331 vegades a aquesta informació. Vull dir que, en aquest moment, ja realment és el paper que
332 juguis tu amb la família on vagi, sigui d'origen o adoptiva.

333 Clara: Clar, potser vosaltres el fet de tenir contacte amb la família adoptiva ja us donava una
334 tranquil·litat

335 Dolors: Si, si, exacte. Entenc que hi hagi famílies que puguin necessitar més ajuda, però tampoc
336 sé quin tipus d'ajuda seria la necessària. Perquè realment en aquest moment en el qual estàs fent
337 un dol, el què necessites és passar-ho o veure a la persona que has perdut.

338 Clara: Clar, llavors tu consideres que l'acompanyament que heu rebut en aquest moment és
339 l'adequat, no?

340 Dolors: Sí, jo crec que sí. També sabem que la informació que rebeu és molt limitada. Bueno,
341 millor dit, la que ens podeu fer arribar (que és diferent) és molt limitada i és això.

342 Clara: Ara que comentés el tema de la informació, el fet de tenir informació sobre com
343 evoluciona el cas, us resulta positiu per a poder començar a preparar el comiat?

344 Dolors: En el nostre cas, sí que ens va bé tenir informació, fins i tot ens agradaria tenir-ne més.
345 Ens ajuda a casa el fet de tenir informació sobre si assisteixen o no a les visites, etc.

346 Clara: Clar, d'alguna manera t'ajuda a poder tenir una previsió de com està evolucionant la
347 situació, no?

348 Dolors: Sí, exacte. I fins i tot a mi m'agradaria inclús que la família ens digués més coses.
349 Nosaltres amb en Nil tenim una llibreta on cada setmana escric el que pesa, les coses que fa...
350 Doncs a mi m'agradaria que em contestessin més sovint, només m'han contestat una vegada.

351 Clara: Això és una llibreta que tu escrius, la tens a dins de la motxilla del nen i quan van a la
352 visita amb els seus progenitors, aquests poden llegir el que has escrit?

353 Dolors: Sí, ells ho poden llegir i escriure durant les visites. Clar, en moltes ocasions el nen està
354 despert, però en una ocasió que el nen es va quedar adormit, la mare sí que va contestar i ens va
355 donar les gràcies. Clar a mi m'agradaria poder tenir una mica de continuïtat amb això de la
356 llibreta.

357 Clara: Jo penso que tant vosaltres com els seus pares sou unes figures significatives en la vida
358 de l'infant. És veritat que hi ha comunitats autònomes com el país basc, on el mateix servei
359 treballa amb la família biològica i la família acollidora de l'infant. Jo penso que aquesta manera
360 de treballar facilita que en els casos que sigui possible, es doni una relació entre família
361 acollidora i família biològica.

362 Dolors: Sí, inclús ens va molt bé pel que fa al tema de la informació, que no hi hagi una
363 desinformació. Perquè si tu parles amb un tècnic no serà el mateix que el que em diguis a mi.

364 Clara: Clar, en moltes ocasions el fet que hi hagi intermediaris, hi ha informació que es pot
365 perdre.

366 Dolors: Sí, exacte o es transforma. La relació directa amb la família sense intermediaris, doncs
367 seria una bona opció que es podria treballar des de l'Administració, és una llàstima que aquí no
368 funcionem així.

369 Clara: A tu t'agradaria conèixer a la família biològica d'en Nil? Creus que t'ajudaria a poder
370 elaborar millor el comiat?

371 Dolors: Si a mi m'agradaria conèixer a la seva família biològica, no tinc problemes, al contrari.
372 M'agradaria, inclús estaríem més tranquils, inclús els hi podria donar les gràcies perquè ho estan
373 fent molt bé i perquè l'estimen.

374 Clara: Jo penso que també podria ser positiu en tant que a vosaltres com tu dius us donaria més
375 tranquil·litat a l'hora de poder encaminar-vos cap al comiat. Doncs, Dolors jo crec que ja
376 estaríem, et volia donar les gràcies pel teu temps i per tot el que has compartit amb mi.

377 Dolors: Gràcies a tu

ENTREVISTA 3

Entrevista 3 (E3)

Elisa i Jaume - Família d'urgència i diagnòstic

Acolliments: 2 (Pep i Ismael)

- 1 Clara: Hola com esteu?
- 2 Jaume i Elisa: Molt bé
- 3 Clara: Si us sembla començaré primer fent-vos preguntes de l'acolliment més en general i
4 després ja entrarem en preguntes sobre el final de l'acolliment.
- 5 Elisa: Entesos, a veure si ens centrem i et responem bé.
- 6 Clara: Segur que si, va comencem. Perquè vau decidir ser família acollidora?
- 7 Elisa: Fa molts anys volíem tenir fills nostres, però el fet que ens van arribar a través d'acollir-
8 les i des de petites, això va ser com una palanca. Perquè eren recent nascudes, molt petites, i
9 després de l'acolliment simple es van convertir en acolliment permanent. Va ser tot un procés.
10 Però actualment, va ser quan jo em vaig alliberar de ser cuidadora de la meua mare, que li vaig
11 plantejar a en Jaume per sentir-nos més útils en aquesta etapa de la nostra vida que jo tenia una
12 jornada més petita i ell no estava treballant fora, que podíem fer aquesta tasca.
- 13 Jaume: També perquè ara les nostres filles són grans i en el moment en què estem ens ho podem
14 permetre. De moment no s'han casat, si haguessin tingut mainada potser no hauríem tingut tant
15 de temps.
- 16 Elisa: Sí, també. Vol dir que la situació personal ens ha permès poder fer-ho, perquè hi ha
17 persones que es troben amb aquesta edat que tenen néts i potser no els hi permet tenir tant de
18 temps. Això és el que volia dir en Jaume. A part, que dins dels projectes que podíem fer tenint
19 en compte la disponibilitat que tenim i de l'entorn, a nosaltres no se'ns fa una muntanya.
- 20 Clara: Si ja us entenc, voleu dir que us trobeu en un moment amb més disponibilitat horària i en
21 el moment en què us trobeu encaixa el projecte d'acolliments amb vosaltres.
- 22 Elisa: Sí, i per part de tots dos, perquè ja saps que és una cosa de dos, bueno o de tres o de
23 quatre depèn de les persones que formin part de la família. Si hagués estat una cosa que a ell se
24 li hagués fet una muntanya no ho haguéssim fet. Perquè tenim amics que ara ja estan pensant en
25 anar a fer excursions amb l'Insero, però nosaltres *ni por asomo* (riu).
- 26 Clara: Clar, perquè tothom té projectes de vida diferents. Heu comentat que amb les vostres
27 filles adoptades, vau començar el procés essent família d'acollida?
- 28 Elisa: El procés va durar i va fer com ara, ens veien a visitar. És un calvari perquè tu que saps
29 que la finalitat que vols és l'adopció, doncs no sabia que podies passar cada vegada que venien.
- 30 Jaume: Si clar, érem més joves
- 31 Elisa: Paties d'una altra manera, però tot va anar bé, ho vam treballar molt bé, va ser tota una
32 experiència.
- 33 Clara: Si, m'imagino. Llavors, perquè vau triar urgència i diagnòstic?
- 34 Elisa: Jo suposo que ara veiem que és molt millor perquè entre altres motius estem col·laborant
35 a descongestionar els centres d'acollida, i també les necessitats socials que veiem que en poc

36 temps hem ajudat a un infant i en poc temps ja ens han atorgat un altre, hem vist que ha estat un
37 temps molt curs i aleshores hem pensat que nosaltres ho veiem assumible.

38 Jaume: Costa, al principi no es fa curt perquè sembla que no s'acaba, però després vas veient
39 que et passa ràpid. És maco.

40 Clara: Clar... Perquè vosaltres quants acolliments porteu?

41 Elisa: El primer que vam fer va ser amb en Pep que el vam acollir durant sis mesos i ara tenim
42 acollit l'Ismael. L'acolliment d'en Pep s'ha treballat molt bé per part dels equips perquè han
43 intentat que el nen tornés amb un entorn adequat i nosaltres ens hem quedat molt tranquils de la
44 feina feta. Ha sigut complicat, però també ens hem sentit molt acompanyats. És que cada nen té
45 les seves característiques no Jaume? Que és inevitable que moltes vegades comparem, que no
46 hem de comparar perquè cada cas és diferent.

47 Clara: És inevitable que moltes vegades ara que teniu acollit un nou infant, penseu en les
48 similituds que hi ha amb l'altre acolliment que vau fer.

49 Jaume: Era molt maco en Pep, tenia les seves dificultats, però era molt maco. Això ens ha fet
50 veure ara amb aquest segon que també té enrabiades, sembla que ara ho encarem més bé.

51 Clara: Clar, d'alguna manera potser el primer acolliment va ser com un entrenament per
52 vosaltres no?

53 Elisa: Sí, penso que va per aquí a vegades. Sembla que ja tens una mica més de capacitat de
54 domini, és com un aprenentatge.

55 Clara: Llavors per vosaltres, que diríeu que és l'acolliment?

56 Elisa: Un projecte de vida

57 Jaume: És una cosa que ens omple el cor, és molt especial perquè la criatura és una personeta
58 que necessita ajuda i ens agrada ajudar-lo.

59 Elisa: Ara mateix estava pensant que és un projecte de vida, però és un projecte d'una etapa de
60 la teva vida. Perquè tu passes per etapes, podria ser que estigués vídua o sola, en canvi, la vida
61 ens ha portat aquí i ho vivim com a una normalitat.

62 Jaume: També és un misteri perquè no saps com anirà...

63 Clara: Totalment, suposo que l'acolliment també està ple d'incerteses. I si vosaltres haguéssiu
64 de dir alguna cosa positiva o negativa de l'acolliment.

65 Elisa: De positiu et diria que gairebé tot, el compromís que et porta el dia a dia, et va obrint el
66 camí per saber com tractar-los... el més positiu és que és com si la família s'ampliés. I també és
67 molt gratificant perquè et sents estimada, encara que ells et comparin perquè no han conegut una
68 altra cosa, tant si ha sigut molt positiu com negatiu, però notes que et necessiten. Ja t'he dit
69 varies positives...i negatiu doncs quan no saps dominar la situació i t'atabales, i dius no estic
70 preparada, una mica el que t'ha dit en Jaume.

71 Clara: I la incertesa de no saber potser també?

72 Elisa: Si la incertesa, sobretot al principi en el moment de l'adaptació perquè és com un
73 precipici, et tires, però no saps com està l'aigua. Has de conèixer com dorm, quines nits
74 passaràs, quin ritme té... clar canvia tot. Jo de negatiu et diria la inseguretat que sents al principi,
75 però després quan ja veus que el nen respon... jo et dic una cosa, hem tingut molta sort amb
76 aquests dos acolliments, tindran la seva motxilla, però són molt bons, no sabem el que són nens
77 amb patologies.

78 Clara: Clar, si vosaltres diríeu que heu tingut uns acolliments molt fàcils.

79 Jaume: Encara quan penso amb en Pep, el cor em fa mal...

80 Clara: Clar, potser era un nen que no havia tingut límits, i per això va costar una mica al principi

81 no?

82 Elisa: Sí, estava més bloquejat

83 Jaume: Jo l'havia portat molt al metge, les dents les tenia pobret de menjar tant de sucre, però va

84 fer un canvi molt maco.

85 Clara: Clar, ja m'ho penso. Llavors, entrant una mica amb el tema de la finalització, teniu

86 l'experiència d'un però com us va sentir en el moment del comiat?

87 Jaume: Has de ser fort, clar que ja sabem que quan tens un nen te'l fas una mica teu i després en

88 part també estàs content perquè pot tornar amb la seva família. Clar que encara hi pensem, et

89 queda aquí al cor i a vegades et ve algun plor.

90 Elisa: Jo crec que queda un record entranyable i positiu. Quan les nenes a vegades venen i miren

91 filmacions les sento riure. Tenim records molt macos. Jo crec que el fet d'haver-nos preparat

92 prèviament ens ha enfortit, no ens ha endurit perquè la feblesa continua quan penses amb ell i

93 penses que hauria continuat fent coses per ell. Però després, en Jaume és més realista, i em fa

94 veure que hem fet tot el que hem pogut. No podem fer una irrealitat dient que cada setmana

95 l'anem a veure...

96 Jaume: Perquè és com si haguessis tingut un altre fill

97 Clara: Clar, perquè vosaltres l'heu tractat com si fos el vostre fill.

98 Elisa: Si en part sí. Jo em refereixo que surts enfortit i que saps que sempre el tindràs al cor,

99 però que tu de la seva vida t'has de saber separar... això és difícil però ho aconseguixes.

100 Jaume: Clar, quan les nostres filles siguin grans i marxin de casa també

101 Clara: Vosaltres creieu que d'alguna manera és com una pèrdua o com un procés de dol?

102 Elisa: Jo crec que qui no ho supera, millor que no ho faci. I qui ho agafa d'alguna manera com a

103 un patiment tampoc...

104 Clara: Bueno, vosaltres va patir també no?

105 Elisa: Si...

106 Clara: Però d'alguna manera ha passat el temps i heu sabut tornar a reconduir-ho tot, no?

107 Jaume: Sí, perquè lluitem. Hem de saber el que toca a cada moment. La seva mare ens

108 comentava que ja el portaria aquí a casa perquè el veiéssim, però jo li vaig dir que ell ara havia

109 d'estar amb ella.

110 Clara: Clar, perquè vosaltres teniu relació amb ell un cop ha finalitzat l'acolliment?

111 Jaume: No

112 Elisa: No, bueno contacte esporàdic

113 Clara: Vosaltres mateixos o amb intermediaris?

114 Elisa: Sí, amb intermediaris, a través de l'EAlA i de la referent de l'ICIF

115 Clara: Però vosaltres tenir contacte directe amb ell i la seva família no el teniu, no?

116 Elisa: No, en Jaume no es veu preparat.

117 Jaume: Jo li vaig dir a ella que podia parlar sempre amb l'EAlA i que si algun dia anéssim de

118 visita on ells viuen, ja veuríem... potser esperem a la primavera.

119 Clara: Però no us heu tornat a veure des del moment del comiat, no?

120 Elisa: No ens hem tornat a veure, però hem vist algun vídeo que ens han enviat i també algun
121 audio. També li hem fet arribar algun regal.

122 Clara: Llavors heu vist com est, però no heu quedat amb ell, no?

123 Elisa: No, és que no viuen aquí i tenim unes hores de camí...

124 Clara: Per això us volia preguntar si vosaltres creieu que és positiu o no per vosaltres mantenir
125 el contacte amb l'infant un cop finalitza l'acolliment. Hi ha famílies que un cop finalitza
126 l'acolliment veuen a l'infant de tant en tant

127 Elisa: Si no hi ha consens amb la família extensa o no el poden cuidar, si és una família
128 adoptiva em sento més identificada. Si pel que sigui, qualsevol nen que tinguem acollit acaba
129 amb una família adoptiva, veig més possible continuar el contacte, ni que sigui un cop a l'any o
130 dos, que no amb família extensa. Perquè veig que hi ha altres sentiments. Poden dir mira aquí
131 tens al teu padrí, a més tenim previsió de marxar a viure fora.

132 Clara: Vols dir que et sentiries més còmoda amb una família adoptiva? Perquè potser ho vius
133 com una relació entre iguals?

134 Elisa: Sí, em sentiria més còmoda amb una família adoptiva, que no si fos amb la seva família
135 pròpia. Però és un sentiment que tinc perquè és com si, els aprecies, però no necessito ampliar el
136 meu ventall familiar, no tinc necessitat.

137 Jaume: És complicat

138 Clara: M'imagino, però està bé poder veure diferents punts de vista

139 Elisa: També ens hem de respectar, potser en un dels casos jo ho tinc clar, però en Jaume no,
140 llavors ho hem de respectar.

141 Clara: Si és clar s'ha de trobar un equilibri

142 Elisa: Però és clar, quines perspectives li obres a un nen que tu saps quins són els teus límits,
143 però aquell nen, si no és que et busca de gran, i tu li expliques... quines expectatives li crees tu a
144 aquest nen quan la seva família li està dient que el papa Jaume l'estima molt...

145 Jaume: Clar, però encara li estan dient això

146 Clara: Clar, vosaltres creieu que això ho dificulta?

147 Elisa: Clar, a un nen que encara no té la figura paterna referenciada i en Jaume ha sigut com un
148 pare, el fet de parlar així el pot confondre molt perquè llavors el nen pot pensar que el papa
149 Jaume tampoc l'estima perquè ha desaparegut. Ho veig complicat, psicològicament complicat.

150 Jaume: Clar, a mi quan m'envia algun vídeo, la mare sempre es refereix a mi com a papa Jaume.

151 Clara: Clar, però segurament és que com que el nen sempre parla de tu així, per això la mare
152 també es refereix a tu d'aquesta manera

153 Jaume: Clar, però si ens veiéssim, potser ell voldria tornar, el tindria aquí altra vegada i llavors
154 no sé què passaria.

155 Elisa: Però també hem de veure les nostres capacitats

156 Clara: Totalment, ara també ho podeu veure i sentir així, però potser la situació canvia i els
157 vostres sentiments també, o no. Jo penso que no se sap, però sí que va bé veure diferents
158 maneres de pensar.

159 Elisa: Simplement, volem fer el projecte que ens ha tocat. Jo em faig a la idea que en comptes
160 de ser un centre, som una llar acollidora. On no li prohibeixo que temporalment em digui mama,

161 i ja està. Però no vull anar a matxacar-me el coco amb paternalismes... és que si no patiré perquè
162 en Jaume que és molt sensible i ho donaria tot, també patiria.

163 Jaume: És complicat i difícil.

164 Clara: Sí, si totalment. Llavors, ara que ja heu passat per tot el procés amb el primer acolliment,
165 creieu que us ha canviat una mica la manera de veure el final de l'acolliment?

166 Elisa: Jo crec que l'experiència ens ha canviat positivament perquè estàvem més insegurs. Ell
167 plorava al principi, estava molt insegur.

168 Jaume: Jo crec que també ajuda el fet que no sigui molt de temps, perquè si passa més d'un any
169 ja em costaria més (s'emociona)

170 Clara: Clar, la temporalitat també és important

171 Elisa: Jaume, tu ja ets fort, és ara perquè estem parlant d'això i t'està tocant la fibra.

172 Clara: Si, t'estic tocant la fibra (riu), de totes maneres, és molt positiu també deixar sortir les
173 emocions que sents

174 Jaume: És que clar, si es pot solucionar el problema amb la seva família a poc a poc, millor.
175 Perquè pugui tornar a casa seva i seguir amb la seva vida.

176 Clara: La vostra feina durant el temps és tenir cura d'ells mentre els pares poden reconduir i
177 millorar la seva situació.

178 Elisa: Clar, per això hi ha l'equip de l'EAlA perquè siguin professionals

179 Jaume: Però clar si duren molt de temps, llavors sí que pateixes... clar si passessin anys llavors
180 hauríem de pensar un altre sistema

181 Clara: Jaume, no pateixis perquè vosaltres en ser urgència i diagnòstic és temporal, en principi
182 amb un màxim d'un any ja ha de tenir una proposta.

183 Jaume: Ara quan penso amb l'acolliment d'en Pep recordo que tenia els meus alts i baixos i que
184 no sabia moltes vegades per on tirar. Però després quan van anar passant els mesos ja semblava
185 que ho feia millor.

186 Elisa: Clar, perquè també t'adaptes

187 Clara: I també vas coneixent com és el nen

188 Jaume: Si... però nosaltres estem molt contents de poder fer el bé. La gent sempre fa preguntes
189 quan et veuen amb un nen

190 Elisa: Clar, si no ens coneixen és normal que preguntin

191 Clara: És clar... Llavors, us volia preguntar... quan el nen arriba a casa vosaltres ja teniu present
192 que en algun moment marxarà?

193 Elisa: Sí, no ens angoixa, però ho sabem.

194 Jaume: A vegades dic, avia'm si només el tindrem dos dies aquest cop, però clar no se sap.

195 Elisa: No, s'ha de treballar bé, però clar, inconscientment penso, que són tan macos, que si es
196 queden aquí un any amb nosaltres, a l'hora de marxar ho passarem molt malament.

197 Clara: Ara quant de temps porta l'Ismael a casa amb vosaltres?

198 Elisa: Doncs ara la setmana que ve farà un mes

199 Jaume: La primera setmana pobret cada dia ens preguntava que feia aquí.

200 Elisa: Sí, però li anàvem explicant

201 Clara: Clar, i com li explicàveu?

202 Elisa: Molt fàcil, que la mama no pot, però que la seva mare vol que vingui aquí a casa amb
203 nosaltres mentre que ella ho arregla tot. I que si tot va bé ell tornarà amb la seva mama. I a
204 vegades, quan s'enfada amb nosaltres ens diu que li dirà a la seva mama. Però quan la senyoreta
205 el renya, llavors ell diu que li dirà a en Jaume, ja no diu que li dirà a la mama (riu).

206 Jaume: L'Elisa ha fet una gran feina...

207 Clara: Jo penso que heu fet un bon tàndem, no?

208 Elisa: Sí, totalment.

209 Clara: Quan sabeu que marxa l'infant que teniu acollit, des de casa li feu algun comiat?

210 Elisa: Per una part, a l'escola van preparar un conte paral·lel al que es va preparar l'equip de
211 l'ICIF i després nosaltres com a família vam reunir a les nenes. De fet, feia molt poc que vam
212 fer un dinar familiar i ja vam comunicar que marxava. I a la resta de gent, res multitudinari,
213 només per Whatssap informar que marxava amb una família definitiva. Quan dius això, la gent
214 es queda tranquil·la i no pregunten més.

215 Jaume: I si ens pregunten on doncs no diem res, o l'enviem lluny.

216 Elisa: Bueno, només dient que és confidencial ja n'hi ha prou. Perquè a vegades ens pregunten
217 fins i tot el cognom, i jo sempre els hi dic que no me'nrecordo (riu).

218 Clara: És que a vegades la gent pregunta coses que no hauria de preguntar

219 Jaume: Sí, pura tafanejaria...

220 Clara: Llavors, vosaltres jo recordo que amb en Pep vau fer el pla d'acoblament, que el primer
221 dia en Jaume va conèixer a la mare, com et vas sentir?

222 Elisa: Sí, ell la va conèixer primer.

223 Jaume: Jo estava molt nerviós, però ara amb l'edat ja ho veig diferent. Però quan fas aquests
224 passos sempre et fa por.

225 Clara: M'imagino, però també va ser molt emotiu no?

226 Jaume: Si

227 Clara: Però tu el fet de conèixer a la família et va donar tranquil·litat?

228 Jaume: Jo... al principi estava molt nerviós

229 Elisa: Jo haig de dir que quan vaig conèixer a la família extensa em va donar molta
230 tranquil·litat, que hi havia algun membre de la mateixa família que podria acompanyar molt bé a
231 la situació.

232 Clara: Llavors us vau quedar tranquils amb la proposta que tenia no?

233 Jaume: Si ens vam quedar tranquils i creiem que va ser molt encertat.

234 Elisa: Jo em vaig quedar molt tranquil·la i molt feliç. Sé que és difícil... però el que vols és que
235 estigui bé i on estarà millor que amb algú de la seva pròpia família.

236 Clara: Llavors el pla d'acoblament el fet de ser progressiu, creieu que us va ajudar a poder fer
237 front al moment del comiat?

238 Jaume: Sí, clar.

239 Elisa: Si hagués sigut un dia més, millor.

240 Clara: Vols dir que tu creus que podria haver-se ampliat?

241 Elisa: Per mi va ser molt precipitat, però perquè jo vivia en un estrès permanent, pel moment
242 laboral en què em trobava. Com que no coneixia jo encara a la família perquè treballava, jo
243 només vaig poder anar l'últim dia.

244 Clara: Vosaltres vau fer una setmana?

245 Jaume: Sí, però només vaig poder anar jo perquè ella treballava, llavors ella va poder venir
246 l'últim dia.

247 Elisa: Clar, però jo pensava que el pla d'acoblament seria de tres o quatre setmanes.

248 Clara: Clar...

249 Elisa: La veritat és que em va venir molt bé que a casa tingués a les meves filles durant el temps
250 que el vam tenir acollit.

251 Clara: Llavors durant el pla d'acoblament com us sentíeu? Estàveu més neguitosos perquè
252 sabíeu que arribava el moment del comiat o estàveu tranquils?

253 Elisa: Teníem sentiments confrontats... per una banda, veiem que això s'acabava, però, per altra
254 banda, sentíem que havíem fet una bona feina.

255 Jaume: Si després estava content perquè pensava que podia tornar amb la seva família.

256 Elisa: Perquè jo sí que els hi vaig dir en un moment que acceleressin això perquè aquest nen
257 estava molt bloquejat i creia que necessitava una estabilitat ja...

258 Jaume: Clar, cada nen és un món.

259 Clara: Llavors, quan sabeu que el nen se'n va, feu algun canvi en el vostre dia a dia?

260 Elisa: Ens hem compromès més socialment, aprofitem per fer exercici, sortir, quedar amb les
261 amistats, però sense nens... clar també fem activitats quan teniu a un nen acollit, però vulguis o
262 no estàs més limitat. Després aprofitem per viatjar una mica més perquè no tens a ningú que
263 saps que et necessita, canvia tot el nostre sistema.

264 Jaume: Clar que parlem de quan estava el nen amb nosaltres que feia aquestes coses en aquest
265 moment i ara ja no hi és... però millor que estigui amb la seva família.

266 Clara: Clar... és normal tenir aquests pensaments i records... Parlant amb famílies em
267 comentaven que quan acomiaden al nen marxen uns dies a fora, vosaltres també ho feu?

268 Jaume: Clar, nosaltres com que tenim molt d'espai a casa...

269 Clara: Clar, però jo penso que també moltes famílies ho fan per trencar una mica amb la rutina i
270 tenir un espai.

271 Jaume: Sí, clar, necessites fer alguna cosa i escapar-te.

272 Elisa: Clar, llavors ja programàvem coses per fer amb les nenes.

273 Clara: Clar, aprofitàveu aquest moment per fer coses amb família no?

274 Elisa: Sí, però tampoc cap cosa extraordinària, seguir una mica la nostra vida, però fent més
275 coses d'adults. Si ara vas al Planeta Màgic amb el nen, doncs quan no hi és, aprofites per anar al
276 cine o sortir amb les amistats.

277 Jaume: Quan vam acabar l'acolliment, vam dir de descansar una mica i esperar que ens
278 truquessin un altre cop.

279 Clara: Clar, això us anava a preguntar, si vosaltres creieu que és necessari donar-vos un temps
280 de descans entre acolliment i acolliment.

281 Jaume: Si jo crec que sí, que això és ideal.

282 Elisa: Home és que és com un dol... si no és patològic et recuperes aviat. I després també
283 marcarà molt el teu cicle vital, que els dos estiguem bé de salut, que no estiguem cansats, que
284 vulguem seguir... perquè clar si et plantes marxar durant uns mesos de viatge no ho pots fer.
285 Clar, també has d'estar aquí perquè tens visites cada setmana. Clar, et canvia la vida, perquè tu
286 no pots marxar amb l'infant perquè ha d'anar a les visites amb la seva família biològica.

287 Jaume: Però sí que va bé deixar passar un temps.

288 Clara: Bueno, està molt bé veure també que en penseu vosaltres.

289 Elisa: Clar suposo que cada família és diferent.

290 Clara: Bueno, hi ha moltes famílies que valoren aquest temps de descans també hi ha d'altres
291 que de seguida els hi agradaria tenir un altre infant acollit

292 Elisa: Clar, això és molt personal

293 Jaume: Clar si tu penses que necessites un altre nen per passar el que estàs sentint això tampoc
294 va bé.

295 Elisa: Clar, si ells ho viuen bé...

296 Jaume: Jo penso que les coses s'han de fer bé i que s'han de rumiar.

297 Clara: Clar, i també podeu fer servir aquest espai de descans per parlar entre vosaltres de com ha
298 anat i com us heu sentit.

299 Jaume: Clar després pot passar que hem fet el segon, canvia la nostra dinàmica familiar i potser
300 durant un temps no podem continuar acollint...

301 Clara: Clar, el vostre moment de cicle vital pot canviar. Llavors, considereu que al finalització
302 és com una pèrdua?

303 Elisa: Jo crec que és com un final d'una etapa, però que si és un dol en tant que és una situació
304 que has viscut que t'ha enriquit, ho deixes de tenir, ho trobes a faltar, però necessites el teu
305 temps.

306 Jaume: Potser a la meua manera de veure... no se sap mai les coses...

307 Elisa: No, però com ho vius tu? Clar, com un adéu...

308 Jaume: És que clar, fer-ho bé

309 Jaume: És que clar, per fer-ho bé ho hem de tallar perquè aquesta mainada viu lluny... Han de
310 fer el seu camí i nosaltres ara anem per un altre... però clar, és complicat perquè és una persona,
311 no és una màquina.

312 Clara: Sí, totalment... i vosaltres també

313 Jaume: Clar, i a vegades sembla que no es pot tallar això tan fàcil...

314 Elisa: Ja, però jo veig un altre aspecte. Tu tens una manera de fer, jo una altra, com a família
315 també tenim una manera d'actuar, tot i que siguem cultures diferents, tenim una manera
316 semblant d'actuar... però jo ho veig clar, el que no vull de cap manera és ni en una visita, ni en
317 un dia, ni en dos, ni amb un seguiment, interferir en la vida d'aquest nen. I que jo entri en una
318 dinàmica que perquè la família tingui coses no resoltes i jo les vegi, m'agafin a mi com a una
319 persona que opini que faria, que me'l podria endur... i que ja quedis amb pactes que potser no
320 vols assumir... i em sap greu que un no, ho sentin com a un rebuig. Penso que els límits són molt
321 estrets, si és una família adoptiva, entenc que som dues famílies on no interfereix la sang...

322 Jaume: Clar, jo ja ho sé que ells voldrien telefonar-nos cada setmana o venir aquí.

323 Clara: Bueno, potser el que vol la família és tenir un contacte, però de tant en tant, com us van
324 dir durant el pla d'acoblament.

325 Elisa: Però això penso que un ho ha de marcar i si no pot ser, no pot ser.

326 Clara: I vosaltres no penseu que el fet que el nen us pugui tenir d'alguna manera a la seva vida,
327 sigui veient-vos de tant en tant o via telèfon, no seria positiu per l'infant, o no?

328 Elisa: És que ho dubtem... Perquè si el nen és molt insegur, si té problemes i si pel que sigui no
329 es troba feliç, no ho sé... i s'enganxa a nosaltres et sents com desarmat. Jo crec que ell ha de
330 tenir les seves figures de referència i com nosaltres som qui som, però no podem ser tiets ni
331 padrins... però no sé com dir-te no és per la gent sinó pels sentiments que pot generar.

332 Clara: Bueno clar, pels sentiments que pot generar en el nen i també amb vosaltres.

333 Elisa: Si i també les expectatives d'ells, és complicat... Un pare adoptiu, ho veig diferent perquè
334 sempre dirà que ens venen a veure perquè ets la mare acollidora. Si nosaltres veiem que això és
335 el mateix amb la seva família val, però si això significa que potser no simplement és posar el
336 límit i no podem més, però jo penso que si sorgeix i les nostres filles volen...

337 Clara: Clar, d'alguna manera vosaltres ja sabeu com està el nen perquè a través de les
338 professionals heu pogut veure que el nen està bé, clar això, d'alguna manera us ha pogut donar
339 tranquil·litat, no?

340 Elisa: Si... I a vegades hi ha coses que no poden ser.

341 Jaume: Clar, ara també és veure si la família es pot ensortir sola amb els seus problemes.

342 Elisa: El que passa és que per distància o per qüestions familiars de les persones, a vegades no
343 pot ser i no és viable, llavors simplement pot ser puntualment, com diuen les nostres filles d'un
344 dia anar d'excursió. I que ells vegin la nostra situació.

345 Jaume: Si ja ho havíem pensat això de fer-ho cap a la primavera.

346 Clara: Clar potser si, més endavant que podeu anar tots junts de visita. I per acabar, pel que fa a
347 l'acompanyament que heu rebut per part de les tècniques en el moment de la finalització, us
348 heu sentit acompanyats?

349 Jaume: Home i tant que si, tenien el telèfon sempre a punt.

350 Elisa: Elles han anat seguint els nostres missatges i també els hi hem anat enviant fotografies
351 perquè veiessin el seu dia a dia.

352 Clara: Clar, i llavors vosaltres creieu que tenir informació sobre com evoluciona el cas, és
353 positiu per a vosaltres?

354 Elisa: Preferim tenir poca informació, hi ha persones que ho volen saber tot...

355 Clara: No, però em refereixo a la informació sobre com evoluciona el cas, perquè us pot ajudar
356 a poder anticipar una mica si s'apropa el moment del final?

357 Elisa: Sí, però al principi, quan vam saber que hi havia la possibilitat que marxés amb família
358 extensa, això em va donar tranquil·litat. Aquest tipus d'informació sí que valoro tenir-la.

359 Clara: Llavors el fet que us informin de la previsió que hi ha és positiu?

360 Elisa: Sí, això és molt important. No tant la informació que no és rellevant, sinó informació que
361 té a veure amb la previsió de la temporalitat, sí.

362 Clara: Creieu que des del servei es podria fer alguna cosa per millorar l'acompanyament en el
363 moment de la finalització?

364 Jaume: Jo penso que està bé

365 Clara: No sé si una cosa que ha dit abans l'Elisa, sobre el pla d'acoblament, que potser es podria
366 haver fet diferent?

367 Elisa: Sí, perquè en el meu cas com treballava...

368 Clara: Llavors creus que hauria d'haver sigut més progressiu?

369 Elisa: Potser, el pla d'acoblament de trobar una mitja horeta amb la persona amb qui marxarà no
370 sigui tant de cop.

371 Jaume: Clar, però per tu va ser més difícil.

372 Clara: Tot i que diria que va ser una setmana.

373 Jaume: És que hi ha famílies que ho voldrien diferent, jo vaig dir mira, quan abans s'acabi
374 millor.

375 Elisa: Clar, si es veia la cosa clara, doncs d'acord. Però clar, potser ara jo amb aquest acolliment
376 ho veuré diferent perquè he estat molt present en tot el procés. És que vaig amb en Jaume,
377 l'acompanyo a les visites, clar, serà diferent.

378 Clara: Clar, totalment

379 Elisa: Bueno, jo penso que com ho hem fet està bé, però que potser en alguns casos en comptes
380 de ser una setmana, potser es necessitarien dues setmanes.

381 Clara: I en el moment del comiat us feia sentir segurs que hi fossin present les vostres referents?

382 Elisa: Sempre.

383 Jaume: Això és molt important.

384 Clara: Us ho comento, perquè hi ha famílies que m'han comentat que valoren que en el moment
385 del comiat hi estigui present la figura professional de la psicòloga. No ho sé que en penseu
386 vosaltres.

387 Elisa: Jo penso que potser és perquè se senten més insegurs. Però per mi el que valoro és a la
388 tècnica que ha viscut el procés amb nosaltres i que ens ha acompanyat, per mi és una més,
389 independent de la figura professional.

390 Clara: Molt bé, doncs crec que ja estaria, moltíssimes gràcies per tot el que heu compartit i
391 també pel vostre temps.

392 Elisa i Jaume: Gràcies a tu!

ENTREVISTA 4

Entrevista 4 (E4)

Núria i Raúl - Família d'urgència i diagnòstic

Acolliments: 4 (Joel, Abel, Lila i Miquel)

- 1 Clara: Com us he dit el treball que estic fent és per conèixer com viu les famílies acollidores
2 d'urgència i diagnòstic la finalització de l'acolliment familiar. Si us sembla començarem amb
3 preguntes més generals sobre l'acolliment i després ja ens endinsarem amb el tema de la
4 finalització.
- 5 Núria i Raúl: D'acord.
- 6 Clara: Perquè va decidir ser família acollidora?
- 7 Núria: Era un tema que jo el tenia al cap feia molts anys, sempre m'havia cridat l'atenció,
8 sempre ho havia vist com algú que fan els altres, no? Un dia li vaig comentar a la meua filla,
9 allò de dir mira estàvem assegudes fent un cafè i allò que ho comentes. La meua filla es va posar
10 com, ostres això es pot fer? I em va dir, doncs fem-ho. A partir d'aquell dia, la meua filla va
11 començar a insistir, a dir-me que ho podíem fer, que seria molt xulo... Però clar, en aquell
12 moment jo treballava, ella estava estudiant i no ho veia clar. Ho veia més com per fer-ho en un
13 altre moment de la meua vida. Total, que vam continuar parlant amb la meua filla del tema i
14 finalment li vaig comentar al meu marit i em va dir... com? Jo crec que era l'última cosa que
15 s'esperava. A partir d'aquí, ho vam continuar parlant, i ell em deia que no ho acabava de veure
16 clar. Al cap d'uns dies vaig trucar per a demanar cita per a poder informar-me. Me la van donar
17 per un trenta-u de desembre i ell va dir que no en volia saber res. Li vaig comentar a la meua
18 filla i em va dir que ella m'acompanyava. Ella va ser la que més em va insistir, que ho tenia
19 molt clar. Van anar a fer l'entrevista i m'ho van posar tot tant negre, bueno no tant negre, si no
20 ens van dir tot allò que podria passar... que vam sortir d'allà pensant que nosaltres no seríem
21 aptes. Vam estar quinze dies...jo no m'ho treia del cap parlant amb ell, analitzant les coses
22 positives i negatives... i vam decidir tirar-ho endavant. Vam començar totes les entrevistes i es
23 va allargar fins al juny.
- 24 Clara: Llavors vosaltres abans de començar el procés de valoració ja pensàveu que no seríeu
25 aptes?
- 26 Núria: No, ell era més conscient que era difícil entrar en un programa així.
- 27 Raúl: Jo tinc feina, el que passa és que jo estic treballant a casa, però clar, haig de perdre hores
28 per a poder anar a les reunions.
- 29 Clara: Vols dir que se't va fer una mica feixuc el procés inicial de valoració, no?
- 30 Raúl: Bueno... ara perquè ja està passat i ja no te'n recordes... però jo sempre li he dit que és la
31 seva feina.
- 32 Núria: Bueno, és una cosa que és de família, encara que jo hi sigui més present, però tots els
33 membres de la família viuen amb el nen.
- 34 Clara: Clar, potser al principi era més un projecte teu i de la teua filla, però a la llarga s'ha
35 convertit en un projecte compartit no?
- 36 Raúl: Si,clar.
- 37 Clara: I perquè va triar urgència i diagnòstic? Ho teníeu clar?
- 38 Núria: No. Quan vam anar a la reunió jo no tenia ni idea que hi havia diferents tipus. Jo tenia
39 pensament de continuar treballant i fer acolliments. Com que nosaltres volíem acollir a nens

40 més petits, la tècnica ens va comentar que normalment amb aquesta tipologia d'acolliments els
41 nens eren més petits.

42 Clara: Llavors ho vas decidir perquè entre la franja d'edat que volíeu, més la disponibilitat que
43 teníeu, vas decidir que aquesta podria ser una bona opció.

44 Núria: Però no entrava als nostres plans deixar la feina.

45 Clara: Perquè tu vas deixar la feina?

46 Núria: Sí, la vaig deixar.

47 Raúl: És la part dolenta que té, perquè no cotitzes.

48 Clara: Clar, perquè tu ho vius com una feina que estàs fent

49 Raúl: Si és una feina que estàs fent vint-i-quatre hores. Jo al principi li vaig dir, que no anàvem
50 bé, que si ho feia un any o dos entesos, però si ho fas molts anys...

51 Núria: Clar, va ser un canvi de vida radical. De passar a tenir una idea al fet que em canviés la
52 vida totalment.

53 Raúl: Ens ha canviat la vida

54 Núria: Sí, ens ha canviat la vida. Bé, jo és el que li dic a la meva filla, tu continues estudiant, ell
55 està treballant, és a dir que tots han continuat amb la seva vida, d'acord que ara hi ha un bebè a
56 casa, però ja està.

57 Clara: Sí, vols dir que no hi ha hagut un canvi tan significatiu en la seva dinàmica.

58 Núria: Sí, perquè jo el canvi ha estat radical.

59 Clara: Però fas una cara de felicitat quan ho dius

60 Núria: Jo sí, jo m'enamoro dels meus nens.

61 Raúl: És que et fan enamorar

62 Núria: Per això quan marxen et queda aquest buit tan gran. És com si fossin meus, jo no dic no
63 com que és d'acollida no me l'estimo. Potser més perquè és una protecció que et surt. Amb els
64 nens d'acollida jo hi sóc cent per cent, per això et dic que ens ha canviat la vida a tots. Però
65 bueno, no canvio ni un dia dels tres anys i mig que porto fent acolliments.

66 Clara: Tres anys i mig fa que vas començar? I ara és el tercer acolliment?

67 Núria: Aquest és el quart acolliment. El primer van ser onze dies, el segon va en Joel que van
68 ser vint mesos, la Lila van ser quinze mesos i ara amb en Miquel que portem set.

69 Clara: I llavors, que és per a vosaltres l'acolliment?

70 Núria: És una segona oportunitat per ells i per la família

71 Clara: I la finalització?

72 Núria: Uf... la finalització ha de passar. És dura, és molt dura... i per molt que vulguis dir que no
73 ploraràs...

74 Clara: Llavors ara que ja porteu quatre acolliments, ho vius diferent?

75 Núria: Això és una de les parts que quan surts al carrer sempre et diuen... Oh, ja en tens un altre,
76 ja ho tens per mà. Això em molesta moltíssim.

77 Clara: Vols dir que et molesta que se li tregui importància?

78 Núria: Si... quan vam tenir el primer i vam acabar la gent ens deia mira ara ja tens
79 l'experiència... sembla com si no t'hagués d'afectar perquè ja estem acostumats. Cada un és
80 diferent, quan marxa cada un d'ells ho passes malament.

81 Clara: Tu creus que quan marxen els nens passeu per un procés de dol d'alguna manera?

82 Núria: I tant que el passes. Tu et dius a tu mateixa que has d'estar bé, que no passa res... li treus
83 importància davant de la gent però per dintre... Jo crec que s'ha de passar.

84 Clara: Quins sentiments creus que es donen al final? Un cop el nen marxa, com us sentiu?

85 Núria: Sents impotència. Impotència de pensar que no has fet tot el que podries haver fet.

86 Clara: És curiós que ho vius com si tu hauries d'haver fet més.

87 Núria: Doncs sí, no et dic amb els quatre però amb alguns sí.

88 Clara: Clar, el primer va ser molt curt, no?

89 Núria: Sí, el primer va ser molt curt, quan va marxar amb la família va ser com un mira, ja ha
90 marxat, s'ha arreglat tot i ja està.

91 Clara: Perquè va ser un retorn el primer?

92 Núria: No... crec que va ser un acolliment amb algun membre de la seva família. Però bueno,
93 era el primer, tampoc sabíem com anava tota la història, però clar amb en Joel van ser vint
94 mesos, sense visites amb els seus progenitors...

95 Clara: No hi havia visites amb els pares?

96 Núria: No, a més vam passar tot el Covid, va ser molt llarg. I la Lila amb quinze mesos també.

97 Clara: I en Joel va marxar amb adopció?

98 Núria: Sí, va ser un preadoptiu.

99 Clara: I vau fer pla d'acoblament?

100 Núria: Sí, vam fer un pla d'acoblament.

101 Clara: I creieu que el pla d'acoblament us va ajudar a fer-vos a la idea que l'infant marxava?

102 Núria: Mira t'explicaré com va anar el pla d'acoblament amb en Joel. Durant tota la setmana es
103 van mostrar amb bona relació per part dels pares adoptius, però l'últim dia ens va caure un gerro
104 d'aigua freda.

105 Clara: Perquè?

106 Núria: Suposo que durant aquella setmana era com no podem encara i quan va arribar l'últim
107 dia van dir el nen ja és nostre, no en volem saber res.

108 Clara: Ostres per tu això devia ser molt dur.

109 Núria: Sí, em va costar. Clar, això va condicionar una mica l'expectativa que teníem quan vam
110 fer el pla d'acoblament amb la Lila, perquè teníem la mala experiència de l'altre pla
111 d'acoblament. Els pares durant el pla d'acoblament no deien res, ni que volien continuar tenint
112 relació ni que no volien. Llavors, nosaltres vam pensar si els altres prometien i afirmaven que
113 volien tenir relació i aquests no dient res, doncs segur que serà encara menys. I no, tot al
114 contrari, hem tingut un mini seguiment amb la Lila.

115 Clara: Vols dir que teniu contacte?

116 Núria: Sí tenim contacte, cada mes ens envien la foto del mes, per Nadal també ens van enviar
117 una foto...

118 Clara: I us heu tornat a veure?

119 Núria: Sí, sí.

120 Clara: Llavors, d'alguna manera us dona tranquil·litat tenir contacte i poder-la veure?

121 Núria: Sí, sí. És que no ha tingut res a veure amb el primer acolliment.

122 Clara: Llavors de tots els acolliments amb l'única que continueu tenint contacte és amb la Lila?

123 Núria: Sí, dels altres no ens sabem res...

124 Clara: Vosaltres que podeu comparar, us dona tranquil·litat no, tenir contacte?

125 Núria: Sí, però ja no és el fet de tenir contacte perquè no tenen cap obligació de fer-ho, sinó el
126 fet que t'enviïn una foto per Nadal i veure el canvi que ha fet, que bé que està, que està
127 somrient... amb això ja en tinc prou. Clar, amb en Joel, em van enviar una foto al cap d'una
128 setmana que havia marxat, que la tinc al menjador. En aquesta foto està molt seriós, no està
129 rialler, no està content, clar pensa que l'última imatge que tinc d'ell és aquesta.

130 Raúl: Bueno, pensa que potser seria en el moment que es va agafar la foto.

131 Núria: Bueno, però si tu envies una foto, tu l'envies que està content, no? I és l'última imatge
132 que tinc del nen.

133 Clara: I us la va fer arribar la família o les professionals?

134 Núria: Sí perquè quan la mare adoptiva va dir que no volia saber res més de nosaltres, la
135 professional que porta les adopcions li va dir que això no es feia així, ara durant els primers
136 quinze dies hauríeu de tenir un mínim de contacte. I res, ens va enviar aquesta foto dient que el
137 nen estava molt bé i ja està.

138 Clara: Clar aquestes situacions han de ser complicades i més veient després com és de positiu
139 mantenir una relació posterior.

140 Núria: Sí, però durant tota la setmana ens va vendre la moto...

141 Clara: Clar, si ja t'entenc...

142 Núria: Clar jo penso que si no tens intenció de seguir el contacte, no promets...

143 Clara: Clar, el que et va fer mal va ser això, que durant aquella setmana et diguessin tot això, tu
144 ho vivies una idea i al final va ser tot totalment diferent.

145 Núria: Jo l'únic que vull és saber com està. Jo no vull quedar cada setmana per veure'l perquè
146 per exemple amb la Lila no quedem, amb set mesos hem quedat tres vegades comptades i
147 perquè ells han dit de quedar. Però que t'enviïn una foto de tant en tant per saber com està...
148 Nosaltres fem la foto de cada mes que portava amb nosaltres, i ells han continuat fent-ho.
149 Tenen el detall de cada dia vint enviar-me la foto, per mi això ja és un gran detall. Penses, ostres
150 no tenen cap obligació de fer-ho. Tenir aquest seguiment de la nena és un regal.

151 Clara: La veritat és que si... Llavors, tornant a quan marxen, teniu alguna estratègia personal per
152 mirar de fer front aquest moment? No sé, hi ha famílies que el dia abans que marxen recullen
153 totes les seves coses o d'altres que aprofiten els últims dies per a poder passar més temps en
154 família.

155 Raúl: Ui, que va, a casa no recollim res (riu)

156 Núria: Jo allò de dir desmuntar-ho tot, va ser el dia que em van fer la proposta del nou
157 acolliment. Va ser dir, haig de fer lloc, és a dir aquesta tarda m'haig de dedicar jo a fer lloc. En
158 comptes de preparar l'arribada del nou bebè, m'he dedicat a desmuntar-ho tot.

159 Clara: Vols dir que quan ja sabies que arribava un nou infant acollit, és el moment en què
160 aprofites per recollir tot allò de l'últim acolliment.

161 Núria: Sí, mentrestant jo sóc completament incapaç de desmuntar el bressol. El bressolel vaig
162 muntar fa tres anys i mig i està muntat sempre en el mateix lloc. Quan marxar un infant, sóc
163 incapaç de desmuntar el bressol.

164 Clara: Ho deixes tol tal qual està.

165 Núria: Si, quan ha d'arribar un altre... si un tenia dos anys i l'altre té pocs mesos, haig de
166 preparar tota la robeta. Tot i que jo ja tinc l'armari organitzat per edats i així, però el fet de
167 treure la roba i de ficar l'altre, això ho faig el dia abans que arribi de nou un nen/a acollit. Jo ho
168 he fet sempre així, no sé ara quan marxi com ho faré, però que sóc incapaç de dir ha marxat ho
169 desmunto tot. Al menjador, ja ho vas veure, tinc l'estanteria aquella plena de fotografies de tots
170 els nens i sóc incapaç de treure-ho. Tinc un quadre que vam fer durant el confinament amb en
171 Joel i el vaig penjar allà, i sóc incapaç de treure'l, saps?

172 Clara: Si... d'alguna manera els hi dones un espai, no?

173 Núria: Si... no sé si algun dia ho treure, però ara no sóc capaç. I això de l'estratègia no ho sé...
174 s'ha de passar suposo.

175 Clara: Sí, sí totalment... I quan sabeu que l'infant marxa, feu algun comiat especial?

176 Núria: (silenci) és... bueno... tu.... No.. jo crec que aquella setmana és no ho sé...

177 Clara: Vols dir que és alguna cosa que es passa per dins no? No alguna cosa que facis a nivell
178 material.

179 Núria: No, no és alguna cosa de dir jo faig això, això i lu altre. Els agafes, els hi parles i els hi
180 dius... perquè ells no t'entenen.

181 Clara: Perquè tu els hi parles i els hi expliques?

182 Núria: Sí, l'última setmana sobretot. Amb la Lia... m'acomiadava cada dia d'ella. Li explicava
183 que marxava i li demanava perdó.

184 Clara: Bueno, d'alguna manera també és com una estratègia que tu fas servir i que t'ajuda en el
185 moment del comiat, no?

186 Núria: Sí, exacte.

187 Clara: Crec que del pla d'acoblament ja hem parlat, però, tu prefereixes que hi hagi un pla
188 d'acoblament que sigui progressiu, com comentàvem abans?

189 Núria: Home el pla d'acoblament em sembla molt bé. Jo amb la Lia vaig demanar que l'última
190 nit la passés a la seva nova casa, que el dia de la caixa de vida ja hagués passat una nit amb ells.
191 Jo això ho vaig demanar, perquè va ser com dir, l'última nit que jo tenia per passar amb la Lia
192 els hi vaig regalar a ells, però perquè jo l'havia de veure l'endemà.

193 Clara: Clar perquè normalment es fa la caixa de vida, passa la nit allà i tu no la veus. I per això
194 vas demanar..

195 Núria: Que passés una nit amb ells per poder-la veure l'endemà i saber com havia passat la nit.

196 Clara: Clar, per quedar-te una mica tranquil·la i saber que havia anat bé no?

197 Núria: Jo en arribar i veure que havia passat bona nit, ja em vaig quedar tranquil·la. I amb en
198 Joel no ho vaig poder fer... (s'emociona)

199 Clara: Segur que va ser molt difícil per tu... és com un dol d'alguna manera.

200 Núria: Bueno, clar és que és molt dur... No sé com ho viuen les altres famílies

201 Clara: Doncs com tu també... tot i que cada persona ho afronta de manera diferent, però, al cap i
202 a la fi, és un canvi en la vostra vida.

203 Núria: Bueno.... va continuem

204 Clara: Sí, sí. Això que parlàvem del comiat.

205 Núria: Sí, jo cada dia m'acomio d'ells, els hi explico... però és una cosa molt meva, saps, que
206 jo no comparteixo amb la família. És una cosa que faig jo amb el nen/a. És com fer-ho de mica
207 en mica, saps? I l'últim dia doncs... la caixa de vida.

208 Clara: Si clar, l'últim dia la caixa de vida

209 Núria: Si i a aguantar el tipus... Perquè has d'aguantar perquè tens els nens allà i això ho veuen,
210 no pots plorar davant d'ells. Jo crec que el comiat ha de ser com una cosa molt maca, no com
211 alguna cosa trista, on tothom estigui plorant. Als nens no sé quina imatge se'ls hi queda.

212 Clara: Bueno, però potser normalitzar poder-te emocionar potser t'ajuda una mica a viure-ho de
213 manera diferent. No et dic que ploris durant tota la caixa de vida, però poder permetre't un
214 moment per a poder emocionar-te.

215 Núria: Ja, però per això ja tens l'abans i el després, no mentrestant.

216 Clara: Ja... I la caixa de vida, la vas preparant al llarg de l'acolliment o com ho fas?

217 Núria: Amb en Joel vaig voler fer una cosa molt maca i molt pensada. El dia que la vaig
218 presentar, la seva mare va fer un comentari, preguntant si això es podia desmuntar.

219 Clara: Clar i això et va transmetre que no li va donar cap valor.

220 Núria: Sí, no li va donar cap valor... I amb la Lia ho vaig fer molt diferent. Vaig agafar una
221 caixa i vaig posar tot el que... nosé com dir-te.

222 Clara: Si tot allò significatiu per ella no? Alguna peça de roba...

223 Núria: Vaig posar només allò que estava fent servir ella. Amb en Joel vaig fer la caixa dels
224 moments.

225 Clara: Dels moments?

226 Núria: Si, del moment del bany, un altre capseta amb el moment del carnaval, el moment del
227 Nadal també... la caixa dels moments i...vaig passar moltes hores i no me la van valorar.

228 Clara: Si t'entenc, però pensa que tu ho vas fer per ell, perquè, al cap i a la fi, la caixa de vida és
229 per ell, per si algun dia...

230 Núria: Sí, però si te la desmunten... És que a cada capseta hi havia la foto, per exemple, la foto
231 disfressat i a dins hi havia la disfressa amb algun detall d'aquell dia. Era una caixa gran ple de
232 capsetes.

233 Clara: Però creus que t'ajuda fer la caixa de vida?

234 Núria: A mi personalment no m'ajuda crec que és més pel nen. Mira, quan vam fer el pla
235 d'acoblament amb la Lia, me'n recordo que li vaig comentar al seu pare que no sabia què posar
236 a la caixa de vida perquè hi havia moltes coses. I ell em va contestar: "pensa que el temps que la
237 Lia ha passat aquí, és la teva caixa de vida, i moltes d'aquestes coses que volies posar a la caixa
238 de vida, et pertanyen a tu". Això que em va dir em va ajudar moltíssim. Perquè hi havia la
239 corona de quan va fer un any, i em va dir, és que això et pertany a tu, a ella que li fiquis a una
240 caixa... Aquesta petita conversa que vaig tenir amb ell, em va ajudar molt a pensar.

241 Clara: Oi tant, segur que sí. Jo penso que té les dues parts. Per una banda, és per ells perquè
242 conté part de la seva història de vida, mentre ha estat acollida. I, per altra banda, també hi ha
243 part de vosaltres en aquesta caixa.

244 Núria: Però ell el que em va voler dir amb això és que, aquesta corona per exemple, que jo ho
245 valoro molt perquè he viscut aquest moment amb ella. Però ells no, perquè no tenen aquest
246 record amb ella.

247 Clara: Si clar, tu veus aquesta corona i te'n recordes, veus la imatge d'aquell moment i et
248 connecta amb allò que vas sentir en aquell moment.

249 Núria: Sí, clar.

250 Clara: I després d'aquesta conversa, et vas quedar algunes coses per tu?

251 Núria: Sí, clar, tinc coses que són seves, que si algun dia les vol, són per ella. Però jo sé que no
252 les llençaré mai. Ni ho ficaré en una caixa plegada de mala manera, saps? Jo ho conservaré
253 perquè per mi té un significat. Clar pels pares això no té cap significat perquè no ho han viscut
254 amb ella, però per mi sí, és com si una part d'ella hi fos.

255 Clara: Clar, és molt maco veure com hi ha famílies que sí que valoren això, com també el temps
256 que ha estat amb vosaltres.

257 Núria: No, no, ells ho han valorat molt eh i s'emocionaven, són un amor.

258 Clara: Que maco... Jo crec que ja m'has contestat a tot...

259 Núria: Té contestat a tantes coses (riu)

260 Clara: Ai, això, m'agradaria saber si vosaltres necessiteu deixar un espai entre acolliment i
261 acolliment.

262 Núria: Quan va marxar el primer nen que vam tenir acollit, en el moment que se l'emportava la
263 tècnica em va preguntar si continuaríem estant disponibles. No, mentida, se'l va emportar i al
264 cap d'uns dies em va preguntar i nosaltres li vam dir que sí, que havia sigut molt curt. I al cap de
265 tres dies ja teníem a en Joel. Quan va marxar en Joel, vam dir deixar passar un temps... i al cap
266 de dues setmanes vaig trucar i vaig estar parlant amb la treballadora social i li vaig dir que ja
267 estàvem disponibles. I ella em va preguntar si estava segura perquè havia passat molt poc temps,
268 però nosaltres li vam dir que sí que estàvem disponibles. Abansque arribés en Miquel, jo vaig
269 demanar deixar una mica de temps... quan feia deu dies vam tenir una reunió i els hi vaig dir que
270 si em trucaven no em negaria a acollir a cap nen/a perquè si hi havia una urgència evidentment
271 que els hi diria que sí, però que tinguessin compte que necessitava una mica de temps. Al final
272 van ser tres setmanes de descans, però jo hauria fet un mes i mig... Amb en Joel van passar dues
273 setmanes i jo vaig dir que ja estava preparada, que potser no ho estava, però jo sí que em veia
274 bé. Però quan va marxar la Lia, que va ser totalment diferent, jo necessitava una mica de temps.
275 Però, vaja, que em van fer la proposta i en el moment vaig acceptar, sigui com sigui, si em fan
276 una proposta no em negaré. És igual que ara, jo d'entrada crec que està bé tenir un mes i mig de
277 descans, però potser marxa en Miquel i va tan bé que al cap de dos dies els hi dic que estic
278 disponible. Crec que cada acolliment és diferent, i tu sents si necessites o no un temps, tot i que
279 ja et dic que quan em truquen no em puc negar...

280 Clara: Clar... I durant el procés de finalització us va sentir acompanyats per part de les
281 professionals del servei?

282 Núria: Què puc dir jo... (riu)

283 Clara: De quina manera creus que t'han acompanyat?

284 Núria: La treballadora social va ser un amor, jo crec que va plorar més ella que jo el dia de la
285 caixa.

286 Raúl: Jo també, vaig plorar, no volia però sí. Jo pensava que no em passaria però...

287 Clara: És que és un moment molt emotiu. Jo quan vaig estar fent pràctiques vaig veure com
288 feien la caixa de vida, no coneixia molt a l'infant, però va ser inevitable emocionar-te.

289 Núria: Si, i et vas emocionar, normal...

290 Núria: És que penses, quan passi per la porta ja està, ja no el veuré mai més. Perquè bueno, amb
291 el cas de la Lia sí, però...

292 Raúl: Clar amb la Lia sí, però clar, tampoc ho sabíem.

293 Núria: Clar és que tu no ho saps perquè en un moment donat et diuen que no, i és que no.

294 Clara: Clar, perquè, al cap i a la fi, l'última paraula la tenen ells, els pares.

295 Núria: Doncs sí, em vaig sentir molt acompanyada.

296 Clara: I tenir informació sobre com evoluciona el cas, us ajuda a poder fer front millor al
297 moment del comiat? Valoreu que és positiu per a vosaltres?

298 Núria: Sí, tenir informació sempre ajuda. El no saber és un neguit que a mi no em deixa viure.

299 Clara: Llavors, valoreu que sí que és positiu?

300 Núria: Hi ha gent que diu que no, que mentre que no sàpiga no em preocupo. Jo necessito saber
301 les coses per poder anticipar-me, a mi m'agrada més.

302 Clara: I l'última pregunta, creieu que des del servei es podria fer alguna cosa per millorar
303 l'acompanyament durant la finalització?

304 Núria: Ostres... no ho sé, ara m'has deixat sense paraules

305 Raúl: Ostres no ho sé... que ens diguin el que serà bo o el que serà dolent (riu)

306 Clara: Clar, és que això no ho sabem...

307 Raúl: Bueno és que el que ens va passar amb en Joel va ser una presa de pèl.

308 Clara: Ho diuen pel moment del pla d'acoblament amb la família preadoptiva, no?

309 Núria: Sí, però és que a casa van fer cada comentari... que dius...

310 Clara: A casa seva o a casa vostra?

311 Núria: Bueno, quan estàvem a casa seva va ser una història, però quan estàvem a casa nostra
312 també. Clar és que aquella setmana... estàs en un núvol...

313 Raúl: Ens va enganxar en un moment baix.

314 Núria: Però després al cap d'uns dies, vas recopilant informació i dius uff... ja apuntava
315 maneres. Això no ho pots canviar. Jo veus, això sí que ho canviaria.

316 Clara: El que canviaries?

317 Núria: Jo crec que quan s'acaba un acolliment, no com una norma, però que els pares d'acollida
318 tinguin una miqueta d'informació per part de la família. No ho sé, enviar una foto amb un escrit
319 que digui per exemple, avui ha començat a l'escola. Res, amb un any dos comentaris.

320 Clara: Bueno això que dius està molt bé, però clar, no sé si elles com a professionals hi poden
321 fer alguna cosa.

322 Núria: No, clar no es pot. Però jo et dic que si jo hagués de canviar alguna cosa seria això, que
323 la nova família es posi una mica a la nostra pell, que hem fet una feina llarga i que s'acabi així
324 de cop fa mal.

325 Clara: Afavorir el contacte posterior.

326 Núria: No, tampoc el contacte, però enviar una fotografia de tant en tant perquè això et dona
327 tranquil·litat i et fa feliç.

328 Raúl: Sempre acabem parlant del mateix.

329 Clara: Clar, és que quan hi ha diferents serveis i professionals implicats, això pot dificultar una
330 mica aquest tema. Però de totes maneres, crec que és important el que compartiu i segur que ho
331 tindran en compte. Moltes gràcies pel vostre temps i per tot el que heu compartit.

332 Núria i Raúl: Gràcies a tu.

ENTREVISTA 5

Entrevista 5 (E5)

Cèlia i Marta - Família d'urgència i diagnòstic

Acolliments: 6 (2 nadons, Àngela, Laura , David i Eric)

- 1 Clara: Hola Cèlia, com estàs?
- 2 Cèlia: Molt bé, i tu?
- 3 Clara: Molt bé. Suposo que t'has llegit una mica el full d'informació on t'explico una mica com
4 m'agradaria encarar el meu treball.
- 5 Cèlia: Sí, sí.
- 6 Clara: M'agradaria saber com viviu les famílies acollidores el procés de finalització de
7 l'acolliment.
- 8 Cèlia: Sí, em sembla un tema molt interessant.
- 9 Clara: La veritat és que sí! Si et sembla bé, comencem l'entrevista, et sembla si ho poso a
10 gravar?
- 11 Cèlia: Perfecte
- 12 Clara: Al principi seran preguntes de l'acolliment en general i després ja entrarem amb el tema
13 de la finalització de l'acolliment.
- 14 Cèlia: Sempre parlem de la tipologia d'urgència i diagnòstic, del que nosaltres hem fet fins al
15 moment?
- 16 Clara: Sí, exacte. De la teva experiència com a família acollidora d'urgència i diagnòstic.
- 17 Cèlia: Vale
- 18 Clara: Perquè vas decidir ser família acollidora?
- 19 Cèlia: Bueno, la Marta ja és mare i jo li vaig proposar la idea que volia ser mare, vam intentar
20 ser mares biològiques, no va funcionar i li vaig dir que hi havia una altra opció que m'encantava,
21 bueno que l'acolliment se'm posava molt bé.
- 22 Clara: Perquè ja coneixies el projecte?
- 23 Cèlia: Mmmm... no... Bueno, sí que conec molta gent que fa molts anys eren acollidors, però no,
24 no la coneixia, simplement ho vaig veure com una altra opció. Hi havia adopció, acolliment i
25 tenir una criatura.
- 26 Clara: I us vas plantejar començar a ser família acollidora, no?
- 27 Cèlia: Si...vaig estirar una mica a la Marta i vam decidir començar a acollir. Ella és veritat que
28 se sent molt còmoda, però és veritat que hi ha pals que s'han d'anar passant...
- 29 Clara: I perquè urgència i diagnòstic?
- 30 Cèlia: Mmmm sí que hi ha una raó, la Marta no treballa i vam fer-ho com una sortida. Però sí
31 que és veritat que no ens vam decidir a fer acolliment perquè hi hagués una prestació econòmica
32 perquè al principi quan vam venir a informar-nos no ho sabíem ni que es cobrava d'això.
33 Després quan ens van dir el què i el com, vam dir, doncs mira, ja que ho farem, i la Marta no
34 treballa, doncs fem urgència i diagnòstic que hi ha una mica més de prestació.

35 Clara: Clar, i apart, el fet de no treballar, també disposàveu de més temps lliure, que amb
36 urgència i diagnòstic es requereix, no?

37 Cèlia: Clar perquè et demanen també que tinguis una mica més de disponibilitat perquè
38 clarament un nadó no va a la guarderia. Bueno, perquè clarament els nens d'urgència i
39 diagnòstic no te'ls donen perquè vagin a la guarderia sinó perquè en puguis tenir cura.

40 Clara: Vale... I us heu plantejat algun cop canviar de tipologia?

41 Cèlia: Jo però a raó de. No ens ho plantejem com de dir ara a partir d'ara canviem de tipologia,
42 no. Que si hi ha l'opció que algun nen s'ha de quedar a casa, que coneixem i que no ve de
43 *botepronto*, doncs nosaltres no crec que diem que no. En aquesta opció sí que crec que ens hi
44 posaríem bé.

45 Clara: Seria com ser igualment acolliment d'urgència i diagnòstic però igualment poder acollir
46 algun infant en tipologia de simple o permanent?

47 Cèlia: Ah, fer la combinació? Nosaltres encantades

48 Clara: Ho dic perquè tinc entès que no es pot, però l'altre dia, fent entrevistes també hi va haver
49 alguna família que em plantejava que si hi hagués la possibilitat també estarien disposats.

50 Cèlia: **Sí que si hi hagués aquesta opció sí, però també entenc que quan tens un nen de simple o**
51 **permanent, crec que hi ha d'haver un temps perquè el nen s'adapti una mica. Però no ho veig**
52 **una idea desbaratada això, en plan si ve un nadó poder acollir-ne un altre també perquè al final**
53 **sempre s'acaben fent les coses. Els nens el que volen és ritme i sentir-se normals.**

54 Clara: Sí, sí... Llavors quants acolliments heu fet?

55 Cèlia: Doncs dos, quatre... amb aquests dos ja en fan sis. El que passa és que el nostre cas va ser
56 una mica especial perquè vam començar amb dos acolliments d'urgència i diagnòstic. És allò
57 que diem, no es pot no es pot... però nosaltres vam començar amb dos acolliments d'urgència i
58 diagnòstic, dos nens que no eren ni germans.

59 Clara: Ah, si?

60 Cèlia: Sí, recent nascuts, renúncies.

61 Clara: Els dos de cop?

62 Cèlia: Van ser dues renúncies, amb dos dies de diferència. Sortíem de casa per anar a buscar-ne
63 un i ens trucàvem per dir-nos si demà en podíem anar a buscar un altre. A on va?, centre, doncs
64 cap a casa. Quant temps serà?, sis setmanes. I sí, sí, van ser sis setmanes perquè ja tenien... no sé
65 com ho dieu.

66 Clara: Ja tenien proposta de preadoptiu?

67 Cèlia: Sí, ja tenien decidida que la proposta era adopció perquè ja hi havia la renúncia de la
68 mare.

69 Clara: Clar, perquè normalment quan hi ha renúncia i no hi ha cap vincle familiar, ja
70 normalment es tira cap a preadoptiu,

71 Clara: Vols dir que va començar amb dos nadons a l'hora durant 6 setmanes?

72 Cèlia: Sí, espectacle. No treballàvem en aquell moment, ni una ni l'altre.

73 Clara: Ui, deunidó quina feinada

74 Cèlia: Va ser molt emocionant. cop i volta l'entorn se n'adona que sí que és possible, que hi ha
75 nens que no tenen el que tots hem tingut.

76 Clara: Si, si...

77 Cèlia: Van ser sis setmanes molt maques. Ens vam entendre superbé, estàvem molt
78 emocionades i encara tenim relació.

79 Clara, Ah, sí? Teniu relació amb la família adoptiva?

80 Cèlia: Si amb la primera tenim relació i amb la segona en tenim, però potser podríem tenir més
81 relació, tenim el correu i quan és l'aniversari ens escrivim.

82 Clara: Ostres, està molt bé això

83 Cèlia: De moment tenim relació amb tots, però sí que és veritat que quan hi ha família
84 biològica, en el cas d'en David i l'Eric, els nens que ara tenim acollits, no ho sé, tampoc pots
85 pensar...

86 Clara: En David i l'Eric són els dos germans que actualment teniu acollits no?

87 Cèlia: Sí, els tenim a casa

88 Clara: Quina edat tenen? I quant de temps fa que els teniu acollits?

89 Cèlia: En David en té set i l'Eric en té dos. Doncs... ja fa quatre mesos.

90 Clara: Dels infants que heu tingut acollits, tots han marxat en adopció o com?

91 Cèlia: Els dos primers sí, ja sabíem que marxarien adoptats. La tercera la vam anar a buscar amb
92 divuit dies i la vam deixar amb dos anys, l'Àngela.

93 Clara: Ostres, quant de temps va durar l'acolliment?

94 Cèlia: dos anys

95 Clara: D'urgència i diagnòstic?

96 Cèlia: Sí, sí, va estar dos anys amb nosaltres, ara ens l'estimàvem molt, ho continuem dient cada
97 dos per tres. Sort que això va anar bé perquè si no, jo no segueixo perquè dos anys, clar...

98 Clara: Ostres és que dos anys és molt de temps

99 Cèlia: Si dos anys és molt de temps, tota l'etapa del creixement... amb propostes tirades
100 enrere...

101 Clara: Propostes de retorn?

102 Cèlia: No, propostes d'anar amb família en adopció que no la van voler, que li veien algun
103 fenotip estrany... va ser molt fort.

104 Clara: Ostres...

105 Cèlia: A més el Covid pel mig...

106 Clara: Us va enganxar el confinament pel mig

107 Cèlia: Sí, però bé, l'Àngela va ser molt especial per nosaltres i els seus papes són molt macos.
108 Encara a vegades ho diem, que si l'Àngela s'hagués quedat a casa s'hagués quedat. És potent,
109 però ja la coneixíem i és el que no fa por. Clar ara jo ho comparo amb aquest acolliment, que
110 són més grans... i no pots fer vincle de res... Bueno, sí que fas vincle perquè ara, portem quatre
111 mesos, però cada vegada es comencen a veure coses diferents. Ja et tenen una mica més com a
112 referent, sí que hi ha la figura de la progenitora, però cada vegada vas veient que els nens allà on
113 estan bé és on es relaxen.

114 Clara: Bueno, d'alguna manera és on es senten segurs, no?

115 Cèlia: Sí, totalment. I després de l'Àngela en vam fer un altre.

116 Clara: I quant de temps va durar?

117 Cèlia: vuit mesos

118 Clara: També era un nadó?

119 Cèlia: Sí, també.

120 Clara: Ostres, doncs la gran majoria d'acolliments que heu fet han estat nadons.

121 Cèlia: Sí, menys aquest acolliment, que vam dir que sí perquè som així (riu).

122 Clara: Bueno, també tenien una situació especial

123 Cèlia: Bueno, està bastant bé... però també aquest acolliment ens ha posat en una tessitura que
124 tampoc ens coneixíem com a parella.

125 Clara: Què vols dir?

126 Cèlia: Vull dir que no ens coneixíem en una tessitura amb uns nens d'aquesta edat. La Marta
127 sempre diu que ho va fer per mi. Bueno, la Marta és mare i té més traça amb nens, però també
128 se sent una mica sobrepassada amb aquest acolliment.

129 Clara: Bueno, també era una cosa nova per a vosaltres, no havíeu tingut un acolliment amb dos
130 germans amb edats més grans.

131 Cèlia: Si, bueno ja anirem veient com evoluciona aquest acolliment Amb la nostra referent ens
132 entenem molt bé, i això també em va molt bé. Jo sóc més del diàleg quan per exemple em pot
133 insultar, ho podem parlar. La Marta ho treballa de manera diferent.

134 Clara: bueno, teniu maneres de fer diferent, però això també està molt bé. Es tracta com tot de
135 mirar de trobar l'equilibri, no?

136 Cèlia: Sí, bueno, anirem veient com va aquest acolliment.

137 Clara: Sí, a poc a poc. I el fet de tenir relació amb la família de l'infant un cop l'infant marxa,
138 creus que és positiu per vosaltres?

139 Cèlia: Si tenim relació amb l'infant un cop marxa, és el més terapèutic, bueno, és el més natural,
140 no? Els humans ens relacionem entre nosaltres. I en aquest cas una família d'urgència i
141 diagnòstic i una família d'adopció, tothom va pel mateix camí. Uns volen ser pares biològics o
142 no biològic, amb el nen nom i cognoms, i els altres...Jo ho veig que jo vull ser mare, però no
143 tinc cap necessitat que els nens que vinguin a casa tinguin el meu cognom. Jo no tinc necessitat
144 d'aquest vincle.

145 Clara: D'alguna manera saps que això és temporal, que s'acaba, no?

146 Cèlia: Jo ho trobo bé, jo no sé com reaccionaré el dia que tingui un acolliment com l'Àngela i
147 no hi hagi relació després. És que altres acollidors que els hi ha passat i ens ho van comentar, ho
148 vam sentir des de dins. Nosaltres realment no és el que volem.

149 Clara: Clar, vosaltres valoreu el fet de després continuar tenint una mica de contacte i de relació.

150 Cèlia: Sí, saber que està bé i que formem part del nen.

151 Clara: Clar, és que heu format part de la història de vida de l'infant.

152 Cèlia: Si per això, però potser és demanar molt, potser per l'altre costat es veu egoista, però jo
153 ho trobo maco i ho trobo necessari perquè animes a les famílies que es troben en una situació en
154 les que ells han decidit que volen tenir, és a dir vols adoptar, que es continuï fent perquè si no,
155 pot fer mal.

156 Clara: Jo trobo que és molt maco. Parlant amb altres famílies, hi ha hagut casos en què famílies
157 adoptives no han volgut continuar el contacte amb la família acollidora.

158 Cèlia: Jo crec que s'ha de treballar això, s'ha d'insistir molt en el fet que és un benefici pel
159 nano.

160 Clara: Si jo penso que és un benefici pel nano, però també és cert que s'ha de respectar, però
161 s'hauria de poder treballar. Però el fet que siguin serveis diferents, per exemple des del servei
162 aquest no es porten adopcions, llavors és complicat. Però si des del mateix servei es portés tot
163 això potser seria més fàcil.

164 Cèlia: Tot i que crec que ara s'insisteix més eh, conec una noia i em va comentar que els van
165 insistir molt amb el tema que era important, potser en el moment no, esperar un temps, però que
166 la família encara que no veies a la criatura, el fet de tenir fotografies, fa estar tranquil. Perquè el
167 projecte segueixi, tant per uns com pels altres.

168 Clara: I la finalització també fa que sigui viscuda diferent, no?

169 Cèlia: Sí, però tot i que per mi, tenir vuit mesos una nena i no l'he tornat a veure, és com...
170 guau. Se t'acaba passant, però és dur...

171 Clara: Perquè amb un dels acolliments que vau fer no vau seguir en contacte, no?

172 Cèlia: Amb aquesta vam estar 5 dies fent adaptació, però se'm va passar tant ràpid... de cop i
173 volta ja era dilluns i la portàvem a la seva nova llar, la deixàvem amb un mal al cor.

174 Clara: I us va anar bé que fos progressiu o prefereixes fer-ho diferent?

175 Cèlia: Suposo que va ser una cosa meva, que me la vaig menjar jo... però va estar bé. L'únic que
176 et salva la part emocional és que siguin capaços d'entendre que necessitem saber coses per estar
177 tranquil·les.

178 Clara: Bueno, com tu dius tranquil·litza saber alguna cosa.

179 Cèlia: Si és que fa estar bé, dius bueno, jo estic plorant i estic fotuda, però puc tenir un vincle,
180 puc preguntar de tant en tant com esteu... necessites aquest vincle, tu formes part d'alguna
181 manera d'allò. És que fa molta il·lusió.

182 Clara: Clar

183 Cèlia: Jo sé que demà passat és el meu aniversari, sé que l'Àngela em trucarà i ja estic feliç
184 perquè ha sigut una filla que he tingut durant dos anys. I que si de gran vol venir a casa sempre
185 tindrà les portes obertes. I això em fa... la normalitat, jo el que demano és la normalitat. Què
186 t'agradaria a tu que et passes si amb dos anys et passa això i tu poguessis parlar, què diries, no?

187 Clara: Sí, sí totalment.

188 Cèlia: Quan això no passa llavors em pregunto, ostres, s'ha escoltat a aquest nen? Si el nen o
189 nena diu que vol anar a veure als acollidors perquè no portar-lo?

190 Clara: Sí, sí totalment. Bueno, jo penso que potser es necessita un temps perquè el nen s'adapti
191 a la seva nova família, no? No ho sé, m'ho invento, un mes o dos, i després doncs sí.

192 Cèlia: Si clar, per exemple amb la Laura no ens hem vist encara perquè tot just fa quatre mesos
193 que va marxar.

194 Clara: Clar, al principi sí que és veritat que el nen s'ha d'adaptar, però si el nen verbalitza que té
195 ganes de veure'ls, hauria de ser escoltat.

196 Cèlia: Si no hi ha risc que se t'enganxi i hi hagi plors, sí que hi hagi plors, però que sigui una
197 cosa més portable, fem vincle, perquè és molt menys traumàtic. Jo intento posar-me en el cap de
198 nens tan petits i penses ostres perquè no fem alguna cosa perquè ells se sentin més còmodes, no?

199 Clara: Clar, perquè, al cap i a la fi, ho fas pensant amb ells també.

200 Cèlia: Però també és veritat que ara estic amb un moment que les videotrucades, per exemple en
201 el cas de la mare amb els nens, les videotrucades no tenen cap...tenen excitació, no tenen res
202 positiu.

203 Clara: Bueno, d'alguna manera és per mantenir el contacte dels nens amb la seva mare.

204 Cèlia: Sí, però el que volen realment és contacte físic. Que ha de ser feixuc, jo intento posar-me
205 en el seu lloc, sobretot del gran, d'en David.

206 Clara: Clar, pels nens també ha de ser complicat

207 Cèlia: Sí, però en el fons sense dir-t'ho, t'ho diu que ell està bé a casa, que ho necessitava,
208 perquè en el fons no tenia cap límit. Ell sap que a casa no es posa el dit al nas, que això es fa al
209 lavabo. D'alguna manera ja veus el que feien a casa i el que ara no fan, i pensa no, aquí m'han
210 dit que no. En el fons som els dolents en aquestes edats, però no, s'ha d'anar treballant i s'ha
211 d'anar fent feina maca.

212 Clara: Potser és més fàcil quan la relació amb la família biològica és més fluida, vull dir que
213 potser facilita molt més les coses.

214 Cèlia: Sí, jo sempre els hi he dit, que no sé com no es pot ser més fluid. T'obres el cor a
215 qualsevol nen i no t'obriràs el cor a qualsevol professional que et vol ajudar, que té dificultats i
216 que et vol ajudar igual?

217 Clara: Si, és clar, ja t'entenc. I si m'haguessis de definir per tu que és l'acolliment que em diries?

218 Cèlia: Primer de tot és una il·lusió, quan no tens nen estàs esperant aquella trucada amb moltes
219 ganes i il·lusió. Bueno, és un projecte de vida bàsicament, jo ho definiria així. Per mi és poder
220 ser mare, i no ho dic com a una cosa traumàtica eh, sinó que a mi se'm posa molt bé això.
221 També et dic que si mai estic sola, continuaré fent-ho. I ara que tenim més pals a les rodes, que
222 no és *cucu pipi*, que et diuen el que pensen, encara ho sento més, no?

223 Clara: Clar, és que forma part del teu projecte de vida.

224 Cèlia: Sí, totalment. L'únic que és veritat que en aquest sentit sí que em sento més d'urgència i
225 diagnòstic, perquè ara en David si fos un permanent... no sé com estaria ara.

226 Clara: Vols dir que seria complicat, no?

227 Cèlia: Sí, potser si estigués sola ho veuria d'una altra manera, però som dos.

228 Clara: Bueno, és que cada acolliment és un món.

229 Cèlia: Clar, cada nen és un món. I també és veritat que nosaltres estem en una tessitura on hi ha
230 família biològica. Sempre tothom ens deia, ostres és que vosaltres encara no heu viscut les
231 famílies biològiques. I a més a més, amb una família biològica que hi tenim contacte. Ara penso
232 que, si amb l'experiència d'ara que tinc d'aquests quatre mesos amb aquests nens, em diuen que
233 haurem de tenir relació amb la mare, diria que no.

234 Clara: Però clar, perquè d'alguna manera tu ja projectes que totes les relacions amb la família
235 biològica són així. Saps el que et vull dir?

236 Cèlia: Ah, no, no, però si ara mateix a nosaltres ens fan la proposta i ens diuen que hi ha dos
237 germans i una mare... no, no és que és molt violent, ha estat molt violent, ens ha sigut molt
238 complicat. Quan dic que ens hem sentit soles, no dic que ens hem sentit soles per part de
239 l'equip, ni molt menys, vull dir que no sabem com portar-ho, no coneixem a aquesta noia... És
240 bo o no tenir relació? Perquè després influències, estanelles influenciades, tu també perquè
241 coneixes algú més i els nens també.

242 Clara: Però no penses que és positiu pels nens tenir aquesta relació?

243 Cèlia: Sí per un costat jo no dic pas que no sigui positiu tenir relació amb la família biològica,
244 però es podia haver sustentat d'una altra manera. Perquè ha sigut el que més ens ha cremat.
245 També m'agradaria saber, si no haguéssim tingut contacte, si haguéssim pres la solució de dir,
246 busquem una altra solució per en David, perquè en David vol a la seva mare i ell ens ho està
247 demanant. I a més ara m'estic adonant, just avui ho parlava amb la nostra referent, que encara se
248 sent més lluny perquè s'està allunyant de la seva mare. A més la mare no ho porta bé perquè
249 sempre el protagonista és el petit.

250 Clara: Bueno, potser durant d'acolliment han aflorat coses que potser ja hi eren, però que ara són
251 més evidents.

252 Cèlia: Sí, sí... ostres jo a en David penso... si finalment va a un recurs residencial, què? Jo no el
253 descarto en res a la meua vida. El trobo un nen potent, que no l'ha regnat ningú, que ell ha
254 regnat als altres... i això... només de pensar que aquest nen pot ser institucionalitzat...

255 Clara: T'angoixa una mica

256 Cèlia: Sí, m'angoixa una mica, però sé que no tindrè el suport de la Marta.

257 Clara: Bueno, jo penso que és un cas complicat...

258 Cèlia: Però clar, amb la mare no tenien uns mínims, ja ho han vist, ho hem vist tots. Potser,
259 professionalment no sé quins són els límits, però... no ho sé, és que em fa una mica de pena tot
260 plegat, aquesta història. Però ja penso... a veure què passa.

261 Clara: A veure què passa i com s'encamina tot plegat.

262 Cèlia: Només necessito que la Marta estigui una mica més tranquil·la perquè no acaba d'estar-
263 ho, a part ja fa uns dies pobreta que està malaltona. Sí que és veritat que els acolliments, que no
264 som Déu, que et desmunten una mica, si no estàs fort et desmunten, com a família. Si no tens
265 uns pilars, et desmuntes.

266 Clara: Sí, això és veritat, hi ha moltes famílies que ho han compartit això.

267 Cèlia: Però jo estic molt bé igualment, vaig sustentant una mica, però a vegades pateixo una
268 mica també per la Marta.

269 Clara: Bueno és normal que això afecti, a més la situació és complicada... I l'acolliment de
270 l'Àngela quant de temps va durar?

271 Cèlia: Saps que passa que l'acolliment de l'Àngela va durar molt i molt. Pensa que a l'estiu hi
272 havia una proposta de preadopció, van venir a conèixer-la i van dir que no perquè els hi
273 semblava que tenia SAF (síndrome alcohòlica fetal).

274 Clara: Ostres... però es va fer pla d'acoblament?

275 Cèlia: Sí, amb els pares que està finalment sí.

276 Clara: Però abans amb aquest que va fer fallida també?

277 Cèlia: Sí, va començar, però el primer dia va dir que li veia que la nena tenia alguna cosa.

278 Clara: I com vas viure començar el pla d'acoblament i que passes això?

279 Cèlia: Estaven flipant...

280 Clara: Però d'alguna manera us anàveu mentalitzant que marxava?

281 Cèlia: Sí... però clar, no hi ha pressa...

282 Clara: No, no?

283 Cèlia: Des de dintre és la sensació que demanes una cosa o veus una necessitat i no hi ha pressa.
284 No és una crítica, eh, però jo crec que els equips haurien d'estar amb més gent.

285 Clara: Vols dir que falten mans no?

286 Cèlia: Si i tant

287 Clara: Clar, des del servei poden fer molta feina, però a vegades des de l'Administració tot es
288 torna més lent. Clar, en moltes ocasions els acolliments s'allarguen perquè les propostes no
289 arriben. Llavors, el fet que el pla d'acoblament sigui progressiu creus que us ajuda?

290 Cèlia: Si clar, mira amb l'Àngela vam viure el pla d'acoblament de tres setmanes, que aquí no
291 es fan plans d'acoblament de tres setmanes, en el seu cas el servei que el portava fan plans
292 d'acoblament d'un mes. Jo el trobo preciós però massa llarg.

293 Clara: I perquè el fan d'un mes?

294 Cèlia: Perquè creuen que és més progressiu. Clar, nosaltres assumir dues setmanes d'allotjament
295 a una altra província, vam dir que si la Generalitat pagava alguna cosa doncs sí.

296 Clara: I com ho va fer?

297 Cèlia: Doncs vam pagar set-cents euros d'allotjament de deu dies, però perquè era per l'Àngela.
298 Però perquè al final ho fas perquè ets una superwoman. Al final dius, he estat dos anys amb
299 aquesta nena.

300 Clara: Clar, al final la volíeu acompanyar fins al final

301 Cèlia: Però això és un abús de confiança per part de l'administració.

302 Clara: Va fer retorn o va marxar adoptada?

303 Cèlia: Va marxar adoptada fa un any i poc. Jo el pla d'acoblament el trobo maco, però al final
304 després de deu dies ja estàvem cansats, vam dir prou. L'únic problema que vaig veure, que crec
305 que si hauria de treballar molt és entre els equips. Perquè eren serveis d'altres províncies que no
306 es coneixen amb els d'aquí, perquè uns ens deien unes coses i d'altres unes altres.

307 Clara: Vols dir que s'hauria de treballar la coordinació entre els serveis pel tema de la
308 informació?

309 Cèlia: Sí, totalment. I també, perquè el pla d'acoblament aquí és d'una setmana i allà és de tres
310 setmanes? Perquè es decideix o perquè. No és una crítica, simplement crec que les famílies ja
311 estem prou tocades per haver-nos de preocupar pel tema de la informació. Nosaltres durant el pla
312 d'acoblament, quan ens vam trobar les dues famílies, tot i que hi havia un calendari, ho vam fer
313 a la nostra manera.

314 Clara: Com ho va fer?

315 Cèlia: Doncs, per exemple la nena havia de dormir amb ells una nit abans de dir-nos adéu a
316 nosaltres. Però nosaltres, quatre nits abans, ja dormia a casa de la seva nova família.

317 Clara: Clar

318 Cèlia: Nosaltres vam parlar amb el servei i els hi vam dir que el que faríem realment seria això.

319 Clara: Bueno, al cap i a la fi, us heu de posar d'acord vosaltres, mentre el servei estigui informat
320 no hi ha d'haver cap problema.

321 Cèlia: És que el calendari de pla d'acoblament que ens van enviar va ser com... Jo el que vull és
322 que arribi a casa que em vegi allà, que li digui ara vinc. El més normal és que la família
323 gaudeixi amb el nen. Un dia anàvem a dinar amb ells, un altre dia passaven estones amb la nena
324 mentre nosaltres esmorzàvem... Sí que és veritat que nosaltres som així.

325 Clara: No, també hi ha hagut altres famílies que m'han dit que tot i que hi ha un calendari
326 orientatiu, al final si t'entens amb la nova família és tot molt més natural.

327 Cèlia: La veritat és que amb aquesta família vam tenir un feeling des del principi. Tot i que està
328 més lluny a vegades quan hem anat de viatge hem aprofitat per fer una visita, per l'Àngela
329 nosaltres som les seves tietes.

330 Clara: Clar, us té referenciades.

331 Cèlia: Sí, però ella fa la seva vida.

332 Clara: Sí, si clar. Quan sabeu que marxa el nen/a feu algun comiat especial?

333 Cèlia: No... plorem... No, en el nostre cas, cada una fa la seva cerimònia. Jo per exemple el que
334 faig és emportar-me-la i xerro amb ella.

335 Clara: I passes un temps amb ella no?

336 Cèlia: Bueno, un temps, perquè entre que et diuen que marxa fins que marxa, poden passar...
337 perquè no hi ha pressa. Jo les cerimònies, a vegades com saps que s'acosta el final i penses que
338 tots aquests moments seran els últims. És molt emocionant tot plegat. Et ve tristesa, quan
339 t'aixeques i ja no és a casa sents un buit allà.

340 Clara: Tu creus que seria com una pèrdua o un procés de dol?

341 Cèlia: Per mi no és una pèrdua si funciona com ha d'anar després. I el dol... no li sé trobar una
342 altra paraula, però la paraula de dol no m'agrada. Perquè per mi el dol és algú que se'n va de
343 veritat, algú que se'n va d'aquest món. No sé quina paraula, però no, no és un dol. És com un
344 comiat.

345 Clara: Jo penso que potser és una pèrdua del dia a dia que tens amb ell, del vincle que tens, no?
346 I que ho has de pair d'alguna manera, no?

347 Cèlia: Si oi tant que has de pair, i a més has de deixar fluir i no pensar en la pena. Has de
348 continuar amb la teva vida i mirar de fer coses perquè al final, amb l'Àngela no em va passar
349 tant perquè durant el pla d'acoblament estàvem molt cansats, nosaltres i els seus pares ploràvem
350 en el moment del comiat i ella ens deia adeu com si res. Però amb la Laura em va costar molt.
351 Sempre que em pregunta com esteu, sempre els hi dic que amb la Laura em va costar molt...

352 Clara: És la que la va tenir acollida durant dos anys?

353 Cèlia: No, la Laura la vam tenir vuit mesos.

354 Clara: I quan deixeu al nen/a que teniu acollit què feu?

355 Cèlia: Quan vam deixar a la Laura, li vaig dir a la meva parella que tenia tristesa, però que tenia
356 gana, perquè la gana no se m'escapa (riu) i li vaig dir de parar a dinar a un restaurant. Però no
357 vam dir res, plorem. Vam deixar fluir el plor, ella el seu i jo el meu. Després acabes com amb la
358 ment en blanc, menges i et sents asserenat pensat que tornarem a veure-la.

359 Clara: I quan arribeu a casa?

360 Cèlia: Quan arribem a casa plorem. Entra plorem, però se t'acaba passant perquè saps que
361 passarà. Jo amb l'experiència que tinc... Jo amb una de les primeres, amb la Sara, pensava que
362 se m'acabava el món i només havien estat sis setmanes.

363 Clara: Bueno, és normal, també era el primer acolliment i no havíeu experimentat aquesta part.

364 Cèlia: Si, uff... amb l'Àngela bé, perquè els pares ens ho van posar molt fàcil, ens enviaven
365 fotos, molt bé, no el tinc tant present. Però amb la Laura si...

366 Clara: Llavors tu diries que el fet que hagin passat els anys i heu tingut més acolliments,
367 aquestes experiències t'han ajudat a poder fer front al moment del comiat?

368 Cèlia: Sí, és la teva autoajuda, penses que si has fet allò també podràs fer això. Però és una
369 qüestió personal, no crec que sigui una qüestió molt de parella, em dona la sensació.

370 Clara: Bueno, al cap i a la fi, sou persones i cada una ho viu de manera diferent. I estratègies
371 personals que teniu per a poder fer front a aquest moment?

372 Cèlia: No, la Marta i jo el temps que han marxat nens, hem estat una setmana que no hi havia
373 parlar. Necessitàvem cada una tenir el nostre espai, ens cuidem una mica més potser. A casa ho
374 fem així, surt això natural.

375 Clara: Sí, si vosaltres ho feu així.

376 Cèlia: De tant alguna diu te'n recordes això de l'Àngela... Però jo no ho visc com un dol, ho
377 visc bé. És una pèrdua temporal o un bon viatge, ets positiu. Penses que bé, li has pogut donar
378 tota l'estimació que has pogut i em fa il·lusió que hagi format part de la meua vida. Amb els
379 nens que tenim ara, també passarà igual. Jo a en David sempre li dic, que a casa podrà venir
380 sempre que vulgui.

381 Clara: Clar, perquè ell ho sàpiga.

382 Cèlia: Sí, que ho sàpiga, li dic que nosaltres l'estimarem sempre i que sàpiga que som aquí pel
383 que li faci falta, insisteixo molt. Intento ser molt positiva perquè segurament no ha tingut aquest
384 diàleg.

385 Clara: Crec que això és important, perquè encara que potser ell no contesti d'alguna manera ho
386 pot tenir present.

387 Cèlia: Sí, exacte. En David juga molt amb mi, quan jo ric sempre em diu, no riguis, però no ho
388 fa per desafiar, és com... No sé què vol dir, encara no ho he descobert... Li encanta que rigui
389 perquè em mira com dient estàs rient, doncs no vull que riguis. Però ja pillaré perquè m'ho fa.
390 És com el no, hi ha no que són sí, per en David.

391 Clara: Sí, sí... totalment. Llavors, creieu que és positiu que entre acolliment i acolliment hi hagi
392 un espai de descans?

393 Cèlia: Sí, però al final si fas acolliment d'urgència i diagnòstic, et fa il·lusió la següent trucada.

394 Clara: És a dir, quan deixes a l'infant ja penses en la pròxima trucada?

395 Cèlia: No, deixes passar tres o quatre dies, per dormir més, descansar, però és un sí d'acord, si
396 truquen demà hi serem. Per la roba, pum, ja ho tenim tot preparat a un armari al garatge. Abans
397 de venir aquests dos germans que tenim acollits, ja teníem preparada la roba de nadó, però no la
398 vam portar la roba a casa. Això sí, l'experiència ens ha ensenyat a no avançar-nos fins que
399 arriba a casa el nen/a. Perquè quan vam fer l'acolliment de l'Àngela (que era un nadó), teníem
400 una proposta d'una nena de tres anys. És una cosa que li diria a qualsevol persona que comença
401 a fer acolliments.

402 Clara: És a dir, que els hi recomanaries per la teua experiència que no prepararessin res fins que
403 l'infant no arribés a casa, no?

404 Cèlia: No, perquè et poden trucar una hora abans d'anar a buscar-lo per dir-te que al final s'ha
405 decidit una altra cosa. Sí, és una de les coses que els hi diria, que no prepararessin res.

406 Cèlia: I que si fan urgència i diagnòstic, fins a quatre anys, perquè ara mateix amb set anys crec
407 que tinc un desgast que no el vull.

408 Clara: Bueno, això també per aquesta última experiència, però tampoc vol dir que tots els
409 acolliments d'aquesta franja d'edat siguin iguals, però bueno ja teniu també aquesta experiència
410 de saber potser que per a vosaltres us suposa més dificultats infants d'aquesta franja d'edat.

411 Cèlia: Clar, però estàs pendent de veure que passa i tens una mica l'ai al cor.

412 Clara: Sí, que estàs neguitosa...

413 Cèlia: Sí.

414 Clara: Llavors, quins sentiments creus que et surten quan l'infant marxa?

415 Cèlia: No ho sé, tinc la ment molt en blanc...estàs trista, sensible. Bueno, potser jo que no he
416 sigut mare biològica em surt més el pensament de dir... oh si s'hagués quedat a casa haguéssim
417 estat molt bé. Però jo no sóc gens paternalista.

418 Clara: Però diries que estàs tranquil·la, neguitosa...

419 Cèlia: Estic tranquil·la perquè he conegut els papes. Jo em considero una persona amb una
420 sensibilitat alta i connecto amb la vibració de l'altra gent, sempre és il·lusió. Mira, et diré més,
421 la primera nena que vam tenir acollida, la Sara, quan vaig conèixer els seus pares va ser una
422 cosa tan maca. Anàvem a l'edifici de la generalitat i van tenir una avaria amb el cotxe a la
423 carretera. I ens vam trobar en el control. Allà la Marta em va dir no, no i jo li vaig dir, perquè
424 no? El destí ho ha volgut així. Com que nosaltres ja sabíem quin era el nom que li volien posar
425 els seus pares a la nena, vaig baixar i els hi vaig preguntar si eren els pares de la Sara. Bueno,
426 quan els hi vaig dir això, ploraven... I els hi vaig dir, agafeu-la.

427 Clara: Però allà mateix?

428 Cèlia: Si allà mateix, clar què volies que féssim, ens hem trobat aquí, és la seva filla. Va ser
429 molt natural i molt maco. La veritat és que hem viscut coses molt xules. Fa il·lusió.

430 Clara: Bueno, d'alguna manera en aquests moments potser pots sentir la il·lusió que senten ells,
431 no?

432 Cèlia: Sí, jo sóc així. Jo actuo com a mi m'agradaria que em tractessin. Què m'has preguntat,
433 que no sé si t'he respost.

434 Clara: Això, el tema dels sentiments

435 Cèlia: Els sentiments... tristesa, però la ment en blanc. És que és molt bàsic el meu pensament
436 quan se'n van. Penses que estiguin bé...

437 Clara: Clar, penses que tu l'has acompanyat durant un temps.

438 Cèlia: Sí, l'he acompanyat durant un temps. Tothom ens pregunta què fem després. Joder, som
439 humans, ploro...

440 Clara: Bueno, ho treus d'alguna manera

441 Cèlia: El més curiós que m'han preguntat és si dormien amb nosaltres. Jo em vaig petar de riure
442 (riu). Al final tu els cuides com si fossin els teus fills, jo em vull sentir còmoda i ells també.

443 Clara: Bueno, està clar que durant el temps que es troben a casa amb vosaltres, són com si
444 fossin fills vostres i penso que és maco després poder mantenir el contacte. Tu creus que és
445 important mantenir el contacte després?

446 Cèlia: Si... jo crec que si no és així, és com si la cosa no estigués ben arreglada i no finalitzada.
447 Jo ja et dic, estic esperant la trucada de l'Àngela i dels seus pares amb molta il·lusió.

448 Clara: Si... és que heu tingut sort

449 Cèlia: Molta. Hem tingut molta sort, nosaltres els hi diem. Ells ens diuen que també han tingut
450 sort amb nosaltres perquè no els atabalem.

451 Clara: Totalment, jo penso que les dues parts heu tingut molta sort... Llavors, del tema de
452 l'acompanyament per part de les tècniques durant la finalització, us heu sentit acompanyades?

453 Cèlia: Jo si m'he sentit molt acompanyada, sabent fins on poden fer elles. Sempre es poden
454 canviar coses, però jo no tinc cap mena de dubte que... jo m'he sentit molt ben acompanyada.
455 També és veritat que jo em mostro tal com sóc. I que potser em costa dir les coses, però al final
456 acabo dient-t'ho. Sí que hi ha moltes coses que es poden canviar, però jo crec que és més un
457 tema de gent de l'administració.

458 Clara: Si potser més tema burocràtic, coses administratives que potser es ralentin.

459 Cèlia: Sí, també et dic que s'ha notat molt que ara hi ha una coordinadora, està molt bé.

460 Clara: Vols dir que el fet que hi hagi la coordinadora dins de l'equip, has pogut notar una
461 millora?

462 Cèlia: Home si, s'ha notat moltíssim. Jo ho veig molt enriquidor, també a partir d'aquí s'han fet
463 moltes trobades. Nosaltres quan vam començar sí que és veritat que hi havia Covid però...

464 Clara: Sí, això de les trobades està molt bé.

465 Cèlia: Sí, les trobades estan molt bé, perquè coneixes a més gent, saps amb qui tens relació i
466 amb qui no

467 Clara: Bueno, d'alguna manera és un espai per compartir amb les altres famílies acollidores, no?

468 Cèlia: Sí, i jugar. Aquella cosa que vam fer aquell dia amb el vaixell.

469 Clara: Sí, la dinàmica del vaixell.

470 Cèlia: Jo crec que aquestes coses s'han de fer perquè ens treu la part més petita que tenim a
471 dins. Hi ha persones que no són capaces de fer això. Jo per exemple si m'haig de tirar a terra, ho
472 faig. També és un espai on podem compartir amb les altres famílies.

473 Clara: Sí, és cert que hi ha persones que potser els hi costa més.

474 Cèlia: Jo no deixaré mai la petita que porto a dins.

475 Clara: Això està molt bé i que gaudeixis d'aquestes trobades també. I llavors, que us donin
476 informació de com evoluciona el cas, us ajuda?

477 Cèlia: Mentre la tenim, no?

478 Clara: Si

479 Cèlia: Mira això jo discrepo molt. Hi ha informació i informació. Si la informació és vàlida, vull
480 dir no xafardera, que a mi em pugui ajudar a entendre una mica o a sentir-me més còmoda, però
481 fer servir aquesta informació personal per a victimitzar a aquell bebè o a aquella personeta petita
482 que tens a casa, per mi no. La informació és vàlida depèn del tipus de persona que la rep.

483 Clara: Vale, i depèn de l'ús que se'n faci

484 Cèlia: Sí, i depèn de l'ús que se'n faci.

485 Clara: Llavors, si us donen informació del cas, ara per exemple que us la vagin donant a poc a
486 poc, us ajuda una mica a situar-vos o a tenir present que s'apropa el final?

487 Cèlia: És que això depèn de les persones.

488 Clara: Clar, per això, jo hi ha hagut persones que m'han dit que no perquè els hi neguiteja més
489 tenir informació però d'altres no.

490 Cèlia: Quan dius informació de la família biològica per exemple? Per exemple amb l'Àngela els
491 hi vam dir a les professionals que fins que no hi hagués un sí segur per part d'una família, no
492 ens ho dieu més perquè estem patint massa.

493 Clara: Clar, fins que no hi hagués informació més segura

494 Cèlia: I ens ho van respectar i molt bé. Després pot passar el que ens va passar, que va venir a
495 casa i que finalment no va tirar endavant l'adopció, però és un patiment que s'ha de vigilar molt.
496 La informació si està bé, però el problema és de qui la rep. Si qui la rep no la treballa, millor no
497 saber-la.

498 Clara: Ara m'ha vingut al cap, parlant abans del comiat, la Caixa de Vida creus que us ajuda
499 també per encarar el comiat? Com ho feu, la comenceu a preparar des del principi?

500 Cèlia: No... depèn. Amb l'Àngela dos anys ho vam fer amb un pim pam. Sí que és veritat que
501 fas fotos, però una setmana abans vas de cul. Penso que estaria molt bé tenir alguna cosa
502 didàctica.

503 Clara: Què vols dir?

504 Cèlia: No ho sé... algun quadern per saber com fer la caixa de vida

505 Clara: Tenir com una guia per a poder fer la caixa de vida?

506 Cèlia: Sí, penso que podria estar bé.

507 Clara: Doncs mira, això pot ser una proposta de millora.

508 Cèlia: Jo què sé... l'Àngela la vam anar a buscar a l'hospital i és un moment crucial, estàs per
509 altres coses, però hi ha moltes coses d'aquell moment que són per ella. La cinta, el xumet... jo li
510 vaig guardar per posar-ho a la caixa de vida Els primers xumets sempre van amb ells. Jo penso
511 que si jo adoptés a mi m'encantaria poder tenir això, que després potser ja l'hauré de tirar
512 perquè es podrà, però és maco tenir-ho. La primera robeta que li vam posar quan la vam
513 recollir de l'hospital. Cal això i moltes més coses.

514 Clara: Llavors, tu creus que la caixa de vida és més per l'infant o també us ajuda a vosaltres a
515 l'hora d'encarar el comiat?

516 Cèlia: No... però sí que fas coses perquè se'n recordi de tu. No... és per l'infant

517 Clara: Sí, per tenir part de la seva història de vida. Osigui que no t'ajuda no, preparar-la?

518 Cèlia: No... perquè si tinc relació li puc donar. Mira amb l'Àngela li vam donar una carta,
519 perquè la mare ens va dir que li escrivíssim una carta d'aquests dos anys. I li vam donar fa poc.
520 Vull dir que si hi ha bona relació, li pots entregar quan vulguis. La Caixa de vida és per l'infant
521 i per la seva família. És com un enllaç perquè tinguin un fil conductor per explicar-li a ell o a
522 ella. Al final, nosaltres amb l'Àngela ho volíem fer d'una manera, però al final és un estrès.
523 Però si ho fas per ells.

524 Clara: Clar, totalment.

525 Cèlia: El que passa és que la caixa de vida jo crec que s'hauria de donar al principi del pla
526 d'acoblament.

527 Clara: Si, ja t'entenc, potser perquè la família es vagi familiaritzant?

528 Cèlia: Sí, perquè se l'emportin a casa, que se la puguin mirar i ells se la facin seva. L'últim dia
529 estàs... no estàs per caixes perquè és un moment en què vull estar per ella, vull gaudir dels
530 últims moments amb ella.

531 Clara: I ja per acabar... creus que des del servei es podria fer alguna cosa per millorar
532 l'acompanyament en la part final de l'acolliment?

533 Cèlia: Jo crec que ha estat bé, no tinc cap crítica.

534 Clara: Bueno, això que comentaves de la caixa de vida d'abans, potser podria ser una proposta
535 de millora.

536 Cèlia: Si això sí.

537 Clara: Hi ha famílies que m'han comentat que valoren que en el moment del comiat hi sigui
538 present la psicòloga de l'equip. Tu en el comiat valores que hi sigui la teva professional de
539 referència o et sents més acompanyada segons la figura professional?

540 Cèlia: No, és veritat que aquí cada professional té la seva manera de treballar i et poden
541 acompanyar de manera diferent. Nosaltres ens hem sentit estimades per totes.

542 Clara: Vols dir que t'és igual si en aquest cas és la treballadora social o la psicòloga, no fas
543 distincions en funció de la categoria professional.

544 Cèlia: Sí que és veritat que a vegades trobes a faltar una mica l'experiència, però com a
545 professional titulat ens és igual. Sí que és veritat que en aquest acolliment ens ha anat molt bé la
546 psicòloga del servei perquè ens ha donat eines que necessitàvem, perquè hi ha hagut moment en
547 què ens hem sentit que no podíem.

548 Clara: Llavors, t'és igual també en el moment del comiat qui hi sigui present, o valores que hi
549 hagi la teva referent?

550 Cèlia: A mi m'és igual, la veritat, mentre hi hagi una persona de l'equip en el moment del
551 comiat, ja en tinc prou.

552 Clara: Molt bé, doncs jo crec que ja està. Crec que ja m'ho has anat contestant tot.

553 Cèlia: Vale, si tens qualsevol dubte m'ho dius.

554 Clara: Sí, perfecte. Doncs moltes gràcies pel teu temps i per haver compartit tantes coses.

555 Cèlia: Gràcies a tu.

ENTREVISTA 6

Entrevista 6 (E6)

Cèlia i **Marta** - Família d'urgència i diagnòstic

Acolliments: 6 (2 nadons, Àngela, Laura , David i Eric)

- 1 Clara: Hola Marta, com estàs?
- 2 Marta: Molt bé i tu?
- 3 Clara: Molt bé, si et sembla si poso a gravar l'entrevista i t'explico una mica?
- 4 Marta: Vale
- 5 Clara: L'altre dia que vaig fer l'entrevista amb la Cèlia, les primeres preguntes anaven una mica
6 relacionades amb l'acolliment en general. Ella em va explicar que portàveu em sembla, sis
7 acolliments, no?
- 8 Marta: Sí, amb els dos nens que tenim acollits ara, ja en portem sis.
- 9 Clara: Llavors, quin any vau començar? És que no em va quedar clar.
- 10 Marta: Doncs mira vam començar al dos mil vuit perquè vam tenir dos nadons, i al cap de dos
11 mesos ja va venir l'Àngela que va estar amb nosaltres dos anys.
- 12 Clara: Vale, i després va venir la Laura que va estar amb vosaltres vuit mesos?
- 13 Marta: Sí, exacte.
- 14 Clara: I perquè vau decidir ser família acollidora?
- 15 Marta: Bueno, ja t'ho haurà comentat la Cèlia, vam intentar tenir un fill biològic, però no va
16 poder ser... I mira, un dia passejant prop de casa, vam veure un cartell que anunciava una
17 trobada de famílies acollidores i vam decidir anar-hi. I la veritat és que va ser molt interessant i
18 molt bé. La veritat és que ja ho havíem parlat, no ben bé d'adopció, perquè és més complicat i
19 és un procés llarg, vam veure el cartell i se'ns va encendre com una llumeta.
- 20 Clara: Seria com un projecte de maternitat, per dir-ho d'alguna manera, no?
- 21 Marta: Clar, t'adones que molta gent se'n va fora a buscar nens i que a Espanya n'està ple de
22 nens. I mira, vam anar a la biblioteca i ens va agradar. Hi havia les noies de l'equip anterior i ho
23 explicaven tan bé que vam dir, va anem a provar-ho. Sense tenir-ho clar i pensant ens diran que
24 sí, que no... a veure, no té res a veure, però jo sóc mare i àvia, de fet, i vulguis o no igualment
25 feia por, perquè no saps com anirà.
- 26 Clara: Bueno, però ja tenies també l'experiència prèvia
- 27 Marta: Però anaves amb una mica de saber què passarà.
- 28 Clara: Si una mica a l'expectativa de saber què passaria
- 29 Marta: I ens van arribar dos nadons de cop, però la veritat va ser molt intens i maco.
- 30 Clara: Sí, ja m'ho va comentar la Cèlia, van ser sis setmanes no?
- 31 Marta: Sí, el temps que s'arreglava tots els papers del tema de l'adopció.
- 32 Clara: Clar, també em va comentar que vau triar la tipologia d'urgència i diagnòstic perquè tu
33 en estar jubilada doncs teníeu més temps lliure.

34 Marta: bueno, si també era allò de dir tenim temps i podem fer-ho. També et diré que d'entrada
35 ens ho podíem permetre sense saber si cobraríem o no, perquè és una cosa que no la vam ni
36 pensar. Perquè realment no sabíem què es pagava, ni com... És una cosa que ni ho vam
37 preguntar. El tema era ajudar a una criatura i portar-la a casa, i ens vam decidir a fer urgència
38 per començar.

39 Clara: Sí, ja m'ho va dir també que no sabíeu que hi havia una prestació econòmica. I en algun
40 moment us heu plantejat canviar de tipologia?

41 Marta: Jo no, la Cèlia sí, jo no, a mi m'agrada urgència i diagnòstic. També et dic que fins ara
42 només ens han vingut bebès i hem tingut una experiència molt maca, tot ha anat molt bé. Ara
43 per mi està essent més dur...

44 Clara: Amb aquest acolliment?

45 Marta: Sí, perquè el gran és més complicat, el petit també, però és més portable. Però a mi
46 m'agradaria seguir fent urgència i diagnòstic.

47 Clara: Parlant amb altres famílies em comentaven que si hi hagués la possibilitat de continuar
48 acollint amb urgència i diagnòstic i acollir algun infant en urgència o permanent també estarien
49 disposats.

50 Marta: No es pot, nosaltres també ho hem demanat, hem fet la proposta, però ens han comentat
51 que no es pot... continuarem lluitant.

52 Clara: Bueno, també està bé com a proposta de millora poder incloure aquesta visió que teniu, el
53 perquè no poder acollir a més d'un infant.

54 Marta: Sí, nosaltres continuarem lluitant... el que passa és que ara mateix tenim dos i clar...

55 Clara: Clar de moment el cupó ja el teniu complet (riu)

56 Marta: Si (riu), si trobéssim una casa més gran... Però realment a nosaltres ens agradaria fer-ho.
57 Vull dir, nosaltres continuarem apretant amb aquest tema, tot i que ens diuen que no, nosaltres
58 hem parlat amb altres famílies que fan acollida i tothom pensa el mateix. Inclús coneixem
59 alguna família que ho està fent, però clar, som gent que ho fan i ho fan molt bé, per això i
60 perquè no es pot fer ara? Si em dius que no hi ha nens entesos... però si hi ha nens perquè no?
61 També es pot parlar de si el nen que es troba fixe en una família pot patir o no, però és qüestió
62 de parlar-ho i de trobar alguna manera potser que ho entengui i se sentí especial, també. Bueno,
63 hi ha moltes maneres.

64 Clara: Bueno, els nens moltes vegades s'adapten i fins i tot aquests canvis també els hi pot anar
65 bé.

66 Marta: Sí, l'altre dia va sortir un reportatge d'un nen ja gran que havia estat acollit i quasi tota la
67 seva vida havia vist com entraven i sortien nens. Ell ho explicava com una experiència bestial i
68 meravellosa. Quan va començar a estar amb aquesta família era petit, però ho va entendre de
69 seguida, li feia molta il·lusió, comentava que clar que quan marxava un nen ho passava
70 malament, però sempre sabia que en venia un altre.

71 Clara: Sí, sí... Bueno, jo penso que moltes vegades les pors no venen pels nens sinó que poden
72 ser més entrebancs per part de l'administració o dels protocols que hi ha per seguir... els nens
73 s'adapten.

74 Marta: Aquesta és la principal. Perquè també està bé saber que hi ha famílies que han començat
75 i no han pogut seguir... ostres perquè l'administració nosé... com ara nosaltres amb en David,
76 s'està endarrerint i vulguis o no et va fent mal no... perquè veus que s'ha dit que aquest nen
77 necessita anar un psicòleg...

78 Clara: Vols dir que de moment, està pendent que en David tingui un seguiment psicològic?

79 Marta: Si... hi ha coses que no et dic que es facin d'avui per demà, però clar, aquí ho estem
80 passant malament i ell també. Bueno, és el que dius tu, l'administració... que ens porta a tots a
81 plegar, no seguir, o a estar cremats.

82 Clara: Sí ja t'entenc, a cremar-vos no?

83 Marta: Sí, a cremar-nos i a crear un mal ambient.

84 Clara: Sí, ja t'entenc... Llavors quan tu tens un infant acollit, tu tens present des del principi que
85 és temporal? La part del final com l'encares tu?

86 Marta: Nosaltres amb l'Àngela ja vam demanar que no ens diguessin res fins que arribés el
87 moment, la setmana que ve se'n va. Perquè amb el tema de l'Àngela va ser ara se'n va, ara no,
88 va ser una experiència dura.

89 Clara: Si ja em va explicar una mica la Cèlia, d'una proposta de preadoptiu que es va tirar
90 enrere...

91 Marta: Si... llavors a nosaltres tot això ens va fer molt de mal perquè ja fas el procés una mica,
92 no? Fas el procés que se'n va, t'ho empasses com pots, és dur, però també és maco. És maco
93 veure que realment se'n va a un lloc on comença la seva nova vida. També demanaria siusplau a
94 les famílies que adopten que seguissin en contacte. Nosaltres hem tingut sort, amb els pares dels
95 nens que hem tingut acollits ens truquem i és maco, però és dur, clar. Et venen moltes pors al
96 cap, no si no ho sabran fer-ho, sinó, sabran fer-ho? Aquest nen o aquesta nena estarà bé allà? Et
97 venen moltes coses al cap.

98 Clara: Bueno, moltes pors també, no?

99 Marta: Si moltes pors. I per exemple amb l'Àngela, dos anys...

100 Clara: És molt de temps

101 Marta: I bueno... amb els nostres casos ens ha anat molt bé.

102 Clara: Perquè heu fet algun retorn o sempre han estat preadoptius?

103 Marta: No, sempre han estat preadoptius. Amb l'Àngela vam fer tres visites amb la mare i a
104 dues no va venir. I amb la Laura no vam fer visites amb família biològica. La nostra primera
105 experiència amb família biològica ha estat ara amb aquest acolliment.

106 Clara: Tu creus que és més fàcil mantenir el contacte posterior quan és família adoptiva que no
107 quan és família biològica? Tot i que no has tingut aquesta experiència, com projectes tu això?

108 Marta: Home... segons la família biològica. Evidentment jo estaria encantada, no? En aquest
109 cas, ara mateix si nosaltres parlem si se'n va en David i tot això... nosaltres el continuarem
110 veient, nosaltres el volem continuar veient tot i que no sabem com evolucionarà la seva mare.
111 Per això et dic, segons la família perquè no conec cap cas de totes aquestes famílies que
112 coneixem que hagin pogut continuar tenint contacte, de les poques experiències que he sentit
113 amb la família biològica, no són bones. Perquè són famílies que es poden pensar que els hi ha
114 tret el seu fill o es pensen que no ho has fet bé... ja et dic, no he tingut mai aquesta experiència,
115 però si la poguéssim tenir, nosaltres estaríem encantades.

116 Clara: Perquè potser el fet de tenir contacte després, la part final de l'acolliment fa que la porteu
117 d'una altra manera, no? Perquè potser no ho viviu com una pèrdua perquè podreu seguir en
118 contacte amb l'Infant, no?

119 Marta: Clar, evidentment és molt important. Jo he parlat amb famílies que no han sabut mai més
120 res... són pocs els casos, però sí, ho passes malament. Jo crec que és important, segons l'edat de

121 la criatura. És com ara nosaltres amb els nens, estem fent una feina... del tema del menjar,
122 educació... clar, en aquest cas si la mare es posa bé i tornen amb la mare...clar, és una feina...

123 Clara: Vols dir que sents que si passa això és com si no hagués servit la vostra feina durant
124 aquests mesos? O que potser la mare hauria de poder tenir les eines per mantenir aquesta feina
125 que s'ha fet durant aquests mesos?

126 Marta: Clar, si seguim en contacte en aquest cas pots aconsellar a la mare, però clar és
127 complicat. Evidentment, el millor per aquests nens és que tornin amb la seva família biològica si
128 es posen les piles. Però clar, són casos tan extrems...

129 Clara: Sí, és complicat a vegades pensar-hi... Llavors, tu creus que a mesura que han anat
130 passant els anys i que heu anat fent acolliments, tu creus que portes millor el moment de la
131 finalització? És a dir, creus que l'experiència t'ajuda?

132 Marta: Home, amb els primers van ser sis setmanes, però van ser emocions molt fortes. Amb
133 l'Àngela també, però perquè va estar amb nosaltres dos anys, però ens va ajudar molt tenir
134 relació després amb els pares. Al principi no veure-la directament, però saber com estava o què
135 feia, ens ajudava. I ara quan la truquem ella sempre ens parla, i sap que som les tietes.

136 Clara: Clar, us té referenciades

137 Marta: Ui si, té una fotografia nostra al costat del llit i ens diu bona nit cada dia. Quan ens
138 truquem riem moltíssim, ella té molt clar qui som i la seva mare també té molt clar que no vol
139 perdre el contacte amb nosaltres. Ens va costar al principi, evidentment... amb la Laura també
140 ens va costar, però ja també el cor es va fent més fort i després tens contacte amb els seus pares i
141 t'ajuda saber que està bé.

142 Clara: Clar, d'alguna manera us fa estar tranquil·les, no?

143 Marta: Sí, molt. Amb la Laura encara no ens hem vist perquè és molt aviat, però ens envien
144 fotografies, vídeos i ens explica com està. Li vam enviar un conte l'altre dia, i tant ella com la
145 mare estan encantades. Això t'ajuda molt. Saber que està bé, Bueno si després no tens contacte,
146 però has vist que amb la família on va estarà bé, també et dona tranquil·litat. Que no deixa que,
147 quan mires la seva foto, et cau la llàgrima...

148 Clara: Home, clar, la trobes a faltar, també.

149 Marta: Si clar, mira avui mateix, de tant en tant el mòbil et recorda fotografies de fa dos anys, i
150 just m'arriben fotos de l'Àngela, i veus les fotos i t'emociona. A més amb aquest cas que ens
151 trobem ara d'acollida, que tens les emocions a flor de pell, doncs les emocions són més potents.
152 Però jo crec que sí, que amb l'experiència et vas fent més fort. Està clar que quan tens l'infant
153 acollit és com si fós teu, però també vas pensant que marxarà.

154 Clara: Si, clar suposo que hi ha moment que toques de peus a terra i dius, bueno, algun dia
155 marxarà.

156 Marta: Si clar, vas pensant que marxarà, tens els teus moments més fluixos i les teves emocions,
157 però jo ho porto bé. Evidentment, ens emocionarem amb tots els acolliments, ens sabrà greu, ara
158 mateix si finalment marxa en David també em sabrà greu... Però, si el procés s'ha de fer.

159 Clara: Si clar, el procés l'has de passar d'alguna manera

160 Marta: Si, és que si no, no pots fer-ho. Jo recordo que al principi molta gent ens deia jo no
161 podria fer-ho.

162 Clara: Jo també ho penso que ha de ser difícil.

163 Marta: Si clar, és difícil, però no ho pots provar, Bueno sí que ho pots provar, però has de tenir
164 clar que hi haurà un procés de comiat.

165 Clara: Perquè tu creus que quan marxa l'infant, passes per un procés de dol d'alguna manera?

166 Marta: Sí, és que si no el passes... home, jo crec que sí. Si una nena ha estat amb tu quinze dies
167 potser no ho passaràs tan malament, però quan estàs dos anys, sis mesos o dos mesos... home si,
168 ho passes malament.

169 Clara: Parlant amb moltes famílies, he pogut veure diferents mirades i potser a vegades, tenim
170 com una mica d'estigma amb el dol, en el sentit que només ho associem a les pèrdues per la
171 mort d'una persona estimada. Però d'alguna manera, al llarg de la nostra vida, crec que fem
172 front a moltes pèrdues i que podem passar molts processos de dol, i molt diferents.

173 Marta: Sí, és un procés de dol. Ara hi ha moltes famílies que ens diuen que quan marxen que ho
174 passarem malament i jo els hi dic bueno, el que passes és un dol. No hem de pensar que s'ha
175 mort, és un dol perquè és una cosa emocional que et cala molt dins. Jo li dic dol, i ho dic sense
176 cap tabú, al revés, és que passes un dol, encara que després vegis a aquest nen. Quan ens
177 truquem amb l'Àngela, per exemple, segons quins dies t'agafa la plorera...

178 Clara: Sí, sí... llavors en el moment en què marxen, quins sentiments creus que et surten?

179 Marta: Per començar penses, ho hauré fet bé? I l'altre punt després és segons el temps que has
180 estat amb aquesta criatura, doncs és un dia a dia que has estat amb ell, i de cop un dia per l'altra
181 canvia tot. Després el tema és pensar que estarà bé i passar el dol. No deixa que ho passes
182 malament.

183 Clara: Potser, sents com tristesa i enyorança?

184 Marta: Si. Però si que a mesura que van passant els acolliments sí que el cap es va posant més a
185 lloc. Els dies mentre guardes les coses, treus la roba, en aquest canvi el fas, però penses que
186 vindrà un altre infant.

187 Clara: Perquè quan marxa l'infant vosaltres recolliu les coses o espereu uns dies? Parlant amb
188 famílies algunes em deien que ho fan abans i d'altres que no.

189 Marta: Sí, nosaltres també. Nosaltres ho hem fet amb les dues. Nosaltres hem fet el racó aquí
190 pels nens que tenim acollits, ho veus?

191 Clara: Sí, sí.

192 Marta: Ara perquè marxarà només en David, però si marxessin els dos, doncs ho trauríem tot.
193 Tampoc saps què et vindrà, per això per mi que vingui una altra criatura és tornar a començar.
194 Tenim aquestes llums de l'Ikea que són núvols de paper i als bebès sempre els hi poso tires de
195 colors i aquestes cosetes, m'entens?

196 Clara: Sí, sí

197 Marta: I ho he tret sempre, si torna a venir un altre ho tornaré a posar.

198 Clara: Com que tanques no d'alguna manera?

199 Marta: Si d'alguna manera és com que ho tanco el que s'ha fet amb l'Àngela per exemple, fora
200 tot. A l'habitació teníem coses penjades a les parets, doncs ho trec i després quan vingui un altre
201 doncs és un tornar a començar, si és un bebè vas posant altres coses.

202 Clara: Si, clar potser això de tenir coses penjades als bebès els va millor per estimular-los

203 Marta: A més el racó també l'adaptem, potser l'Àngela es fixava més amb un conte i un altre li
204 agradava més un altre. Si, nosaltres fem això, quan sabem que marxa l'infant, ho recollim tot,
205 traïem tota la roba, la guardem i fins que vingui un altre. I quan arriba un altre nen/a és quan ho
206 tornem a treure tot i anem a buscar la roba.

207 Clara: Sí, ja em va comentar la Cèlia que una cosa que havíeu après és que fins que l'Infant no
208 sigui a casa no comenceu a preparar la roba entre altres coses.

209 Marta: Sí, perquè després de la Laura ens van dir que vindria una nena de tres anys i vam estar
210 tot el cap de setmana, que si vam anar a comprar un llit i no... que és normal i no passa res. Però
211 vam fer tot el muntatge de l'habitació i després ens van dir que no, que vindria un nadó. Clar,
212 nosaltres ara si ens truquen i ens fan una proposta, a partir del moment en què ja tenim a l'infant
213 anirem a buscar les coses. Perquè si no, primer que no hi cabríem (riu) i clar, després ho
214 enfoques tot diferent. Quan van venir en David i l'Eric nosaltres ja teníem la llitera on dormen a
215 la nostra habitació perquè la Laura ja dormia allà. Llavors, vam dir, ho deixem igual perquè
216 s'acostumin a dormir amb nosaltres i després al mes ja els vam canviar, i ara ja dormen sols.
217 Clar que aquests nens no havien dormit mai sols, però vam fer el procés així, de tornar a
218 començar. A les dues ens agrada recollir-ho tot, la robeta, els bolquers, tot, per no tenir-ho a la
219 vista.

220 Clara: Clar, també us ajuda no tenir-ho a la vista, no?

221 Marta: Totalment, i després quan vingui el que vingui tornem a començar perquè també és
222 maco, et fa il·lusió tornar a començar.

223 Clara: Bueno, és maco no, viure d'aquesta manera un nou inici

224 Marta: Sí segons el que vingui, perquè a mesura que va creixent vas fent cosetes, però és maco
225 perquè és tornar a començar i a veure què passa.

226 Clara: La Cèlia em va comentar que havíeu fet plans d'acoblament i jo et volia preguntar... el fet
227 de fer un pla d'acoblament progressiu t'ajuda a focalitzar el moment del comiat?

228 Marta: Segons amb qui el facis (riu). Amb l'Àngela en ser un altre servei d'una altra província,
229 va anar fatal, no ens ho van posar gens fàcil.

230 Clara: Ho dius perquè van ser tres setmanes no?

231 Marta: Tres setmanes perquè es van reduir per nosaltres, però era un mes.

232 Clara: Ostres, però és molt un mes, no? Vols dir que aquest servei ho té com de protocol fer un
233 pla d'acoblament d'un mes?

234 Marta: Sí, ho tenen com a protocol, però tan mal muntat que no hi vull ni pensar. A més vam
235 agafar la pitjor setmana, feia molt de fred, al lloc on havíem d'anar no hi havia molts hotels... el
236 primer dia que vam arribar allà vam dir que no ens podíem quedar allà ni boges, era un hostel de
237 mala mort (riu). Vam trobar un petit apartament. Jo penso que t'han d'ajudar una mica,
238 t'haurien d'ajudar més perquè tu estàs canviant de casa a la criatura, la fiques a un lloc que no
239 coneix per anar-la fer entrant a la seva nova casa, i això és complicat perquè la nena, per la
240 nostra experiència, ens mirava i ens deia però on estem. Si que vam trobar un apartament petitet,
241 però no ho entenia. Crec que ho han de fer d'una altra manera, perquè d'aquesta manera que ho
242 fan no. Al final, nosaltres el pla d'acoblament el vam fer a la nostra manera.

243 Clara: Sí, ja m'ho va explicar la Cèlia

244 Marta: I va anar estupendament

245 Clara: El vostre acolliment el portava l'ICIF, però com que va marxar adoptada, l'adopció era
246 per part d'un altre servei, no?

247 Marta: Sí, era un servei que portava tot el tema de l'adopció. De fet, coneixem a altres famílies
248 que van estar a aquest servei i tampoc van tenir una experiència molt agradable. Perquè això del
249 pla d'acoblament és un tema que s'ha d'intentar fer el millor possible... pensa que era un: ara el

250 deixes una hora, ara te l'emportes, ara... per començar si no? Però no estàvem en el nostre espai,
251 no era la manera de fer-ho.

252 Clara: Però us van passar el calendari abans, no?

253 Marta: Sí, i es va anar canviant perquè nosaltres vam demanar coses i la família també. Clar
254 evidentment la família ja sap que no pot estar tot el dia amb la criatura però... Bueno, el
255 calendari per mi molt mal fet.

256 Clara: Ostres és que un mes potser és massa temps no?

257 Marta: Sí... és que si estem aprop i la nena dorm aquí i la família també és a prop és més fàcil,
258 però jo crec que amb un cas així, el que faria seria agafar un apartament gran que hi cabéssim
259 tots o una casa rural i anar fent el pla d'acoblament més natural.

260 Clara: I tu quant de temps ho haguessis fet?

261 Marta: Clar, és segons la criatura... l'Àngela tenia dos anys i la Laura vuit mesos. Amb una
262 Àngela amb dues setmanes jo crec que està bé, vas fent el procés com es fa sempre, però també
263 és la criatura la que tu posa més fàcil perquè l'Àngela ens ho va posar molt fàcil. També hi pot
264 haver casos en què per a la criatura sigui més complicat, però jo crec que amb dues setmanes ja
265 hi podria haver prou.

266 Clara: Sí, sí... mira jo mentre vaig estar a pràctiques vaig poder veure plans d'acoblament i
267 m'atreveria a dir que eren tots d'una setmana.

268 Marta: Sí, nosaltres amb la Laura vam fer una setmana. També les famílies ens hem d'espavilar
269 perquè nosaltres li vam dir a la seva mare que teníem un pis petit, però que si es volia quedar a
270 dormir. Clar, perquè ella no vivia aquí, sinó de més lluny.

271 Clara: Vols dir que la mare adoptiva de la Laura, durant el pla d'acoblament es va quedar a
272 dormir a casa vostra?

273 Marta: Sí, li vam dir nosaltres que si volia ella es podia quedar a dormir a casa. Va estar molt
274 bé, però ja et dic que va ser cosa nostra.

275 Clara: Clar, d'alguna manera ho vau fer més natural, no?

276 Marta: Més natural per la mare, en aquest cas, per nosaltres i per la nena. Perquè clar a veure, de
277 sobte encara que tingui vuit mesos dorm aquí i d'un dia per l'altre dorm a un lloc diferent... vam
278 dir doncs si vols, queda't a dormir així passes amb ella el diumenge t'aixeques amb ella, que
279 ella vegi que ja portàvem uns dies, però així ja veu que estàs per ella. Va ser molt maco, a més li
280 vam dir que vingués amb bus o amb tren, amb el que volgués i després nosaltres la portàvem.
281 Clar, després una altra cosa, el viatge del cotxe, que estigui amb la mama, no?

282 Clara: Ostres, Marta, però no crec que tothom estigui dispostat a fer tot això, la veritat és que és
283 molt maco el que m'estàs explicant.

284 Marta: Jo no ho dic per les tècniques ni per res, si ho féssim com ens diuen... és que pobres
285 nens... Hi ha nens que potser sí, però hi ha nens que no. Clar un nadó potser que estigui un
286 parell de dies veient les cares, però segons quina edat ho trobo a faltar, s'ha de fer el més fàcil
287 possible. A més és el més fàcil per estar aquí asseguda i anar-li explicant com és la criatura, el
288 que fa... mira com em va passar amb la Laura, en passar aquest temps et van venint més coses
289 per explicar-li relacionades amb la nena.

290 Clara: I tu creus que t'ajuda el fet de fer-ho progressiu, és a dir amb temps, per situar-te millor
291 en el procés de finalització de l'acolliment?

292 Marta: A mi m'ajuda que el comiat sigui progressiu, amb temps, però no gaire. (riu).

293 Clara: Una setmana o dues però més temps no.

294 Marta: Sí, mira t'explicaré una cosa que em va passar amb la mare de la Laura, que és molt
295 maca. Quan ens vam conèixer a les oficines, ella ja la va agafar i no la deixava anar, saps? Clar,
296 tu penses, home és la seva mare, no? Però aquí a casa, em va passar que la tenia a sobre tota
297 l'estona, i jo m'anava repetint a mi mateixa "ja està, oblida't que això ja està" però jo la volia
298 agafar, de bon rotllo eh, i jo pensava ostres com li dic que la vull agafar.

299 Clara: Clar, potser tu també eres conscient que eren els últims moments, no? I volies aprofitar
300 també d'aquests últims moments amb la nena

301 Marta: Sí, clar... i l'última nit abans que la seva mare es quedés a dormir, vam dir va, ara
302 aprofitem per estar amb la nena. Però són moments en què tu has de tenir el cap bé perquè clar,
303 és ella qui serà la seva mare i l'ha de tenir. Però era molt bo perquè ella no sabia com agafar-la i
304 tu estaves allà patint...

305 Clara: Bueno, havies estat durant un temps tenint cura de la nena i d'alguna manera en aquest
306 moment t'has d'anar situant en quin és el teu nou lloc, no, per dir-ho d'alguna manera.

307 Marta: Sí, però no ho tinc com a una mala experiència ni res per l'estil, sinó que m'hagués
308 agradat acomiadar-memés. Per mi el comiat allà a la seva nova casa va ser allò de dir bueno
309 molt bé, però ja veus que s'està allargant una mica...

310 Clara: Això, l'últim dia, el dia de la caixa de vida?

311 Marta: Bueno, el dia que les vam acompanyar a casa seva, la caixa de vida es va fer aquí el dia
312 abans crec.

313 Clara: Vale

314 Marta: La meva reacció en aquell moment va ser de pensar que s'estava allargant massa.

315 Clara: Bueno, és un moment que suposo que ha de ser difícil perquè tens a dins moltes
316 emocions i ets més conscient que arriba ja el moment del comiat.

317 Marta: A més tinc la meva imatge d'aixecar-me, d'agafar-li la nena, que després vaig pensar
318 ostres potser t'has passat... d'agafar-li la nena, fer-li una abraçada i un petó i dir-li a la Cèlia que
319 havíem de marxar.

320 Clara: Clar, tu ja senties que volies marxar

321 Marta: Sí i per ells també era el seu moment d'estar a casa, de relaxar-se... però me'n recordo
322 que després li vaig demanar perdó a la seva mare, però ella em va dir que ho entenia, que era
323 normal.

324 Clara: Home, ha de ser un moment difícil per tu

325 Marta: Sí, molt difícil, te'n vas plorant i agraint-ho tot, però plorant perquè saps allò que veus
326 que ja és el moment.

327 Clara: Sí, que no pots contenir més aquesta emoció i que et surt...

328 Marta: Sí, totalment...

329 Clara: I la caixa de vida, vosaltres la prepareu amb temps? Diries que és un recurs que us ajuda
330 en el moment el comiat, o no?

331 Marta: Jo ho trobo molt bé la caixa de vida, posar-hi el primer vestidet, la polsera de l'hospital,
332 el primer xumet, fotos... sobretot fotos. Però per mi la caixa de vida me la faig més per mi, del
333 record que em queda, no sé si m'entens.

334 Clara: Sí, vols dir que quan la prepares la fas pensant amb records que tu tens amb el nen/a, no?

335 Marta: Clar, amb records que jo he viscut, però a segons que hi ha coses que no.

336 Clara: Però quan dius que la fas per tu a què et refereixes, que t'ajuda?

337 Marta: Clar, perquè la fas amb coses que has viscut tu.

338 Clara: Però t'ajuda a dir, mira ja se'n va.

339 Marta: Clar, amb tema de bebès és més complicat, per què clar, què pots posar? Poques coses...
340 a part de les fotos, que és el més important i també una carta ben escrita, pels papes, per això és
341 important conèixer els papes abans. Però nosaltres sempre intentem fer cartes per quan la
342 criatura sigui gran, perquè la pugui llegir si li deixen o si ells volen, on li expliques quatre coses
343 pels papes, no sé, d'emocions i tal... Però jo crec que a la caixa de vida has de fer una carta per
344 a quan la criatura sigui gran, si els papes li volen llegir o guardar. Però jo caixes de vida on
345 poses tantes coses...segons el temps que hagi estat a casa, és això, però potser sí que té un dudu
346 que l'ha fet servir molt, el guardes, coses que ha jugat... Nosaltres per exemple a la Laura li vam
347 donar una llum amb la que jugava, perquè ella tingui un record. Cada família la pot fer a la seva
348 manera... està molt bé fer-la, però no sé si tens prou coses, crec que és més alguna cosa escrita
349 de les emocions que has tingut amb aquesta criatura... ja et dic, segons l'edat de la criatura.
350 Nosaltres per l'experiència que tenim, clar la que vam tenir acollida amb dos anys si teníem
351 moltes coses, però sobretot jo crec que és important fer un escrit maco que puguis explicar
352 moltes coses, però bàsicament per ella quan sigui gran.

353 Clara: Clar, llavors tu creus que la caixa de vida o l'escrit que feu és més per l'infant?

354 Marta: Hi ha unes fotos per les famílies, hi ha uns primers records...

355 Clara: Però no creus que sigui per vosaltres no?

356 Marta: No, clar, nosaltres ja ho hem viscut tot amb la criatura. De fet, nosaltres ja ens guardem
357 fotos o cosetes, però jo ho veig més segons l'edat de la criatura.

358 Clara: Vale, entenc. I vosaltres teniu alguna estratègia que us ajudi a fer front a aquest moment
359 de la finalització? A part, d'això que comentaves abans de guardar les coses que us ajuda a
360 tancar el procés i a tenir un començament nou.

361 Marta: La nostra estratègia és dir, mira ho recollim tot, fem *borrón i cuentanueva*, una escapada
362 de parella també per airejar-se, per no estar aquí malament i pensar que vindrà un altre
363 acolliment també t'ajuda. És això que et dic, que cada vegada ho vas fent tot més normal, dius
364 va ara marxarem quatre dies i quan tornem, com que ja ho tenim tot recollit l'entrada de nou a
365 casa és diferent... i també estàs esperant que et truquin.

366 Clara: Clar, llavors tu creus que és necessari deixar un espai entre acolliment i acolliment?

367 Marta: Jo per mi va bé per nosaltres, va bé per la parella, sí es pot fer. Una mica de descans, de
368 posar una mica el cap a terra, recordes moltes coses, però et focalitzes amb el pròxim infant que
369 vindrà. Jo crec que sí, no et dic que sigui una setmana o quinze dies, uns dies no està malament
370 per recol·locar-te, jo crec que sí. A part, si ets una persona que t'agrada sortir i escapar-te quatre
371 dies, en moltes ocasions quan tens nens no ho fas.

372 Clara: Bueno, també és diferent quan marxes amb nens que quan fas una escapada de parella.

373 Marta: Clar, i ara mateix en el nostre cas, suposo que l'Eric es queda, però crec que sí que ho
374 necessitarem perquè està essent molt dur.

375 Clara: Clar, quant de temps porteu amb aquest acolliment, quatre mesos?

376 Marta: Sí, en portem tres cap a quatre mesos. No, però amb la Cèlia està essent dur amb el tema
377 que és un nen que et porta al límit.

378 Clara: Sí... llegint molts articles i llibres sobre l'acolliment hi havia un aspecte que parlava
379 sobre com afecta a la relació de parella o de família, exposant que és important que hi hagi com
380 una bona base forta, que estigui ben sustentada perquè hi ha situacions difícils que et poden
381 desmuntar com a parella, família o com a persona.

382 Marta: Sí, molt. Si, et desmunta, Bueno a mi ja em passava quan tenia els meus fills, però en
383 aquest cas he tingut situacions complicades, molt dures. Quan s'acabi aquest acolliment, potser
384 necessitarem un temps per a nosaltres, per no pensar, per fer una petita escapada.

385 Clara: Bueno, va bé també passar aquests moments en parella

386 Marta: Clar, també per parlar de com ha anat o com ha deixat d'anar, m'entens? És un moment
387 per nosaltres, però penso que està molt bé fer-ho fora de casa.

388 Clara: Clar, d'alguna manera el fet de marxar també t'ajuda a trencar una mica amb la rutina del
389 dia a dia, no?

390 Marta: I la cosa de dir, ara estaria amb el nen/a fent això o allò altra. Trenques una mica amb
391 això i vens una mica més recuperada, emocionalment i en tot. Jo si em diuen que la setmana que
392 ve en tenim un altre, en comptes de marxar una setmana marxem dos dies i ja està.

393 Clara: Sí, vols dir que us adapteu pel que fa a l'arribada d'un nou infant, però que pensant en
394 vosaltres creus que està bé tenir aquest espai, no?

395 Marta: Sí, jo crec que és necessari. Pel teu cap bàsicament, descansar una mica. Hi ha famílies
396 que necessiten un descans, jo també tinc una edat i també dius mira necessito quatre dies, i és
397 quan et baixa tot.

398 Clara: Clar, no només per tenir el teu espai de parella sinó també una mica d'espai personal per
399 a poder pair tot plegat, no?

400 Marta: Sí, sobretot el teu espai personal. Si et passes quatre hores estirada al sofà ho fas, o
401 te'n vas a veure el mar tu sola... és necessari i va bé.

402 Clara: Sí. Et volia preguntar, quan ja sabeu que l'infant marxa feu alguna espècie de comiat
403 vosaltres?

404 Marta: Ens axuxem més (riu). Bueno, també et venen moltes coses, del dia que va arribar i tal i
405 qual... vas pensant mira això ja s'està acabant aprofitem aquests moments, però tampoc es pot
406 fer gaire més, anar posant el cap a lloc, dient que estarà bé. El que es fa molt és, clar amb vuit
407 mesos tampoc se n'adonen molt, però li vas explicant que tindrà una mama.

408 Clara: Quan ja sabeu que marxen els hi expliqueu?

409 Marta: Sí, amb la Laura agafàvem les fotos i li explicàvem que tindria una mama que un dia
410 d'aquests vindran... Amb l'Àngela quan van venir doncs ja sabia una mica.

411 Clara: Potser el fet que li expliquéssiu la va ajudar a situar-se una mica

412 Marta: Clar, per això amb l'adopció que es va tirar enrere, nosaltres amb una il·lusió ensenyant-
413 li la foto tot el dia i després va ser descol·locant per nosaltres més que per ella perquè per ella
414 van ser vint-i-quatre hores.

415 Clara: Clar, només va ser un dia, perquè el mateix dia ja es va tirar enrere, no?

416 Marta: Si a més van ser vint-i-quatre hores com som nosaltres de queda't a sopar, a dinar... ens
417 va fer molt de malper això ja vam demanar que fins que no hi hagués una altra proposta clara no
418 ens diguessin res.

419 Clara: Perquè des de que va passar això fins que finalment va marxar adoptada quant de temps
420 va passar?

421 Marta: doncs mira van passar quatre mesos. Per això nosaltres vam demanar que no volíem
422 saber cap “potser” sinó que quan ho tinguessin clar. Clar després d’una experiència així ja
423 penses que segons amb qui no la deixa marxar... allò de dir, busqueu a algú potent i important.
424 Clar, ja penses malament de qualsevol persona que pugui venir.

425 Clara: Perquè vosaltres quan coneixeu la família, les tècniques us pregunten com veieu a la
426 família, no? Vull dir, us sentiu escoltats en aquest sentit?

427 Marta: Si, nosaltres hem tingut molta sort amb les nostres tècniques. Nosaltres vam començar
428 amb l’antic equip i sempre hem estat molt bé. Mira, si estem bé que fins i tot ens hem plantejat
429 marxar a viure fora, però una de les coses que em tira enrere és que vull continuar fent
430 acolliments i estic molt bé amb l’equip, llavors em fa molta por haver de tornar a tenir un equip
431 nou. Aquí estic molt bé, sé com va tot, mira el que t’estic dient que em fa mitja por tornar a
432 començar.

433 Clara: Bueno, és la incertesa de no saber com serà un altre equip, també per l’experiència que
434 vau tenir amb un altre equip amb el pla d’acoblament...

435 Marta: Clar, bàsicament per aquesta experiència que vam tenir amb aquest altre servei, va ser
436 una experiència molt dolenta. Llavors dius, en aquest aspecte estem bé, ens coneixen i les
437 coneixem.

438 Clara: Clar, saben també com treballau i com us agrada fer les coses

439 Marta: Tenir la confiança de trucar i dir el que sigui, no ho sé, que potser amb persones d’un
440 altre equip també, però bueno, aquí hi ha un tema molt important per mi. Per l’experiència que
441 he viscut amb l’altre servei, em fa por per això.

442 Clara: I abans, que parlaves sobre el tema de la informació que comentaves que va arribar un
443 punt que vas dir que no us comentessin res fins que no fos segur. Tu creus que t’ajuda rebre
444 informació del cas per a poder fer front al comiat, o al contrari?

445 Marta: Amb l’experiència que vam tenir jo vull saber-ho quan ho tinguin clar els equips.

446 Clara: Vols dir que quan sigui una informació vàlida i segura, sí, no?

447 Marta: Exacte, perquè pateixo perquè ja et dic amb aquella experiència que vam tenir, elles ja
448 ho saben. Amb la Laura també va ser així, quan va ser segur ens ho van dir. Quan ho tinguin
449 clar i lligat que ens ho diguin, i si m’ho diuen d’avui per demà que la setmana que ve se’n va,
450 perfecte. Jo ho tinc molt clar això perquè les suposicions fan mal, perquè vas pensant si se’n va
451 o no, si seran vàlids o no... perquè l’agonia és més dura i més llarga.

452 Clara: Clar, i pel que fa a l’acompanyament de l’equip, us heu sentit acompanyades en el
453 moment del final?

454 Marta: Nosaltres ens hem sentit acompanyades sempre.

455 Clara: De quina manera us heu sentit acompanyades en el moment del final?

456 Marta: Sobretot personalment, amb la confiança, això s’agraeix molt. A nosaltres les tècniques
457 els hi parlem com si fossin amigues de tota la vida.

458 Clara: Ho sentiu com una petita família, per dir-ho d’alguna manera, no?

459 Marta: Si, amb l’equip, hi ha molt bon rotllo, estic molt contenta. Del punt aquest de confiança.

460 Clara: Que saps que si necessites alguna cosa pots trucar-les o enviar un missatge

461 Marta: Aquestes noies ens coneixen més que moltes de les nostres amistats, personalment,
462 emocionalment...i tot això uneix molt. Nosaltres no tenim cap queixa, les queixes són pels que

463 estan a dalt. Nosaltres ja veiem que aneu de cul i que feu el que podeu. Nosaltres no ens podem
464 ni enfadar ni res.

465 Clara: Bueno, la Cèlia també ho deia que falten mans.

466 Marta: Si, falten mans i trobo que en aquest tipus de feina has de tenir el cap molt bé, si tens
467 molta feina i vas de cul les coses no es poden fer bé. Però nosaltres amb l'equip estem molt
468 contentes.

469 Clara: Sí, clar. Parlant amb famílies em comentaven que en el moment del comiat potser troben
470 necessari que hi hagi alguna figura professional en concret, no sé si tu creus que és important
471 que hi hagi per exemple la psicòloga de l'equip o valors que hi hagi un altre figura?

472 Marta: Jo crec que per mi és important que hi hagi la nostra referent

473 Clara: No fas distincions per figura professional, no?

474 Marta: Jo crec que és important que hi hagi la figura referent i que et faci costat, jo crec que ja
475 és suficient. És que ara per mi ara mateix perquè m'ho dius, però jo no veig a una psicòloga o
476 treballadora social, sinó que les veig igual, veig a la persona que m'acompanya.

477 Clara: Molt bé, i tu creus que des del servei es podria fer alguna cosa per millorar la part de la
478 finalització de l'acolliment?

479 Marta: Suposo que ara ens vindrà una experiència nova perquè el nen té set anys, ara potser ens
480 vindrà una experiència que pot ser dura per nosaltres, per veure el nen com s'ho agafa, perquè
481 no ho sabem perquè en David et pot sorprendre de qualsevol manera. Però en aquest cas sí, però
482 amb nens més petits jo no t'ho puc dir perquè no he tingut una experiència així. Però ara mateix
483 hem tingut un cas molt aprop d'una família acollidora que coneixem, que potser estic canviant
484 el tema i que no culpabilitzo a les tècniques, però que s'ha donat el cas que la nova família de
485 l'infant, els primers dies no es veien i la família estava molta malament. Veus en aquest cas sí
486 que penso que aquesta família potser necessitava més suport. Però... ara m'he perdut...

487 Clara: Potser el que vols dir que és necessari que hi hagi una consciència en el moment del final,
488 que la família que deixa al nen necessita aquest contacte posterior i potser s'hauria de facilitar
489 d'alguna manera que es pugui donar aquest contacte.

490 Marta: Jo crec que aquesta feina es va fent durant l'acolliment, no? De tu tenir les tècniques al
491 teu costa i tu vas veient. Però sí que és important que hi hagi aquesta consciència. Clar, no tots
492 som iguals, però jo crec que ja ho fan això d'adaptar-se a cada família i cada criatura.

493 Clara: Si ja t'entenc, vols dir que valors que es faci aquesta feina durant l'acolliment i també
494 que s'adaptin en funció de les vostres necessitats.

495 Marta: Jo penso en la situació d'aquest acolliment i com que no hem tingut experiència amb
496 nens més grans, amb l'Àngela va ser tan fàcil i amb la Laura també no m'he trobat amb aquesta
497 situació que tinc ara. Ara mateix amb en David quan hagi de marxar...

498 Clara: Vols dir que et neguiteja una mica no saber què passarà

499 Marta: Penso en la reacció de la criatura, però també amb la meua perquè també la desconec.
500 També serà un dol, però no sé com reaccionaré.

501 Clara: També de les experiències que tu has tingut perquè com tu dius, els infants que has tingut
502 acollits han marxat en adopció, però ara es presenta un cas totalment diferent, perquè ara es
503 planteja la finalització de l'acolliment per motius diferents, no per adopció o per retorn sinó
504 perquè no es pot sostenir l'acolliment.

505 Marta: Clar, jo ara suposo que avui o demà ens diran alguna cosa perquè tenien reunió... bueno,
506 doncs si... la Cèlia pateix més que jo, jo pateixo evidentment, però és que a mi en David em
507 porta molt al límit, jo.... no em trobo bé amb en David...

508 Clara: Vols dir que no et trobes a gust?

509 Marta: No, no em trobo a gust. No és un nen fàcil, és un nen que veus que realment està patint...
510 que si es decideix que finalment marxa a un recurs residencial, em sabrà molt de greu, però
511 penso que serà el millor per ell. Llavors jo m'estic plantejant el comiat, bueno, no serà un
512 comiat perquè el continuarem veient, però veig que no m'està afectant tant com altres vegades.
513 Suposo que pel patiment, per les baralles que tenim diàries, llavors una mica que a la Cèlia i a
514 mi ens ha posat al límit, fins i tot entre nosaltres. Llavors, no vull ser dolenta ni res, però és una
515 mica allò de dir... necessito que marxi.

516 Clara: Clar, d'alguna manera necessites pensar amb tu i amb la teva parella

517 Marta: Sí perquè jo estic malalta d'ençà que va arribar, ja t'ho dic ara. Estic en un punt que no
518 és divertit anar de passeig, no m'ho passo bé perquè són rabietes, no hi ha ni un dia que diguis
519 que bé. Ahir vaig pensar, va sortim i anem a berenar, i no vaig poder perquè un plorant, l'altre
520 per terra... i dius només vull arribar a casa. No és divertit i jo em sento falta d'estar tot el dia
521 dient-li David no facis això no facis allò altre...

522 Clara: Bueno, a vegades hi ha moments difícils... vols dir que et sents com si haguessis de fer de
523 policia tota l'estona...

524 Marta: De policia total. Si a més em respecta molt, i ell ho sap. A més es comporta molt diferent
525 amb la Cèlia que amb mi. M'està passant això i em sap greu, que tindrà els meus moments... no
526 és que no em sàpiga greu que marxi, evidentment, però penso que serà més feliç veient a la seva
527 mare cada dia. Llavors, no em fa mal...

528 Clara: Si, ja t'entenc, però penso també que durant aquests quatre mesos has tingut tants
529 sentiments, que ara potser no hi ha espai per estar trista perquè marxa, perquè potser tots aquests
530 sentiments encara els ha de pair.

531 Marta: Sí, sí... és que ha estat molt intens, molt, molt. Bueno, penso que no ha tingut mai límits
532 a casa i està essent molt complicat. No sé si faig bé de pensar això, però si se'n va ja i pot veure
533 a la seva mare cada dia, penso que serà millor per ell.

534 Clara: I tu projectes poder continuar mantenint el contacte amb ell?

535 Marta: Si a nosaltres ens deixen, ja ho hem parlat amb la Cèlia i nosaltres volem continuar
536 mantenint el contacte, i mentre encara hi sigui el seu germà, encara més. Un cap de setmana si
537 la mare ens deixa, doncs emportar-nos-el a passar el dia a fora, com fem ara, no? Nosaltres
538 encantades i volem intentar fer-ho, si ens deixen no tenim cap problema. I a més a més tenint
539 encara al seu germà acollit amb més motiu. Clar, separar-los, que sigui bo o no... em sap greu.

540 Clara: Per ells ha de ser també dur aquest canvi, no?

541 Marta: Però també li anirà molt bé a en David perquè quan fem les videotrucades és com si
542 només hi hagués el petit, l'Eric.

543 Clara: Vols dir que en David no fa videotrucades amb la mare?

544 Marta: Sí, però quan fem les trucades no hi ha una conversa amb el gran, nosaltres li vam dir
545 que estigués també per en David i les dues videotrucades pròximes ho va fer però...

546 Clara: Clar, li havíeu d'anar recordant, no?

547 Marta: Clar, per això nosaltres vam demanar que això ho fessin les tècniques perquè al principi
548 era com tenir tres nens i era complicat. Ja et dic, t'explico això del comiat en aquest cas d'en

549 David, em sap greu perquè se separen, però a mi m'està creant una necessitat, em sap greu dir-
550 ho però és així.

551 Clara: Però bueno, d'alguna manera ho has pogut verbalitzar i les tècniques també t'han escoltat
552 i han intentat posar remei, no?

553 Marta: Sí, sí, també elles ho han viscut, que ell es posava en risc, travessant els carrers, etc.
554 Clar, com que ell no veu a la seva mare malalta, si la seva mare li diu que va al metge
555 automàticament ell diu que demà passat torna a casa amb la seva mare.

556 Clara: Clar, perquè ho relaciona pensant que quan la seva mare estigui bé tornaran a casa amb
557 ella.

558 Marta: Clar, perquè no la veu malament aparentment. Però bueno, en aquest cas, no hem tingut
559 una experiència d'un nen més gran llavors aquest comiat serà diferent.

560 Clara: Llavors tornant a la pregunta que et plantejava, tu creus que hi hauria alguna cosa a
561 millorar?

562 Marta: Com a servei crec que no, seria més per part de l'administració. A vegades que ens hem
563 reunit amb famílies compartim que l'equip fa el que pot.

564 Clara: I això que comentàvem al principi, tu creus que potser el fet de poder acollir a un altre
565 infant en una altra tipologia, podria ser un aspecte a millorar?

566 Marta: A veure, jo vull seguir amb urgència. Amb la Cèlia ja ho vam parlar, ella es volia
567 passar, però jo li vaig dir, per això ens vam plantejar de fer-ho, però sí, a mi m'agradaria, però
568 per la Cèlia perquè ho necessita. Ella no ho diu, però en aquest cas, al principi se sentia com si
569 no ho hagués fet bé, però ara ja està veient que no es pot, que amb en David és complicat, és un
570 cas molt especial.

571 Clara: Clar, acceptar que no funciona també ha de ser complicat

572 Marta: Sí, bueno és que és això. Jo en aquest cas ho he acceptat millor. Al principi li sabia molt
573 de greu... jo fins i tot els hi vaig dir a les tècniques que estava molt malament que no podia
574 seguir. A més va passar que dos dies abans va sortir corrents i em va agafar un atac d'ansietat
575 perquè pensava que l'atropellaven... En aquest cas la Cèlia sí que se sent, que no ho ha fet bé,
576 però jo ja li dic que no és així, a més ens ha ajudat molt l'acompanyament de les tècniques en
577 aquest cas, per veure que hi ha vegades en què s'ha de dir que no es pot.

578 Clara: Bueno, és que a vegades no és només és que vosaltres els acollidors no podeu continuar
579 endavant amb l'acolliment, sinó que també potser es posa sobre la taula que el nen o nena
580 necessita un altre tipus de recurs.

581 Marta: A més que no ho vol. A més que estem en el dret perquè estem patint nosaltres i la
582 criatura, no val la pena, hem de poder dir que no. I després ve la feina de les tècniques, com ha
583 passat amb aquest cas que han vist que en David no pot sostenir aquest acolliment. És un cas
584 complicat... jo amb la Cèlia... cada vegada ho veu més, perquè amb ella es passa més, no és que
585 jo sigui més dura... Jo el que tinc clar és que no ens podem sentir culpables, que a vegades no es
586 pot. Evidentment intentes no fer-ho...

587 Clara: Jo penso que abans d'arribar a aquesta conclusió heu intentat altres coses.

588 Marta: Bueno, és que en aquest cas, tenir contacte amb la mare no va funcionar. Jo crec que no
589 ha funcionat i ja està... i després s'ha de plantejar si hi pot haver un retorn amb la mare en el cas
590 que la seva salut millori... però jo amb això no m'hi puc posar.

591 Clara: Bueno, la teva feina ha estat fins aquí, has intentat fer el millor possible...

592 Marta: Però vas veient coses que dius aquests nens no poden tornar amb la seva mare, per la
593 manera que han vingut, com són, pel que han viscut... Llavors una altra cosa que et fa mal és
594 que et diguin que si la mare es recupera del tema de la seva salut tornaran amb ella, llavors la
595 feina que estem fent nosaltres, encara que sigui momentània, però no pot ser...

596 Clara: Clar, però pensa que l'acolliment sempre està plantejat perquè la possibilitat de retorn
597 sempre estigui oberta...

598 Marta: Sí, però hi ha casos i casos... crec que s'ho han de plantejar bé.

599 Clara: En aquest cas potser l'acolliment estava motivat per la malaltia que tenia la mare, però
600 potser ara han sortit a fora altres mancances que abans no es veien.

601 Marta: Sí, això és evident...

602 Clara: Bé, a veure què passa i com ho sosteniu vosaltres també...

603 Marta: Bueno, jo el que sigui millor per ell i per nosaltres.

604 Clara: Doncs, jo crec que ja m'has anat contestant a totes les preguntes. Moltes gràcies per tot el
605 que has compartit i pel teu temps.

606 Marta: Gràcies a tu

ENTREVISTA 7

Entrevista 7 (E7)

Sonia i Marc - Família d'urgència i diagnòstic

Acolliments: 4 (Lucia, Paula, Eloi ,Saúl, Ada)

- 1 Clara: Hola, bones, què tal?
- 2 Marc i Sonia: Hola, molt bé i tu?
- 3 Clara: Molt bé, em sentiu bé?
- 4 Marc: Sí, perfecte
- 5 Clara: Us sembla si poso a gravar l'entrevista?
- 6 Sonia: Cap problema
- 7 Clara: Us vaig fer arribar el document d'informació no sé si us el vau llegir per saber una mica
8 sobre què aniria l'entrevista
- 9 Sonia: Sí, més o menys si
- 10 Clara: Doncs a mi m'agradaria conèixer com viviu vosaltres com a família acollidora d'urgència
11 i diagnòstic el moment de la finalització de l'acolliment. Si us sembla, primer començaríem amb
12 preguntes més generals relacionades amb l'acolliment i després ja entrariem amb tot allò
13 relacionat amb la finalització.
- 14 Sonia: Vale, perfecte
- 15 Clara: Doncs si us sembla comencem. Quin va ser el motiu pel qual va decidir ser família
16 acollidora?
- 17 Sonia: En el nostre entorn hi havia moltes famílies que ja feia temps que es trobaven en aquest
18 món de l'acolliment, que havien tingut molt nens acollits i era un tema que a nosaltres ens
19 despertava curiositat i interès. Llavors jo a l'escola també havia tingut nens d'acollida i era una
20 coseta que teníem com pendent fins que un dia vam prendre la decisió. Vam fer un canvi de
21 vida, sobretot jo que vaig deixar de treballar i vaig demanar una excedència per a poder-m'hi
22 dedicar tot el dia. I va ser això, el nostre entorn com que hi havia tantes famílies que ho feien
23 ens va engrescar molt la idea, pensàvem que era un projecte molt maco i molt enriquidor. I
24 bàsicament va ser per això.
- 25 Clara: I quin any va començar?
- 26 Sonia: Fa dos anys i mig
- 27 Marc: Dos anys i mig o tres
- 28 Sonia: No, dos anys i mig. El primer acolliment el vam començar al 2020
- 29 Clara: Vale, i quants acolliments porteu?
- 30 Sonia: Quatre, ara tenim la nena que fa quatre. Amb aquests dos anys i mig hem acollit quatre
31 infants. Un el vam tenir tres mesos, l'altre vint-i-un mesos, l'altre vint dies i ara aquesta nena ja
32 fa dos mesos que la tenim.
- 33 Clara: Vale
- 34 Sonia: Sí, hem fet dos de molts curts i dos de molt llargs

35 Clara: Sí, deunidó vint-i-un mesos tenint en compte que és d'urgència i diagnòstic i que
36 normalment la seva durada es preveu que sigui de sis mesos...

37 Marc: Si, si

38 Sonia: Clar al principi et diuen que d'urgència i diagnòstic et diuen sis mesos, però l'altre dia
39 vaig llegir un article on ja posen una durada d'entre sis a dotze mesos. Vull dir que
40 l'administració mateixa ja va veient que normalment s'allarguen, però clar vint-i-un mesos és
41 molt. Clar aquest nen va arribar a casa amb dos anys i va marxar amb quatre, és mitja vida, és
42 molt de temps.

43 Clara: Si, si totalment. I el primer que vau tenir durant tres mesos?

44 Sonia: El primer acolliment va ser una nena, un nadó que la vam anar a buscar acabada de
45 néixer, la vam recollir a l'hospital i la vam tenir tres mesos. Després vam fer aquest de vint-i-un
46 mesos, després vam fer una urgència just després d'acomiar aquest infant d'un nadó que el
47 vam anar a buscar a l'hospital i el vam tenir a casa vint dies.

48 Clara: Clar, i va marxar en adopció?

49 Sonia: Sí, aquest va anar amb adopció. Va ser molt ràpid perquè va ser una renúncia hospitalària
50 de la mare, llavors en aquests casos sol anar més ràpid perquè el tràmit és més ràpid. I al cap
51 d'una setmana vam començar l'acolliment que estem fent ara, el de l'Ada que va arribar amb
52 catorze mesos i ara ja en té setze.

53 Clara: Llavors la gran majoria d'infants que heu acollit han estat nadons?

54 Sonia: Hem tingut dos nadons i llavors, un nen de dos anys i aquesta nena de catorze mesos,
55 hem anat intercalant.

56 Clara: Si, si, és veritat. I perquè vau decidir urgència i diagnòstic?

57 Marc: Bueno, això bàsicament va ser perquè tenim una edat i no ens plantejem el fet de tenir un
58 nen i acollir-lo fins que tingui la majoria d'edat perquè nosaltres quan ells tinguessin la majoria
59 d'edat ja seríem molt grans. Llavors tot aquest acompanyament que necessiten en el moment de
60 l'adolescència, nosaltres creiem que seríem una mica grans per a poder-lo acompanyar en la
61 seva adolescència. Llavors, nosaltres per l'edat que tenim ens és molt més còmode poder acollir
62 infants més petits que els tindrem durant un temps i que els podem acompanyar.

63 Sonia: Sí, bàsicament és per això. Nosaltres ja tenim dues filles grans, que ja no són a casa i era
64 com plantejar-te tornar a començar tants anys es podia fer una mica més feixuc. Bàsicament
65 això, l'edat de l'adolescència que és tan potent i més en aquests infants, nosaltres era com més
66 senzill acompanyar-los en aquesta edat on són més petits i després que busquin doncs una
67 família jove, amb energia i amb un altre plantejament.

68 Marc: Mira, ara mateix el nen que vam tenir fins als quatre anys, imagina't que el volem tenir
69 fins que es faci gran. D'aquí a deu anys ja en tindrà catorze i nosaltres en tindrem més de
70 seixanta...

71 Clara: Clar, no encaixa en el vostre moment evolutiu, no?

72 Marc: Clar, no és una edat on estiguem preparats...

73 Sonia: Bueno, no ho sabem (riu)

74 Marc: Bueno, no, no ho sabem però...

75 Sonia: Llavors una altra cosa també és que la tipologia d'urgència i diagnòstic s'orienta una
76 mica més flexible, en el sentit que si dintre de quatre anys o així dius mira ja està hem pogut
77 ajudar a tots els infants que hem pogut, perquè la nostra vida no ens ho permet o simplement no

78 ens volem comprometre més doncs ho deixes i ja està. Que si tu tens a un infant acollit en
79 permanent, tu d'aquí a deu anys no pots dir ara me n'he cansat i ara vull plegar.

80 Clara: Clar, clar

81 Sonia: Jo penso que el compromís és diferent perquè són plantejaments diferents

82 Clara: Abans comentaves que vas haver de demanar una excedència? Perquè en principi les
83 famílies d'urgència i diagnòstic es demana que tinguin més disponibilitat, ho vas fer per aquest
84 motiu?

85 Sonia: Sí, ho vaig fer per això perquè quan et plantejes fer urgència i diagnòstic et demanen una
86 disponibilitat total perquè clar, tu estàs a casa i potser et truquen per dir-te que has d'anar a
87 recollir un infant demà. Clar, si estàs treballant... en el meu cas a l'escola jo no podia dir mira
88 demà no vindré i no sé quan tornaré. Clar, tampoc saps si el tindràs tres mesos, mig any o dos
89 anys. I apart has d'estar vint-i-quatre hores amb ell, no el pots deixar amb ningú. Llavors per
90 això vaig prendre la decisió de demanar una excedència i fer això. Clar si tens un nen gran, per
91 exemple l'Eloi de dos anys sí que anava a l'escola i jo hagués pogut treballar, però tampoc saps
92 fins a quin dia perquè potser t'avisen que han trobat una família i que d'aquí a quinze dies se'n
93 va, és com... Has d'estar molt disponible, disposat a anar seguint una mica el ritme que et marca
94 els acolliments que estàs fent en cada moment.

95 Clara: Sí, sí, totalment. Llavors, en algun moment us heu plantejat fer un canvi de tipologia?

96 Sonia i Marc: No

97 Clara: Els dos rotundament que no (riu)

98 Sonia: Nosaltres no, ho tenim molt clar. A més el fet d'urgència i diagnòstic és com emocionant,
99 no sé com dir-ho, perquè cada nen que t'arriba és un cas totalment diferent... d'edat, de
100 situacions... cada vegada tens una persona diferent a casa amb tu. Amb unes necessitats,
101 situacions diferents... i això és molt ric, això t'enriqueix moltíssim.

102 Marc: I és un repte perquè cada nen necessita una ajuda i una estima diferent, llavors t'has
103 d'anar adaptant a cada nen. I és un a veure què ens arriba i què podem fer.

104 Sonia: Quan reps la trucada dius... a veure com serà i com anirà...

105 Marc: També les expectatives que tenim... ara per exemple n'hi ha alguns que s'han adaptat
106 molt bé altres no tan bé i ens hem d'anar emmotllant en el dia a dia i anar fent... Cada infant és
107 diferent i això suposo que forma part d'aquesta aventura.

108 Sonia: Sí exacte, una mica tot això

109 Clara: Bueno, moltes famílies ho diuen que quan s'acaba un acolliment i en comença un altre és
110 com un inici totalment nou perquè tens la incertesa de no saber com serà el nen/a, què
111 necessitarà, quant durarà l'acolliment... perquè l'acolliment està ple d'incerteses.

112 Sonia: Totalment

113 Marc: I després cada nen porta unes inquietuds diferents... primer de com és el nen, després què
114 ha viscut i de com l'han tractat... i llavors tot això s'ha de gestionar diferent.

115 Clara: Sí, sí

116 Sonia: És com començar de zero cada vegada. Tu potser ho tens tot muntat per exemple amb el
117 nen que va marxar ara que tenia quatre anys, perquè clar, nosaltres teníem la casa adaptada per
118 un nen de quatre anys, les seves joguines, els seus llibres... i et truquen i t'arriba un nadó que
119 acaba de néixer. I dius Upss... vinga va doncs ara a treure el bressol, la banyera... cada vegada és
120 com que canvis el decorat i tornes a començar.

121 Marc: I canvies el ritme i les maneres de fer. Perquè d'anar cada dia a l'escola ara no anem a
122 l'escola, de sortir cada dia amb bicicleta ara no sortim amb bicicleta... és diferent.

123 Sonia: Sí, és diferent però és molt maco

124 Clara: Llavors si haguéssiu de definir què és per a vosaltres l'acolliment, què diríeu?

125 Sonia: L'acolliment és entrega i estima, acollir a una personeta que en principi no coneixes de
126 res però li intentes donar tot el que necessita... És generositat, estima, atenció, cura... per mi és
127 això.

128 Marc: Per mi també és això... a mesura que anava dient les coses anava pensant que per mi
129 també és el mateix. Aquests infants necessiten que estiguis per ells i que els estimis molt,
130 sobretot que els estimis molt.

131 Sonia: ENTRE, perquè reps moltíssim, és una passada... a vegades al començament costa,
132 sobretot si són nens més grans i més si han viscut situacions difícils, no és fàcil deixar-se anar,
133 deixar-se abraçar i fer petons... però a poc a poc i al cap del temps dius ostres... és molt agraït.
134 Nosaltres donem molt, però també rebem molt.

135 Marc: Cada cop ho veus, no? Tots els nens que han vingut els hi hem donat moltíssim, i després
136 notes que cap al final reps molt. Perquè per exemple el nen que va marxar, el primer any va ser
137 feixuc, però el segon any era una bassa d'oli, tot anava fluid i tot anava bé. Ens apreciava molt, i
138 això no té preu.

139 Sonia: Acollir és molt maco, però no és fàcil

140 Clara: Això mateix us anava a dir, perquè d'alguna manera hi ha les dues cares de la moneda
141 no?

142 Sonia: En moltes ocasions dius uff.. on m'he posat, no? Amb els nadons potser no tant, però
143 perquè hem tingut la sort del fet que han sigut nadons sans, que no han tingut cap patologia,
144 però amb nens més grans... ara la nena que tenim ara, l'Ada, els primers dies era molt esquerpa i
145 no es deixava abraçar... i ho passes malament perquè penses a veure com anirà, però a poc a poc
146 i a mesura que van passant els dies veus que la cosa va canviant, la relació comença a ser més
147 de complicitat i de confiança. Hi ha moments en què et plantejes que potser no ens en sortirem,
148 però veus que al final amb molta paciència acaba funcionant.

149 Marc: I perquè els infants per agafar aquesta fortalesa et posen a prova. Perquè ells no se'n fien
150 de res i com que no se'n fien de res t'han d'anar posant a prova per veure si aquest va de veritat
151 o no va de veritat. I això és la lluita de cada dia.

152 Clara: Bueno, això seria potser la part més difícil no? Com la moneda de dues cares, la part
153 aquesta que hi ha moments en què dubtes si ho aconseguireu o no...

154 Marc: Sí, però si t'ho prens com un repte... nosaltres com que ens fa molta il·lusió, doncs cada
155 nou infant és veure com ho haurem de fer per guanyar-nos la seva confiança i per poder tirar
156 endavant.

157 Sonia: Bueno, si tot això va sortint a poc a poc en el dia a dia va sortint. Com si fos un fill teu
158 també, perquè a vegades tens un fill i tampoc saps per on et sortirà perquè a vegades tenen
159 comportaments que et descol·loquen.

160 Clara: Totalment... I quan us arriba l'infant a casa, vosaltres ja d'entrada teniu present que
161 marxarà?

162 Marc: Això ho tenim present des del primer dia. És a dir, des que vas a buscar l'infant, saps que
163 aquest infant marxarà i és molt important tenir-ho present perquè és l'únic fet que tu saps del
164 cert. La resta de com serà, com es desenvoluparà, si es trobarà bé o malament, si serà més fàcil

165 o difícil, si serà més esquerp o menys... tot això són coses que les aniràs descobrint a mesura
166 que vagin passant els dies. Però el fet que marxarà ho sabem des del primer dia i és l'única cosa
167 certa que sabem fins al final. I llavors és una cosa que s'ha de tenir present, però també s'ha de
168 viure el moment, és a dir, s'ha de viure com si no hagués de marxar mai.

169 Sonia: Sí, és una mica això. Ho tens molt present, però no hi penses tota l'estona ni cada dia.
170 Saps que el tens aquí, que algun dia marxarà, però tu vas fent com si no hagués de marxar
171 perquè sinó, no faries res. Clar no pots dir que no faràs això o allò altre perquè potser se'n va,
172 nosaltres a vegades diem mira aquest estiu quan anem a la platja... però potser no anirem a la
173 platja, però tu ja hi penses.

174 Marc: És que si no, després no tindries il·lusió per res. O anirien passant els dies i no faries res, i
175 durant un any es poden fer moltes coses.

176 Clara: Sí, això és totalment cert

177 Sonia: Fins i tot durant uns mesos. Jo crec que és important tenir-ho present i anar-te
178 mentalitzant, sense matxacar-te molt però anar-hi pensant. O a vegades que des d'Infància i
179 Família que ens van informant sobre si estan fent un estudi de la família per veure si pot anar
180 amb la tieta o amb algun familiar, penses mira tant de bo vagi bé. Però després potser de cop et
181 diuen que no que resulta que potser se'n va en adopció, i penses també el mateix.

182 Clara: Si això de la informació que aneu rebent és un gran tema perquè hi ha famílies que
183 comenten que prefereixen que no els hi donin informació fins que sigui una informació segura.
184 No sé què en penseu vosaltres... a vosaltres us va bé rebre informació per a poder tenir una
185 previsió i us ajuda a poder situar el moment de la finalització?

186 Marc: Jo crec que aquesta informació ens va molt bé perquè ho tenim clar des del primer dia,
187 però no tenim una cronologia, és a dir no sabem si serà d'aquí a un mes, tres dies o vint.
188 Llavors, tota la informació que et dona Infància et serveix per muntar-te una mica aquesta
189 cronologia.

190 Sonia: Una mica, perquè a vegades...

191 Marc: Depèn de què et diuen tu ja saps si la cosa anirà per llarg o per curt

192 Clara: Sí, és clar

193 Marc: I si, en el meu cas sí que m'agrada saber-ho, però, tot i això, jo sóc de les persones que no
194 hi penso. És a dir, que visc el dia a dia, sé que marxarà, però no m'agrada pensar en quan
195 marxarà. Perquè si pensés en quan marxarà... jo recordo el primer infant que vam tenir que el
196 primer any dèiem no l'apuntem aquí o allà perquè marxarà... en un any es poden fer moltes
197 coses.

198 Sonia: El segon infant

199 Marc: Sí, el segon infant, això

200 Sonia: A mi també m'agrada anar rebent informació i que em vagin dient què estan fent. Jo a
201 vegades ho pregunto en quin punt estan, no? A mi m'agrada. Tot i que el nen que vam tenir,
202 aquest que era més gran, va estar apunt de marxar com tres vegades perquè la previsió que tenia
203 l'EAIA no va sortir bé, la cosa es va complicar...

204 Clara: Perquè es prèvia retorn?

205 Sonia: No, des del principi l'EAIA volia que fos un acolliment permanent, perquè retorn ja van
206 veure que no era possible. Però l'ICAA, la DGAIA o no se qui no ho volia, anaven cap a una
207 proposta d'adopció i llavors hi va haver com una lluita entre si era adopció o era acolliment
208 permanent. I van estar uns mesos que ja marxava, després no, fins que al final es va aconseguir

209 que marxés en acolliment permanent. Però la cosa va ser aquesta, l'estira i arronsa perquè no es
210 posaven d'acord amb la mesura. Però jo, tornant al que ens preguntaves, a mi sí que em va bé
211 que em vagin donant com pistes de com està anant, tot i que després es giri i s'allargui o
212 s'escurci. Perquè la primera nena que vam tenir, nosaltres ens pensàvem que estaria molts dies a
213 casa, i de cop ens van dir que havia sortit una tieta i estaven fent el seu estudi, ens van trucar i
214 ens van dir que finalment marxava amb la tieta.

215 Clara: I va marxar en acolliment en extensa?

216 Sonia: Sí, la primera nena sí.

217 Clara: Llavors el segon va ser en acolliment permanent i el tercer en adopció no?

218 Sonia: Sí, hem fet un de cada

219 Clara: Si, això estava pensant, perquè de moment la gran majoria de famílies amb les quals he
220 parlat els infants han marxat en adopció, i vosaltres teniu molta varietat, així em va bé per veure
221 diferents processos. I també de com ho viu vosaltres també, perquè potser, que no ho sé, si
222 se'n va amb una proposta o una altra us genera més tranquil·litat, o no?

223 Marc: A veure, sempre quan s'acaba l'acolliment trobes a faltar a aquell infant perquè has
224 conviscut un temps. Sobretot el nen que vam tenir acollit durant dos anys, l'hem trobat molt a
225 faltar, perquè dos anys de convivència es noten molt i pesen molt i més en una edat on hi has
226 pogut interactuar molt. I aquest potser ha sigut el més difícil...

227 Clara: Potser és l'acolliment que us ha tocat més, no?

228 Sonia i Marc: Si

229 Sonia: Però jo crec que més que en la proposta que marxin (si van en adopció, amb la família
230 extensa, o si fan un retorn...), jo crec que el que et tranquil·litza o et deixa més intranquil és
231 conèixer on anirà. Perquè la primera nena que vam tenir que finalment va marxar acollida en
232 família extensa, nosaltres vam tenir l'oportunitat de conèixer a la seva família i eren una gent
233 encantadora i mantenim una relació molt bonica. I això que a vegades la gent diu que quan van
234 en família extensa o biològica costa molt de mantenir la comunicació i el vincle... però nosaltres
235 hem tingut la sort que amb aquesta família ens ha anat molt bé. Ens vam conèixer, ells estaven
236 molt agraïts de la tasca que havíem fet nosaltres. Jo crec que el fet de saber on va i de qui serà la
237 seva família et tranquil·litza. Suposo que clar, si veus que va a un lloc que no t'acaba de fer el
238 pes et quedes més intranquil. El nen que va anar en adopció també molt bé, continuem tenint
239 aquest vincle, ens enviem fotos, missatges... i el vam tenir vint dies només a casa. I els pares
240 que l'han adoptat estan molt agraïts i mantenim un contacte. I llavors amb el nen que ha marxat
241 en acolliment permanent és amb el que ens està costant més perquè a la família mantenir el
242 vincle amb nosaltres sembla que els hi està costant, llavors el nen ho necessitava, nosaltres
243 també... com per tancar el cercle... i és el que ens està costant més. Per tant, no depèn tant d'on
244 vagi, és a dir de quin final tingui, sinó de com és la família que l'acull o que l'adopta.

245 Marc: De com tu pots finalitzar aquesta relació perquè al final és una relació que has tingut amb
246 aquesta criatura i clar, tu i la criatura d'alguna manera tanques una etapa i en comences una
247 altra.

248 Sonia: I al final és bonic. Nosaltres recordem amb els nadons un dia que els vam donar als tiets i
249 els pares adoptius com un moment molt maco, dolç i tendre. Vam passar una estoneta que et
250 queda a dintre, que quan tu penses amb aquest dia tens un bon record i això t'ajuda a tancar.
251 Però si l'últim dia odurant tot el pla d'acoblament és difícil i costa, veus que no hi ha feeling,
252 llavors costa més... i al final no tens un record tan bonic del dia que li vas dir adeu. Però bé,
253 nosaltres som grans, ja sabem on ens hem ficat i intentes gestionar i fer com pots, a vegades sap
254 greu si veus que el nen no està bé o li costa.

255 Clara: Jo penso que és important perquè vosaltres heu format part de la vida d'aquest infant, de
256 la seva història de vida i penso que està molt bé que les famílies (siguin extenses, acollidores o
257 adoptives) tinguin consciència d'això, perquè això facilita molt més que ell us pugui col·locar i
258 continuar tenint aquest vincle, tot i que encara no sigui a casa, però penso que potser l'infant
259 també ho pot elaborar diferent.

260 Marc: Sí, totalment

261 Clara: El que passa que a vegades és el que dieu, que és complicat.

262 Sonia: I sobretot si no són nadons, perquè nosaltres el nadó que vam tenir vint dies de nosaltres
263 no se'n recordarà. La nena que vam tenir tres mesos, la primera vegada que la vam tornar a
264 veure, que feia poquet que havia marxat de casa, quan vam començar a parlar i a saludar a la
265 família, va reconèixer la nostra veu, la nostra olor... Si dius, mira amb tres mesos com se'n
266 recorda, i dius imagina't un nen amb quatre anys, que n'ha viscut dos a casa.

267 Hi ha famílies, potser d'acollida no tant però en aquest cas sí, que comenten que és més difícil
268 amb les famílies biològiques que no amb les adoptives, que acceptin que tu has format part
269 d'aquest nen. Però en el nostre cas això ens està passant amb una família d'acolliment
270 permanent, que sembla que els hi fa por que nosaltres formem part de la vida de l'infant... però
271 clar, nosaltres no podem esborrar dos anys de la vida d'aquest nen, ha viscut mitja vida seva
272 amb nosaltres, llavors això està costant una mica de gestionar. Tot i que ara, per sort, sembla
273 que la cosa es desencalla una mica.

274 Clara: Perquè quant fa que va marxar, quatre mesos?

275 Sonia: Sí. Fa quinze dies ens vam veure per primera vegada

276 Clara: Ah, us heu tornat a veure?

277 Marc: Sí, per primera vegada

278 Sonia: No ens enviaven missatges, ni missatges de veu, ni videoconferències... ells no havien
279 acceptat que féssim res d'això. I a nosaltres ens semblava, bueno, nosaltres ho
280 necessitàvem... En una visita va expressar a les tècniques que ens volia veure, i llavors, com que
281 el nen ho demanava ens vam veure. Però d'ençà que el nen ho va expressar fins que ens vam
282 veure encara va passar un mes més.

283 Clara: I com va anar?

284 Sonia: Finalment, els pares d'acollida van acceptar, van venir a casa i va ser molt bonic.
285 Nosaltres creiem que al nen li va anar molt bé perquè al cap d'uns dies ens va trucar un dia i ens
286 va fer una videoconferència i la seva mare d'acollida actual va dir que li semblava que havia
287 anat molt bé, que estava més tranquil. Bueno, és que potser ho necessitava pobret... potser ell es
288 pensava que nosaltres havíem desaparegut, que l'havíem abandonat i que no volíem saber res
289 d'ell.

290 Clara: Clar, jo penso que moltes vegades són pors o inseguretats que tenim els adults no? Però
291 els nens moltes vegades ho fan molt més fàcil del que nosaltres ens pensem

292 Sonia: Si i tant

293 Marc: Sí, són molt més simples

294 Sonia: Ell quan va arribar ens va fer una abraçada enorme, va córrer per tota la casa, ho va mirar
295 tot... clar tenia records evidentment.

296 Marc: Va voler reviure tots els espais

297 Clara: Clar

298 Sonia: Va anar a l'habitació, va obrir tots els calaixos, ho va mirar tot... va fer la volta de
299 reconeixement. Va estar jugant i va estar amb nosaltres súper bé. I a l'hora de marxar va dir que
300 es volia quedar a dormir a casa... jo li vaig dir que no es podia quedar perquè demà havia d'anar
301 a l'escola, que havia d'anar a casa seva, sopar, anar a l'escola... li vaig dir, que un altre dia
302 potser quan tingués vacances podria venir i quedar-se a casa a dormir. Ens va contestar que vale,
303 el vam acompanyar al cotxe i va marxar. Sí que després va rondinar una mica, però l'endemà es
304 va aixecar i estava molt content. Clar jo crec que moltes vegades és la por dels adults de pensar
305 que el nen se't pot girar i no saber com gestionar-ho. Crec que anava una mica la por per aquí.

306 Marc: Jo crec que ells buscaven la manera fàcil de dir, mira que s'oblidi de l'altra família i així
307 no ho haurem de gestionar. No ens pot oblidar i menys a l'edat que té.

308 Clara: Bueno potser, a vegades pots dir mira deixem passar un espai, però clar quin és l'espai de
309 temps que ha de passar... Però penso que en algun moment estaria bé poder introduir a les
310 figures acollidores per veure també quina és la reacció de l'infant

311 Marc: A vegades deixar aquest espai de temps és crear-li una angoixa i aquesta el que fa és
312 crear-li la necessitat de veure a aquestes persones que no veu, en aquest cas a nosaltres. Llavors,
313 pots deixar l'espai de temps, però estàs allargant l'agonia...

314 Clara: Bueno, però si ara el primer contacte ha anat bé i es poden tornar a repetir aquests
315 contactes en persona, a través de videotrucades... i també us tranquil·litza a vosaltres.

316 Sonia: Nosaltres tampoc pretenem que estiguin sempre aquí a casa, no ho sé, potser dos cops
317 l'any, per l'aniversari i per Nadal i ja està. Cadascú ha de fer la seva vida, la nostra vida és el
318 nostre acolliment i ells tenen la seva vida. Evidentment, si has acollit a quatre infants, no pots
319 estar cada setmana anant a visitar a tothom, seria de bojós al final. Però sí que en un moment
320 donat pots fer una trucada, o pots quedar un dia... tenir més contacte.

321 Clara: Sí, d'una manera més natural no?

322 Sonia: Sí, jo crec que el més important és això, que la família on vagi et generi confiança i tu
323 vegis que el nen està bé i content. Nosaltres l'altre dia vam veure el nen tan bé i tan content...
324 perquè realment està content i va ser capaç de venir-nos a veure, de marxar content i de tornar-
325 nos a trucar. I dius ostres ja està, si la relació entre els grans no és tan bona no passa res, tampoc
326 ens hem de fer amics de tothom, però si veus que el nen està bé i ho viu bé, nosaltres ara ja
327 estem tranquils. Sabem que hi són, ells saben que nosaltres hi som, el nen també ho sap i tothom
328 content.

329 Marc: Si

330 Clara: Clar, parlant amb famílies em deien que a vegades ja no és el fet de veure'l, sinó de rebre
331 una fotografia o un vídeo, no? Potser quan fa una setmana que l'infant ha marxat, potser durant
332 aquesta setmana necessites una imatge per veure alguna cosa, perquè en aquell moment tens les
333 emocions a flor de pell perquè ha marxat, no?

334 Sonia: I tant, i tant.

335 Marc: Sobretot quan fa poc que s'ha acabat aquest vincle, quan acaba l'acolliment i que el
336 trobes a faltar.

337 Sonia: Si perquè tot de cop has tingut una criatura a casa, encara que siguin només tres mesos...
338 el tens 24 hores del dia amb tu i tot de cop se te'n va... i dius uff... tu no et pots obligar de cop a
339 no pensar-hi... I canvies la teva rutina d'un dia per l'altre perquè si, fins avui fas això, però a
340 partir de demà ja està... tornes a casa sense cap nen i tens la sensació que et falta alguna cosa.

341 Marc: Si que et sents estrany

342 Sonia: I hi ha moltes estones que penses què deu estar fent, potser ara ha sortit de l'escola i et
343 van venint tot de coses al cap. Quan l'has acomiadat i arribes a casa, ostres hi ha el seu llit, les
344 joguines que encara han quedat per endreçar i que has de recollir, has de desmuntar el cotxet...
345 és com una coqueta que tu tens aquí tot i que tu saps que ha anat a un altre lloc i que hi estarà bé,
346 però vulguis o no, ho has de gestionar... i si t'envien una fotografia doncs pots dir mira que bé,
347 que content que el veig... i això et dona força.

348 Marc: I ajuda molt quan després entres en un altre acolliment, entrar en la rutina de l'altre
349 acolliment i ja una mica no oblides, però tota aquella dinàmica d'estar per la criatura, de cuidar-
350 lo, d'estar per ell també t'omple i després ja no penses tant en l'altra criatura que acaba de
351 marxar.

352 Clara: Vols dir que d'alguna manera t'ajuda a enfocar-te més en aquest nou acolliment, no?

353 Marc: Exacte, exacte. Estàs més distret, tens més feina i llavors tot allò que parlàvem, que és un
354 nou infant, que t'has d'adaptar a la nova situació...i tots aquests petits reptes de voler tirar
355 endavant doncs això també t'ajuda a superar una mica el buit que ha deixat l'altra criatura.

356 Clara: Sí, sí totalment. Ara que parlaves del buit que et deixa quan marxa un infant, parlant amb
357 altres famílies jo els hi preguntava si consideraven que quan marxa un infant passaven per un
358 procés de dol. Què en penseu vosaltres?

359 Marc: No

360 Sonia: No. Hi ha moltes famílies que ho diuen, però jo penso que per mi no és un dol ni una
361 pèrdua, perquè per mi un dol és quan realment perds algú que mai més a la vida podrà tornar,
362 quan se't mor algú, per mi això és un dol. I si ho vius amb una persona propera, un pare o una
363 mare per mi sí que això ha sigut un dol. Però un infant quan se'n va jo penso que no és un dol,
364 ni una pèrdua, és com... no ho sé.

365 Marc: Per posar-hi una paraula, jo hi posaria un arreveure perquè no saps mai si el tornaràs a
366 veure o no el tornaràs a veure. I l'altre és que tu durant aquest temps li has donat tot una sèrie de
367 coses i aquesta criatura ha guanyat perquè en el nostre cas, la gran majoria d'infants que hem
368 tingut han guanyat molt. Com la gran majoria d'infants que estan en acollida, guanyen en
369 seguretat, en fortalesa... Per a nosaltres això ja és una satisfacció tan gran...nosaltres hem
370 participat, hem posat el nostre gra de sorra i ara gràcies a aquest gra de sorra aquesta criatura pot
371 tirar endavant. I llavors això et dona, no ho sé, com una esperança que potser el tornaràs a
372 veure, perquè tu has participat en aquest procés, l'has pogut estimar i ajudar molt a aquesta
373 criatura, que al final és el que volem nosaltres.

374 Clara: Sí, sí totalment

375 Sonia: I això, si no el tornes a veure o no el veus tan sovint... A la primera nena que vam tenir
376 l'hem vist tres cops, ens veiem un cop l'any, però tu saps que ella hi és, saps de la seva vida i
377 que s'està fent gran. Potser un cop l'any et feliciten el Nadal, t'envien una foto i dius ja està, ja
378 estem contents. Per això, no crec que sigui una pèrdua perquè no són nostres els nens... no ho sé
379 passen per casa, nosaltres els ajudem tant com podem, però jo crec que no els perdem.

380 Marc: No

381 Sonia: Per mi no

382 Clara: Està bé veure diferents mirades perquè sí que hi ha famílies que em deien que no és una
383 pèrdua sinó que són com petites pèrdues, perquè perds el dia a dia d'estar amb ell i tot això.
384 També és cert que moltes vegades s'associa la paraula de pèrdua o dol quan una persona moro
385 quan no tornes a veure mai més a una persona, però al llarg de la vida a vegades tenim petites
386 pèrdues, per exemple del cicle vital quan deixes de treballar o quan perds el vincle amb una

387 persona. Que es pot passar o no un procés de dol, per això jo us preguntava si vosaltres sota la
388 vostra experiència considereu que quan se'n va ho viviu com una pèrdua.

389 Marc: No... a més tornant al principi, si tu tens clar que aquesta criatura començarà una etapa
390 nova amb una família d'acollida o amb una adopció, tu saps que estarà només un temps amb tu,
391 ja no hauria de ser un dol perquè tu ja saps que el perdràs, entre cometes.

392 Clara: Si, si ja t'entenc.

393 Sonia: Els primers dies si que el trobes a faltar, vull dir no et pensis que el deixem i ja està...

394 Clara: No, no ja m'ho penso

395 Sonia: Els primers dies et mous per casa i penses ostres ara amb ell faríem això, quan vas a
396 algun lloc i penses ostres aquí vam venir amb ell... molts records i moltes coses ens retornen en
397 els pensaments, però no és traumàtic, potser és això.

398 Marc: Són moments feliços. Jo per exemple de l'Eloi de les coses que m'agrada més recordar és
399 quan al matí se n'anava a l'escola i normalment hi anava amb la Sònia, llavors li preguntava si
400 podria venir a buscar-lo jo amb bicicleta a l'escola. I jo estava encantat de la vida que arribés el
401 moment d'agafar la bicicleta i d'anar-lo a buscar. Doncs aquestes cosetes són les que et fan
402 content, et fan estar alegre i són les que trobes a faltar perquè clar, sí que hem estat uns mesos
403 que això era pràcticament cada dia, ens ho passàvem bé cada dia, i tant que ho trobes a faltar. I
404 tot aquest afecte, les abraçades al matí, tot això ho trobes molt a faltar, però és bonic i forma
405 part de l'acolliment. Jo prefereixo pensar que cada criatura que ha vingut és una gran victòria i
406 que hem aconseguit que durant aquest temps hagi pogut ser molt feliç, hagi pogut aprendre tot
407 allò que ha après amb nosaltres i que s'hagi pogut desenvolupar per agafar forteses i tirar
408 endavant. I ja està, a mi això m'omple molt.

409 Sonia: Llavors, mirant així una mica enrere, te'n recordes de les coses boniques perquè també hi
410 ha hagut moments durs, però és allò del que no te'n recordes, i les coses que et venen al cap
411 només són coses boniques. Són records de coses que fèiem, xerrades que teníem amb ell... et
412 passen pel cap només les coses boniques.

413 Marc: Però bueno com que vam ser capaços de superar tot això, doncs clar, estem molt satisfets.
414 No sé perquè hem de tenir un dol...

415 Sonia: Però hi ha gent que si

416 Marc: Clar, tenim un dol de totes les coses boniques que hem viscut i que potser no hauríem
417 viscut. Potser t'agradaria anar-lo a veure d'aquí a uns anys, sí, però bueno això ho deixem a
418 l'atzar.

419 Clara: Sí, sí. Llavors quan marxa quins direu que són els sentiments que se us generen?

420 Sonia: Mira depèn perquè per exemple jo els dos nadons, que una va ser tres mesos i l'altre vint
421 dies, jo no vaig sentir tristesa, va ser molt bonic, i veure la cara de la seva família. Per exemple,
422 la nena que vam tenir tres mesos que va anar a casa dels seus tiets, veure com l'esperaven, els
423 ulls d'alegria que feien aquella família, ostres és que jo vaig sortir d'allà que em queien les
424 llàgrimes, però de felicitat, estava tan contenta. Vaig veure que la nena estaria molt bé, que
425 aquella família se li desbordava l'emoció per totes bandes, va ser tan bonic que en tinc un record
426 preciós. I de l'adopció també, nosaltres quan vam portar el nen i ens vam trobar amb els seus
427 pares que l'esperaven, només de veure'ns amb el cotxet també va ser una cosa... i són records
428 tan bonics... que amb aquests dos casos no vaig tenir en cap moment cap pena ni cap tristesa, al
429 contrari, plorava d'emoció, de veure com els hi brillaven els ulls i de com els estaven esperant.

430 Perquè clar, en el cas de l'adopció, feia sis anys que esperaven per adoptar, clar imagina't una
431 família esperant sis anys per adoptar... bueno era com si els hi portéssim allà la loteria de Nadal,
432 una cosa que els anava a omplir... això va ser preciós.

433 Marc: Tu ho veus, ja palpés qui té ganes i qui s'hi vol bolcar.

434 Sonia: I en el cas d'aquest acolliment permanent, bueno, va ser diferent. Allà sí que vam marxar
435 amb una sensació de dir... a veure com anirà. Amb una pena, una cosa de dir ostres esperem que
436 sigui feliç, que siguin capaços d'entendre'l, de saber-lo portar perquè és un nen que no és fàcil,
437 amb molt de caràcter. I si que vam tornar a casa amb una recança de dir a veure com anirà.
438 Llavors veus que ells no volien saber res de nosaltres, però a través de les tècniques sabíem
439 coses.

440 Clara: Clar, les tècniques van fer una mica d'intermediàries, no?

441 Sonia: Sí, exacte. I ens deien que l'havien anat a veure, que estava bé, però que al principi li
442 costava. Nosaltres també entenem que necessiten un procés per adaptar-se. A casa quan va
443 arribar també li va costar gairebé un mes de col·locar-se, venia d'un lloc on no estava bé perquè
444 l'havien tret de casa seva. Llavors, d'un lloc on no estàs bé a un on estàs bé, és més fàcil
445 adaptar-se, que no pas en el segon cas que era d'un lloc on estaves bé a un altre lloc que no saps
446 com hi estaràs. Clar venia de casa nostra, on era el rei de la festa i se n'anava a un lloc que no
447 sabia com estaria. Ell anava content, però perquè realment no sabia que anava allà per sempre
448 més.

449 Clara: Vosaltres quan vau saber que marxava en acolliment permanent, li anàveu explicant una
450 mica en el nen per preparar-lo o com ho fèieu?

451 Sonia: Nosaltres molt de temps abans de saber a on aniria, si marxaria en adopció o acolliment
452 permanent, nosaltres li explicàvem. Nosaltres en el nostre entorn i amb la gent que ens
453 relacionem la majoria són famílies d'acollida. Tots els nens amb qui jugava, apart de l'escola, a
454 l'escola no, però els caps de setmana o si a les tardes anàvem al parc, tots eren nens de famílies
455 d'acollida. Llavors ell veia amb altres nens que ara venia un, ara marxava un altre... i nosaltres li
456 explicàvem que aquesta nena d'acollida ara aniria a viure a una casa nova, que aquella nena
457 marxava. A més abans de marxar els hi fèiem un petit comiat, sempre ho fem. Doncs li dèiem
458 que aquella nena marxava i al cap d'uns dies veiem fotos d'aquella nena a la casa nova. Després
459 va passar amb un altre nen que també marxava i eren súper amics, li explicàvem el mateix. Ell
460 va viure el procés de 3 o 4 nens que marxaven.

461 Marc: Nosaltres li diem que ell també un dia marxaria

462 Sonia: Li dèiem que les tècniques d'infància i el tècnic de l'EAIA li estaven buscant una casa
463 nova per ell perquè marxés a viure amb una família que l'estimaria molt. I li deia que un dia ens
464 telefonarien, ens dirien que ja tindrien la casa nova per ell i l'acompanyaríem a la casa nova. Ell
465 ja ho sabia tot això des de feia temps, ell ho normalitzava perquè veia a altres nens que ja els hi
466 passava, però clar, una cosa és que els hi passi als altres i l'altre és que et passi a tu, és molt
467 diferent. Llavors quan ja tenien una nova família li vam explicar que ja tenia una cosa nova, li
468 vam ensenyar fotos de la família amb la qual aniria. Ell primer ho vivia com un joc i li feia
469 molta gràcia. Quan ells van venir aquí a casa ja va veure que anava de veritat la cosa. Llavors
470 els dies que vam anar allà també sí, però no... ell es pensava que nosaltres també aniríem a la
471 casa nova.

472 Clara: Ell es pensava que anireu vosaltres també a viure amb ell a la casa nova?

473 Marc: Si

474 Sonia: Sí, perquè com que vam anar un dia i ens vam quedar a dinar, doncs clar, ell ja devia
475 pensar mira que bé aquí que estarem bé (riu). Però li vam explicar que nosaltres no aniríem a
476 viure a la casa nova, que quan ell marxés vindria un altre infant i que faríem el mateix que hem
477 fet amb ell. I bueno ell ho va anar entenent, també havia vist arribar altres nens. Ell ho anava
478 veient, però quan va arribar el seu torn, el va trasbalsar una mica.

479 Clara: Clar, és que no és el mateix. Vull dir que sí que és molt positiu que estigués familiaritzat,
480 però quan li toca a ell segur que se li remourien molts sentiments, són molts canvis... és diferent.

481 Sonia: Sí, sí. Però ell saber-ho feia molt de temps que ho sabia. Sabia que aniria a una casa per
482 sempre per fer-se gran. Sabia que a casa nostra només poden venir nens petits i que quan
483 aquests es fan una mica grans, les tècniques busquen una casa i se'n van a la nova casa. El que li
484 va anar molt bé va ser aquest dia que va venir a casa a veure'ns, veure que tenim una nena.

485 Clara: Clar, això t'anava a dir

486 Sonia: Sí, perquè li va com reforçar allò que nosaltres li explicàvem. Jo crec que li va anar bé
487 perquè va veure que no el vam enganyar, que realment funciona així.

488 Marc: Jo crec que tot. El fet d'haver-ne parlat mentre ell era amb nosaltres i després ell poder-ho
489 comprovar, jo crec que és el tot.

490 Sonia: I el fet d'haver-li explicat tant, potser sí que quan va fer el canvi el va afectar més perquè
491 era ell, perquè li afectava a ell. Però jo penso que va ser positiu perquè si no li haguéssim dit
492 mai i tot de cop arriben un dia les tècniques amb les fotografies d'un família i li diuen que
493 d'aquí a una setmana marxa, jo crec que ell s'hagués sentit enganyat.

494 Marc: Bueno, i amb tot el que portava a sobre encara hagués estat pitjor. Perquè clar, aquests
495 nens han viscut ja tota una sèrie de frustracions, i si a sobre li passa una altra frustració...

496 Sonia: Per això des del primer moment nosaltres li vam estar explicant, ell ho tenia molt clar.

497 Marc: Jo crec que anar amb la veritat per endavant jo crec que és el que li dona més força i
498 veu que nosaltres no l'enganyarem mai.

499 Clara: I a més vosaltres que us relacioneu amb famílies d'acollida i ell comparteix moments
500 amb aquests infants, i per tant hi ha molts de canvis, jo penso que això també li ha anat molt bé.

501 Marc: Sí, això va molt bé

502 Sonia: Sí, sí. Nosaltres creiem que això és molt positiu pels nens perquè ho normalitzen molt. Hi
503 ha una de les nenes que diu que l'Eloi és el seu germà i l'altre també, tots són germans. La cosa
504 és també que aquests nens saben que jo sóc la mare d'acollida de l'Eloi i que l'Eric té una mare
505 també. Aquesta història de mares, tenir més d'una mare o més d'un pare, per ells també és
506 normal.

507 Marc: Bueno, és el seu univers, per això se senten segurs entre ells

508 Clara: Exacte. I abans que heu comentat que fèieu un petit comiat, a què us referíeu? Vosaltres a
509 casa quan ja sabeu que l'infant marxa feu alguna cosa especial?

510 Sonia: No, bueno el que vam fer amb aquesta colla, més que un comiat és trobar-nos tots. Quan
511 ja sabíem que marxava l'Eloi vam quedar i vam berenar tots junts. No com una festa, potser
512 sense dir que és el seu comiat, però sí que fem com un últim berenar perquè juguïn tots junts.
513 També ens va molt bé a nosaltres mateixos trobar a altres famílies que viuen el mateix perquè
514 t'entens. A vegades no cal parlar, només amb una abraçada o una mirada ja t'entens... i això
515 també et dona força i t'ajuda. I fem això, cada nen que se'n va doncs ens trobem i fem això.
516 Per nosaltres mateixos també, per dir que és l'últim dia que es trobaran aquests nens, tots junts
517 per jugar.

518 Marc: De fet, no crec que a l'infant li agradi una festa de comiat. A l'Eloi no li podíem fer una
519 festa perquè se'n va, segurament no li hauria agradat. Però sí que és una excusa més per trobar-
520 nos amb altres famílies d'acollida i bueno, com que no el veurem més o estarem un temps sense
521 veure'l, doncs ens trobem.

522 Clara: Bueno, també penso que és un espai que podeu aprofitar vosaltres com a famílies per
523 compartir, no? Perquè és el que dèieu, a vegades no calen grans paraules sinó que només que et
524 mirin ja ho saps.

525 Sonia: Sí, sí. La sort que tenim nosaltres és que prop de la zona on vivim, tenim a prop a moltes
526 famílies, som un grup molt gran de famílies i ens acostumem a trobar. Podem quedar un matí
527 per fer un cafè, o passar un dissabte a un parc amb els nens perquè juguin. I això ens ajuda molt,
528 tots tenim inquietuds, pors... com a famílies d'acollida ens ajuda moltíssim. Perquè si parles
529 amb altres famílies a vegades et diuen coses que no et venen de gust sentir o que les aguanten
530 perquè a vegades hi ha gent que no sap de què parla, no? O et volen animar i dius mira per fer
531 això, millor que no diguis res... A vegades em diuen ara tel' trauran o ara te l'agafaran. Jo els hi
532 dic que no, que a mi no m'agafaran a ningú. O et diuen si l'has canviat...

533 Marc: Com si fos una peça de roba

534 Sonia: Si comentaris d'aquest estil, però amb aquesta colla ens va bé perquè parles el mateix
535 idioma

536 Clara: Bueno, és com una petita família per dir-ho d'alguna manera, no?

537 Marc: Si

538 Sonia: Sí, sí, totalment i ens ajudem en tot. Ens passem roba, clar de tot.

539 Marc: I a més les inquietuds són les mateixes perquè clar, el dia a dia s'assembla molt.

540 Clara: Sí, sí... Llavors creieu que el fet que ha anat passant el temps i que heu viscut diferents
541 moments en què marxa l'infant, aquesta experiència que heu anat agafant us ajuda per portar
542 millor el moment del final, o no?

543 Sonia: Jo crec que d'alguna manera sí que ens deu ajudar, però com que cada cas és
544 diferent...Potser sí que et dona forces per entomar-ho diferent, però clar, és que cada final ha
545 sigut diferent i clar, si és diferent, ho vius diferent. Clar també depèn del moment en què estàs
546 tu.

547 Clara: Sí, sí

548 Marc: Jo crec que és l'experiència de cada infant, vas carregant la motxilla i vas tenint més
549 eines per a poder gestionar l'altre. De cada criatura vas traient coses bones, coses dolentes... i et
550 vas quedant amb les bones que et serveixen per tirar endavant. Inclús dels comiats, perquè cada
551 comiat és diferent. Com bé ha dit ella, hi ha els comiats dels infants amb els quals has estat poc,
552 tres mesos o un mes. Jo pel que hem viscut, et queda aquell moment tan dolç i ja està. I després
553 hi ha els altres que va ser més difícil, però també perquè la convivència va ser més llarga. Et vas
554 quedant amb una mica de cadascun i després et serveix pels comiats que vindran.

555 Sonia: Jo crec que és això, depèn de cada moment, de com estàs tu, de com ho vius amb l'altra
556 família... Clar, en portem tres, aquest no sabem com serà.

557 Clara: I heu fet plans d'acoblament quan marxa l'infant, no sé de quant de temps han estat, si
558 d'una setmana o com han estat?

559 Sonia: Amb els dos nadons no en vam fer perquè la primera tenia tres mesos, vam anar un dia
560 amb els tiets, vam estar una estoneta xerrant i després vam marxar. Amb el d'adopció tampoc
561 perquè el nadó tenia vint dies.

562 Marc: Però per exemple del primer sí que tenim com una experiència i ara m'explicaré, és a dir
563 sempre hem parlat entre nosaltres que el primer l'haguéssim fet diferent. El primer va ser un
564 nadó que el vam tenir tres mesos, vam arribar allà al lloc on ens vam trobar en comú, vam estar
565 parlant molt amb la família, estava molt oberta a saber coses del que nosaltres li podíem

566 explicar, del que era el dia a dia de la criatura. Però després vam saber que aquest infant va
567 plorar molt, va estar molt malament i llavors ens vam plantejar el fet que si mai ens trobàvem
568 amb un cas semblant, doncs intentaríem plantejar-ho diferent i millorar.

569 Sonia: Potser no fer un acoblament d'una setmana però sí d'un parell de dies. Per trobar-nos
570 amb la família, per compartir més estona junts.

571 Clara: Perquè no fos un canvi tan brusc?

572 Marc: Sí, exacte

573 Sonia: Sí, perquè ells viuen una mica lluny de Girona i ens van dir que va plorar tot el camí de
574 tornada, que es van aturar tres vegades i no hi havia manera de calmar-la. Perquè clar, tot de
575 com va anar amb una família que no coneixia ni les veus, ni les olors, ni les aparences...

576 Marc: Sí que ens havíem vist en algunes visites, però van ser unes visites molt escuetes, van ser
577 les últimes. Llavors, amb la pregunta que ens has fet al final, si de cada acolliment en treus unes
578 coses per a poder afrontar els següents. I tant que hi pensem amb les coses que han sortit bé i les
579 coses que han sortit malament, amb això hi pensem molt.

580 Sonia: I llavors amb l'Eloi no va arribar a una setmana d'acoblament, van ser quatre o cinc dies.
581 Jo crec que va estar bé, que més llarg no calia.

582 Marc: Potser vam trobar a faltar una mica la implicació de l'altra família...

583 Sonia: Sí, però de temps va estar bé perquè tampoc cal allargar-ho molt. A vegades com més
584 llarg potser costa més.

585 Marc: I després confons a la criatura

586 Clara: Però ara pensant en vosaltres, creieu que el pla d'acoblament us ajuda a fer-vos a la idea
587 que l'infant se'n va?

588 Sonia: Mira, aquells dies són molt estressants. No sé si són quatre o cinc, però sembla que en
589 siguin deu o dotze. Nosaltres vam acabar esgotats. És molt estressant perquè és una situació que
590 emocionalment i físicament també cansa molt perquè ara ells a casa, ara tu a casa seva, ara cap
591 aquí ara cap allà, viatges amunt i avall... a més amb distància força llarga...

592 Marc: Si i sumat a tot això, el fet que saps que aquest procés s'acaba, que encara ho fa més fort.
593 A sobre de físicament el trasbals de moviment que hi ha amunt i avall, el fet que saps que aquest
594 lligam d'alguna manera s'acaba. De cara a l'infant nosaltres vam trobar que era correcte, era el
595 que necessitava. De cara a nosaltres... tampoc.

596 Sonia: De cara a nosaltres tampoc ho hagués allargat, però són uns dies molt durs i molt pesats.
597 Clar per exemple, un dia el vam portar a la casa nova, el vam portar i ens vam quedar a dinar.
598 Clar amb la família molt bé si hi ha feeling però, si no hi ha feeling...

599 Clara: Home és incòmode, no?

600 Sonia: Sí, estàs incòmode perquè penses

601 Marc: És una família que no són els teus amics, ni els teus col·legues, ni els teus companys de
602 feina... són uns desconeguts.

603 Sonia: Són unes persones que no coneixes de res. Un dia entre cometes se't posen a casa teva,
604 l'altre dia tu vas a casa seva i has de fer veure que allà hi estàs fantàsticament pel nen. Et sents
605 observat tota l'estona, és molt estressant. I llavors això, un dia el portes al matí, el vam deixar
606 tot el dia i després el van tornar al vespre. Per mi es va fer llarguíssim perquè era com a veure
607 com estarà, a veure com arriba al vespre... llavors clar, al vespre arribava bastant tocat, arribava
608 cansat i molt tocat. Després l'endemà no hi volia anar, perquè suposo que ja es veia a venir que

609 la cosa anava de veritat. I això és durillo perquè al vespre a l'hora d'anar a dormir plorant i tot
610 plegat... però tu li deies que aniria a la casa nova i que tenien un gos...

611 Clara: Clar, intentàveu animar-lo

612 Marc: Clar ell devia pensar que el que no volia era marxar d'aquí

613 Sonia: El pròxim dia li vam portar la caixa de les joguines i això va ser com un puf... això ja
614 malsenyal... després la caixa de la roba, encara més dur, saps? El que va començar essent un joc,
615 va acabar que ja no era tant xulo ni tan divertit. I això és dur perquè veus que el nen no està gens
616 convençut, però clar, tu l'has d'animar, tu has d'estar bé o has de fer veure que estàs bé perquè
617 al nen no li pots encomanar angoixes i pors. I això és una mica dur però li has d'encomanar
618 felicitat i bon rotllo.

619 Marc: Si i fer-li veure que allà estarà bé

620 Sonia: Clar, li has de vendre el producte i clar... costa

621 Clara: Llavors sí que penseu que seria positiu pel nen el fet que sigui progressiu, però potser per
622 vosaltres, entre l'esgotament físic, emocional, d'anar d'aquí cap allà...és com una mica caòtic...
623 ho faríeu més ràpid?

624 Marc: Per nosaltres potser ho faríeu més de pressa perquè el que penses és que s'acabi ja, però
625 llavors pensant en l'infant potser si ho fas massa ràpid, potser és pitjor per ell. Per això pensant
626 amb l'infant per això vam dir que un altre dia ho faríem diferent. Jo crec que has de trobar el
627 terme mig i depèn del lligam que tens amb l'infant, necessitarà més o menys temps. El que no
628 s'ha de fer és eternitzar-ho o allargar-ho molt perquè llavors és pitjor, pots arribar a frustrar-lo.

629 Sonia: Jo crec que per l'Eloi van ser correctes aquests dies, va estar bé, perquè tampoc podíem
630 agafar un dia, conèixer a la família i l'endemà deixar-lo allà...

631 Clara: No, no això no...

632 Sonia: Ell havia d'anar agafant confiança a poc a poc, que a veure això ho ha fet al llarg dels
633 mesos evidentment, perquè clar no et fas amic en dos dies. Jo crec que per ell ja va estar bé. I
634 per nosaltres, clar, jo el segon dia hauria dit ja està, però no ho pots fer. Llavors tu que ets gran
635 has de ser capaç de dir va fins al final. Però clar el dia que el vam deixar allà, va ser tornar a
636 casa i dir, però quant de temps fa que fem això? Fa un mes que estem fent el pla d'acoblament
637 perquè realment va ser molt llarg. A mi m'ho dient moltes famílies, que era llarg i pesat... i jo
638 pensava total si només són cinc dies, no? I realment es fa molt llarg i molt pesat. Jo no conec a
639 ningú que em digui que no es fa pesat. A més com que normalment són famílies que viuen força
640 lluny... perquè clar, jo crec que ho deuen fer expressament de buscar que no siguin del mateix
641 territori. Per això en total, fèiem tres hores, el deixàvem, tornàvem... vulguis o no, són molts
642 quilòmetres, molta carretera... això sumat amb totes les emocions i tot plegat, cansa i es fa pesat.
643 Dius mira, són quatre o cinc dies, ho fas, ho intentés fer tant animat com pots i ja està. Ara
644 mirant enrere dius, mira ja ho vam superar.

645 Marc: Sí, sí, va costar però ho vam fer

646 Sonia: Ara veiem que està bé i està content, ja en tenim prou amb això. I ara ens hem centrat en
647 l'altre acolliment i ja està. També ens va bé això que diem que gairebé nosaltres hem anat
648 enllaçant un acolliment amb l'altre, perquè vam acomiadar a l'Eloi, al cap d'una setmana vam
649 acomiadar el següent infant, al cap d'una setmana vam acollir a l'Ada... Vull dir que entre un i
650 altre hem tingut poc temps, i vulguis o no, això t'ajuda, dius mira, fas un tancament i en
651 comences un altre.

652 Marc: Sí perquè si no tens a ningú a casa, vulguis o no hi penses més

653 Sonia: Si, el cap et dona més voltes, tens més temps per pensar...

654 Clara: Sí, sí... llavors vosaltres creieu que entre acolliment i acolliment, necessiteu o us va bé
655 tenir un temps de descans o no?

656 Marc: Si...

657 Sonia: Bueno, això depèn de cada família. Jo sé que hi ha famílies que s'agafen molt de temps.

658 Marc: Nosaltres de moment no, però també va bé aquella setmana que estàs sol sense cap infant.

659 Sonia: Si, nosaltres vam acabar el primer acolliment, i jo li vaig dir a la nostra referent que a
660 mesura del que necessitessin, nosaltres continuaríem disponibles. Al cap d'un mes i mig o així
661 vam acollir a l'Eloi, va ser molt ràpid. Quan vam acomiadar a l'Eloi, la nostra referent ens va
662 preguntar com estàvem, nosaltres li vam dir que deixaríem passar un parell de dies. Al cap d'uns
663 dies ja li vaig enviar un missatge per comentar que si ens necessitaven ja estàvem apunt. Jo no
664 necessito que passin quinze dies o un mes, perquè no tenir cap acolliment no m'ajuda a
665 desconnectar, al contrari, potser encara el cap hi dona més voltes... encanvi, tornar a acollir de
666 seguida és una altra història, una altra aventura...

667 Marc: Jo personalment penso com ella, però potser afegiria que a vegades com a parella, potser
668 tens ganes de fer alguna cosa i aprofites entre un acolliment i un altre per fer allò que volies fer.
669 Però si no, d'un acolliment a l'altre pots estar una setmana i tornar-hi.

670 Sonia: Amb la nena que tenim acollida ara també, vam acomiadar a en Saúl i nosaltres els hi
671 vam dir que l'endemà si volien podíem acollir.

672 Marc: Bueno, el mateix dia que acomiadàvem a en Saúl crec que ja ens estaven fent la nova
673 proposta d'acolliment.

674 Sonia: Nosaltres personalment no ens hem agafat un descans, però sí que sé que hi ha famílies
675 que ho fan perquè ho necessiten. Nosaltres de moment no, potser quan portem més o si aquest
676 acolliment que estem fent dura dos anys per exemple, potser sí que després necessitem fer un
677 parèntesi, però de moment encara no ho hem necessitat.

678 Marc: A més a nosaltres ens agrada molt viure el dia a dia, ens plantegem la vida a mesura que
679 va venint.

680 Clara: Està molt bé això, cada família té unes necessitats diferents. A vegades el fet de tenir un
681 infant potser hi ha famílies que els ajuda a tancar el fet de focalitzar-se en el nou acolliment.
682 Potser hi ha d'altres que necessiten dues setmanes per trobar-lo a faltar, plorar... Vull dir que tot
683 és lícit, està molt bé.

684 Sonia: Sí, oi tant

685 Clara: I teniu alguna estratègia personal per fer front el moment de la finalització de
686 l'acolliment? Hi ha famílies que em comentaven que quan saben que l'infant marxa ho recullen
687 tot, hi ha d'altres que no endrecen res fins que arriba el nou infant... no sé què en penseu
688 vosaltres?

689 Sonia: Nosaltres...

690 Marc: Nosaltres recollim

691 Sonia: Sí, nosaltres recollim, però quan el nen ha marxat. Nosaltres acomiadem el nen, tornem a
692 casa i després ploro i recullo (riu).

693 Clara: Està molt bé

694 Sonia: És allò d'anar recollint i sents aquella pena a dins. Jo vaig recollint i vaig endreçant...
695 suposo que és la manera d'anar-ho endreçant tot, no només físicament sinó amb mi mateixa.
696 Reculls la roba, rentes els llençols, reculls alguna joguina que ha quedat per allà... això ho vaig

697 fer durant tres dies. No ho endreço tot de cop, m'ho anava agafant en calma, però si ho penses,
698 inconscientment ho anava fent a poc a poc. Un dia vaig recollir, l'altre dia ho vaig deixar tot
699 empantanegat i l'endemà vaig continuar recollint, a poc a poc vaig recollint i endreçant tot.
700 Llavors ens truquen i ens diuen que tenen un nadó, i traiem la roba de nadó les joguines... quan
701 aquest se'n va tornem a fer el mateix, a poc a poc... Jo necessito dos o tres dies per recollir-ho
702 tot, però jo sola. Ho he de fer jo perquè això m'ajuda a veure que l'acolliment s'ha acabat.

703 Marc: Jo ara per exemple estava pensant en un pal amb el que jugava l'Eloi, que es va quedar al
704 garatge. Encara de tant en tant el veig allà. Jo sempre dic que és com una vareta màgica, ell la
705 feia servir per jugar, però vull dir que sempre deixes algun detallat que et recorda a l'infant.
706 Tenim alguna foto, algun detall. Però és això, mentre no ve ningú més el tens sempre present i
707 hi penses. Hi ha coses que no les endreces perquè t'ajuden a pensar amb ell o ella.

708 Sonia: Sí que al menjador tenim una foto dels nens. A l'habitació on dormen els nens, també
709 tenim a la paret fotos dels infants. L'Eloi que ja era més gran i anava a l'escola va pintar uns
710 cargols, doncs els tenim penjats a l'habitació. Ell es va emportar algunes coses i d'altres les va
711 deixar. Aquestes que va deixar, alguna l'hem penjat a l'habitació. L'altre dia que va venir a
712 casa, a ell li va agradar anar a l'habitació i veure que ho tenim penjat. Ho tenim penjat i no ho
713 treure'm. Entres a aquella habitació i hi ha un trosset de cada nen, o una coseta que et recorda a
714 cada nen, una fotografia o un dibuix. I mira, una mica és aquesta la manera.

715 Clara: Sí, és una manera de continuar tenint-los presents.

716 Sonia: I això de recollir abans les coses... Jo necessito aquests dos o tres dies després que
717 l'infant marxi perquè m'ajuda a recollir i a endreçar-ho tot.

718 Marc: Sí, a endreçar tots els records

719 Sonia: Si

720 Clara: M'agrada perquè totes teniu maneres de fer diferents i veus diferents maneres de fer front
721 el moment del comiat.

722 Sonia: Això parlant amb les famílies, hi ha una família el dia abans que l'infant marxi ho
723 endreça tot perquè quan torni a casa no hi ha res, com si no hi hagués hagut cap nen. A ella li va
724 bé això perquè quan torna a casa si ho veu només fa que plorar. I jo li dic que jo quan arribo a
725 casa necessito plorar, recullo les coses plorant, però a mi em va bé. Suposo que tu que vas
726 veient diferents experiències, veus que cadascú ho fa diferent, però és interessant.

727 Clara: Jo penso que és molt ric perquè, al cap i a la fi, tot i que compartiu l'acolliment, sou
728 persones diferents i teniu diferents maneres de fer front a les coses. I fins i tot com a parella, a tu
729 et pot anar bé fer una cosa d'una manera i a ell d'una altra manera.

730 Marc: Sí, sí, exacte

731 Clara: A veure... que us he preguntat moltes coses... la caixa de vida, dues coses en relació amb
732 aquest tema. La primera pregunta és com ho feu, és a dir com ho aneu preparant tot plegat. I
733 l'altre és si creieu que la caixa de vida us ajuda a fer front el moment del comiat.

734 Sonia: A veure... la caixa de vida només la faig jo.

735 Marc: Sí, he de dir que és veritat que al fa ella

736 Sonia: Sí que quan arriba el nen compro una caixa, però per exemple amb els nadons poso el
737 braçalet, el cordó umbilical, la primera roba i ja està. Amb l'Eloi, la vaig comprar i no hi vaig
738 posar res. Va ser més cap al final que la vaig anar omplint, posant coses significatives que van
739 anar passant. Jo normalment les faig cap al final, és allò de dir corre que se'n va. La tinc molt
740 present, com el tema de les fotografies, però quasi que fins a l'últim o penúltim dia no sóc capaça

741 d'acabar-la d'omplir. Suposo que em costa... prefereixo fer-la encara que sigui corrents. Abans
742 no la puc fer, no sé perquè, només sé que em costa més.

743 Marc: Sí, corredisses a comprar coses... i a escollir les últimes fotografies

744 Sonia: Amb els altres nens hem fet la caixa pensant en quan ells fossin grans, el braçalet, una
745 carta que els hi escrivim...A l'Eloi li vaig fer dues caixes de vida, una amb aquestes coses per a
746 quan sigui gran, i llavors una altra amb objectes que havien estat especials per ell i per nosaltres.
747 Per exemple, vam anar al teatre i ens van donar un petit sonall, doncs li vam posar en aquesta
748 caixa. Una joguina de fusta que li van regalar, un braçalet que vam fer junts un dia... coses com
749 més especials que havia viscut amb nosaltres. Aquesta caixa era perquè ell la pugui remenar, hi
750 pugui jugar... i l'altre és més perquè els hi guardin, amb les fotografies, amb un escrit, etc.
751 Aquesta és pensada perquè siguin coses que tingui de record, que les pugui remenar, les pugui
752 tocar...

753 Marc: Una caixa de vida era més de les vivències que havia tingut amb nosaltres i l'altre era del
754 seu passat.

755 Sonia: Em va semblar que per l'edat que tenia, aquesta caixa que havíem fet per ell, podia ser
756 com la caixa del tresor per ell. I li va agradar molt. Quan vam fer el comiat, primer vam fer la
757 caixa de vida, ho vam treure tot i després li vam dir que això ho havia de guardar per a quan
758 sigui gran. En canvi, l'altra caixa era per ell, la va obrir, es va posar el braçalet, va jugar amb les
759 seves joguines... era una caixa especial per a ell.

760 Marc: Era ple de tot de vivències que havia viscut amb nosaltres

761 Clara: Jo estava pensant, que sort que dies que ho feies ràpid i corrents, perquè per fer dues
762 caixes...

763 Sonia: Si, ho faig ràpid i corrents, però ho tinc al cap, saps? El que em costa és agafar-ho i
764 posar-ho a la caixa, perquè quan ho poses a la caixa vol dir que se'n van.

765 Clara: Home, té un significat

766 Sonia: Quan tanques la caixa, penses, ara sí que se'n va

767 Marc: Sí, és aquell final d'etapa que ens costa a tots

768 Clara: Sí, sí

769 Sonia: Llavors també tinc una cosa que faig per mi, perquè la caixa se l'emporten ells. Tinc una
770 llibreta on poso una fotografia del dia que arriben amb un petit escrit de com són i després faig
771 una fotografia de l'últim dia, la data i una mica d'explicació de com ha anat. Això ho faig de
772 cada nen, però per exemple el de l'Eloi encara no he fet aquest tancament. Un dia agafaré i m'hi
773 posaré. No faig ser capaç de posar l'última fotografia, necessito un temps. És com un petit diari
774 meu, amb els diferents infants que hem tingut a casa. A mi això també em va bé, però amb
775 l'Eloi, tinc la fotografia allà, però encara no ho he pogut fer.

776 Clara: Potser no era el moment

777 Sonia: Penso que també és una cosa bonica per nosaltres, perd'aquí uns anys poder veure-ho.

778 Clara: De fet, és una estratègia personal que a tu et va bé. Cadascú té la seva manera de fer
779 front. Si encara no has pogut fer el de l'Eloi, potser és que per dins tu encara no has sentit que
780 era el moment de fer-ho.

781 Sonia: Si, faltava el final, que ara ja l'hem tingut i ara només em falta trobar un dia per fer-ho.

782 Clara: D'acord. Només em queden un parell de preguntes

783 Sonia: Digues

784 Clara: Pel que fa a l'acompanyament, jo volia saber si us heu sentit acompanyats en el moment
785 final i de quina manera creieu que us han acompanyat.

786 Sonia: Jo crec que si, nosaltres només hem tingut sempre les dues referents, i molt bé. Potser el
787 que ens va costar més va ser el de l'Eloi, però ens han donat molt de suport, et pots recolzar si
788 tens dubtes... Elles ens van escoltar, ens van recolzar... i no és allò de dir va que tot anirà bé,
789 sinó que ens van escoltar, ens van tranquil·litzar i ens van donar molt de suport.

790 Marc: Ens entenien i a més a més treballaven perquè tot se solucionés i fós ràpid. Per tant, això
791 és d'agrair.

792 Sonia: Fins i tot ens van ajudar a fer que ens poguéssim tornar a veure amb l'infant. Vull dir que
793 fins i tot després del comiat encara hi eren, encara podem comptar amb elles pel que necessitem.

794 Marc: La relació que tenim amb elles és molt bona

795 Sonia: Sí, ens entenem

796 Marc: També tenen tarannàs que ens agraden i les veiem molt bones professionals.

797 Sonia: Jo crec que la relació amb les tècniques és molt important perquè t'han de generar prou
798 confiança per a poder expressar com et sents, perquè clar, no les pots enganyar dient que tot és
799 fantàstic si no és així. Jo penso que hi has de tenir complicitat, perquè no amb totes les persones
800 tens aquesta complicitat, però jo penso que nosaltres hem tingut molta sort. Ens entenem molt
801 bé, elles ens diuen les coses tal com són i nosaltres també. No hem d'enganyar, ni fer la pilota, al
802 contrari, si una cosa no em sembla bé jo els hi diré i si fos al revés jo vull que m'ho diguin
803 perquè tots estem treballant pel bé dels infants. Tant una com l'altra molt bé, per a nosaltres són
804 un bon puntal per aquests moments.

805 Marc: Però clar només les coneixem a elles dues, és a dir que només les hem tingut a elles

806 Clara: Sí, vosaltres sempre parleu des de la vostra experiència perquè han estat les vostres
807 referents. Us volia preguntar una cosa, hi ha famílies que consideren que en el moment del
808 comiat és important que hi hagi les professionals en funció de la figura professional, per
809 exemple que en el moment del comiat hi hagi la psicòloga o per exemple la treballadora social.
810 Hi ha altres famílies que no fan distincions pel que fa a la figura professional. No sé què en
811 penseu vosaltres.

812 Sonia: A mi m'és igual que sigui la psicòloga, l'educadora o qui sigui. Jo el que valoro és que hi
813 sigui la persona que m'ha generat confiança i que m'ha anat acompanyant durant aquest procés.
814 Si nosaltres amb l'Eloi, durant dos anys hem tingut la nostra referent, doncs a mi els últims dies
815 m'ha agradat que hi fos allà amb nosaltres. Si durant el procés ve amb nosaltres una
816 professional perquè és la psicòloga i jo no la conec, però jo no hi he tingut tracte potser jo no
817 estaré tan còmoda. Jo prefereixo que hi sigui una persona amb la qual he tingut aquest contacte.

818 Marc: Jo personalment, prefereixo que hi sigui una persona que m'ajudi a passar per tots
819 aquests passos amb comoditat i amb certesa. Llavors, aquestes dues noies que hem tingut de
820 referents, ens han demostrat que són molt aptes per fer tot això. És a dir, potser hi haurà una
821 psicòloga i no sabrà afrontar tot aquest pas perquè no coneixerà a la criatura, no ens coneixerà a
822 nosaltres...

823 Sonia: Per exemple, la nostra referent acompanyava cada setmana a l'Eloi a les visites amb la
824 seva família biològica. Sap com és el nen, com reacciona, etc. per això, a nosaltres tenir-la aprop
825 ens ha ajudat molt més que tenir a una altra professional per molt que tingui per exemple la
826 figura professional de psicòloga. Suposo, que si és un cas complicat, potser sí que en un
827 moment donat el suport de la psicòloga et pot ajudar, però per fer l'acompanyament, per a
828 nosaltres és important que hi hagi la nostra referent.

829 Marc: A més amb l'experiència que nosaltres hem tingut, creiem que és el més important. A
830 més, elles tenen molts anys d'experiència, quan t'expliquen les coses veus que saben com s'han
831 de fer les coses.

832 Sonia: A més, jo intento confiar al màxim amb totes les tècniques, pensar que fan la seva feina
833 tan bé com poden, sabent que aquest àmbit és complicat.

834 Marc: I l'altra cosa és que nosaltres de la missa no en sabem ni la meitat. Podem saber el que
835 palpem, el que veiem, el que ens pot transmetre la criatura, però la realitat del perquè ha passat
836 tot això és una cosa que desconeixem.

837 Sonia: O dels tempos per exemple, quan et diuen que per exemple seran sis mesos, i dius ostres
838 em vas dir sis mesos fa no sé quan de temps. Funciona així.

839 Clara: Clar, és que la gran majoria de coses no depenen d'elles, però la cara que està a peu de
840 canyó són les tècniques. Llavors, a vegades les frustracions les podem projectar cap a elles, però
841 no és cap a elles sinó que han d'anar cap a dalt.

842 Marc: Oi tant

843 Sonia: Són les que reben el cop perquè són les que tenim més a prop.

844 Marc: Per nosaltres és molt important que totes les dificultats que tenim en el dia a dia, si el nen
845 està neguitós, té problemes per entendre el que sigui... doncs, intentar comprendre allò suficient
846 per a solucionar aquest problema. I elles ens van donant informació i eines que ens ajuden.
847 Nosaltres no volem saber tota la informació perquè no n'hem de fer res de si els progenitors
848 estan en judici, o de si tenen problemes. Però el que sí, uns mínims per a poder entendre perquè
849 la criatura es comporta d'aquesta manera i nosaltres el puguem ajudar. I jo crec que amb això,
850 han sigut un deu.

851 Clara: Jo crec que pel que heu anat dient, valoreu més el tema de la confiança, que tinguin
852 experiència, que siguin resolutives... que no si es tracta d'una figura professional o una altra. Hi
853 ha moltes famílies que també em comentaven això de l'experiència, perquè els hi dona
854 seguretat.

855 Sonia: L'experiència, l'empatia, el fet de veure que t'escolten, que sents que no molestes, que
856 envies un WhatsApp per qualsevol dubte i sempre hi són de manera molt amable. Això et
857 genera confiança i et sents a gust.

858 Marc: Clar perquè et podrien tractar dient, mira aquests que acaben de començar i no saben fer
859 això, si és el més senzill del món. Però és al revés, són molt agradables i estan com si fos el
860 primer dia.

861 Clara: Sí, clar. I teniu alguna proposta de millora pel que fa a l'acompanyament? Abans
862 comentàveu allò del pla d'acoblament,

863 Marc: Clar no ho sé perquè tampoc tenim molta experiència perquè només hem tingut aquests
864 acolliments...

865 Clara: Bueno, està bé.

866 Marc: Sí que és cert que hem fet varis plans d'acoblements, però sí que és cert que en el més
867 complicat que hem tingut ja ens han donat eines de suport. Potser en el primer sí que hauríem
868 d'haver fet un parell de dies, sí que hauríem fet alguns dies més.

869 Sonia: I ja els hi vam comentar també a elles, que encara que fos un nadó potser sí que
870 necessitàvem això.

871 Clara: Clar, està molt bé que ho comentéssiu amb les tècniques... també hi havia altres famílies
872 que comentàvem que creien que seria important poder treballar la part de consciència com a
873 família d'intentar mantenir el contacte després...

874 Sonia: Clar, nosaltres per exemple amb el cas que vam tenir més dificultats va ser amb una altra
875 família d'acollida. Ens va sorprendre molt que els hi costés tant entendre que nosaltres volíem
876 mantenir el contacte. I això potser sí que s'hauria de treballar en els cursos que fan de
877 preparació per a les famílies que volen acollir, per tal que tinguin en compte que aquests infants
878 tenen un passat. Això potser sí, per aquesta experiència que hem tingut nosaltres. Ens va
879 sorprendre perquè normalment les famílies d'acollida que nosaltres coneixem, que tenen infants
880 en permanent, ja són famílies de trobar-se i de mantenir el contacte.

881 Clara: O fins i tot abans de fer el pla d'acoblament, que es passa el calendari, doncs poder tenir
882 un espai per a poder fer una mica de sensibilització.

883 Sonia: Jo penso que estaria bé, però si la família de per si ja no és sensible amb això...

884 Clara: Si ja t'entenc, que com a professionals poden fer això, però l'altra cosa és el que facin
885 després les famílies.

886 Marc: Sí, les coses que t'han de sortir de dins, que les hagi de forçar, és una mica estrany...

887 Clara: Si... Doncs jo crec que ja estariem. Crec que és l'entrevista que m'ha durat més... us heu
888 emportat el premi (riu)

889 Sonia: És que tenim molta xerrera (riu)

890 Marc: És que ens enrotllem molt (riu)

891 Clara: No, si ja em va bé perquè hem tret coses molt interessants. Estic molt agraïda, moltes
892 gràcies pel vostre temps.

893 Sonia: Si necessites res més ja ho saps

894 Clara: Perfecte, moltes gràcies

895 Marc i Sonia: moltes gràcies a tu

ENTREVISTA 8

Entrevista 8 (E8)

Imma i Eliseu - Família d'urgència i diagnòstic

Acolliments 6: (Dani, Júlia, Maria, Laura, Triana i Jan)

- 1 Clara: Hola, Imma com estàs?
- 2 Imma: Molt bé!
- 3 Clara: Em sembla que tu i jo no ens coneixíem, oi que no?
- 4 Imma: No, em sembla que no
- 5 Clara: Tot i que ja vam estar parlant per telèfon, jo sóc la Clara estudiant de treball social i vaig
6 fer les pràctiques a l'ICIF. Llavors, el motiu de l'entrevista, tot i que ja ho vas poder llegir al
7 full informatiu, és que m'agradaria saber com viviu vosaltres les famílies acollidores, la
8 finalització de l'acolliment familiar. Si et sembla bé, començarem amb preguntes més
9 genèriques i després ja ens anirem endinsant més cap al tema del comiat.
- 10 Imma: Perfecte, súper!
- 11 Clara: Per quin motiu vas decidir ser família acollidora?
- 12 Imma: Mira, nosaltres com a parella vam decidir que no volíem tenir fills, llavors, per tant, vam
13 dir sí que tenim clar que alguna cosa volem fer. Llavors ens vam mirar el tema de l'adopció i el
14 projecte d'acolliments. Finalment, ens va agradar molt el projecte d'acolliment i va ser quan
15 vam començar a demanar informació, a mirar quines associacions hi havia, com es feia... i va
16 ser quan ens vam decidir a tirar-ho endavant.
- 17 Clara: Molt bé
- 18 Imma: Em deixes un moment mirar una cosa?
- 19 Clara: Sí, oi tant.
- 20 Imma: Perdonat, és que l'Eliseu m'ha enviat un missatge per dir-me que ara quan arribi també
21 s'afegirà a l'entrevista que no ha pogut arribar abans.
- 22 Clara: Perfecte, no pateixis. I quant de temps fa que sou família acollidora?
- 23 Imma: Doncs mira, si no m'equivoco vam estar gairebé un any de procés per ser família i ara
24 portem acollint cinc anys aproximadament.
- 25 Clara: Molt bé, i quants acolliments porteu?
- 26 Imma: Doncs mira ara amb en Jan és el sisè.
- 27 Clara: Deunidó
- 28 Imma: Sí, a part d'en Dani a la Neus que van trigar sis mesos, els altres sí que ens van arribar
29 molt seguits. N'hi ha que gairebé no hem tingut ni temps de respirar i festejar que ja teníem un
30 altre nen (riu)
- 31 Clara: I perquè vas triar urgència i diagnòstic?
- 32 Imma: Doncs mira, vam triar urgència i diagnòstic perquè tampoc sabíem com reaccionaríem
33 nosaltres. Llavors vam dir ostres un de llarga durada, si dura tres o cinc anys i després resulta
34 que veiem que se'ns fa dur, ho trobàvem molt llarg. Per això urgència i diagnòstic ens va

35 semblar que com que eren processos curts, vam pensar que estaria bé per veure com ens
36 afectava. I llavors ens va enganxar molt fer urgència i diagnòstic, vam tenir el primer i vam dir,
37 sí que és molt dur, però també té una part molt satisfactòria. Sobretot quan veus que han canviat
38 i que després van amb una altra família i que estan bé.

39 Clara: Clar, suposo que deu tenir com les dues cares. Per una banda, la part més de satisfacció
40 personal perquè veus que estàs ajudant a un infant, però també hi ha d'haver potser una part més
41 feixuga no?

42 Imma: Sí, bueno emocionalment moltes vegades ets com una muntanya russa. Sí que hi ha
43 moments que molt bé, però hi ha altres moments que són durs. Nosaltres que hem tingut sis
44 nens acollits, també t'he de dir que hi ha infants que et marquen més que d'altres, amb alguns
45 costa una mica més vincular-se al principi, però després a l'hora de marxar et costa.

46 Clara: I quina durada van tenir els acolliments?

47 Imma: Mira, el primer va ser en Dani va durar un any i mig, el segon va ser una urgència
48 hospitalària que va durar uns dotze dies, després va venir la Maria que va trigar cinc mesos, la
49 Laura que va estar un any a casa, després va venir la Triana que va estar amb nosaltres dos anys
50 i ara en Jan que ja porta amb nosaltres un any.

51 Clara: Si que heu tingut infants

52 Imma: Si, pensa que l'espera més llarga que hem tingut ha estat de sis mesos, però la gran
53 majoria han estat dies o com a molts una setmana.

54 Clara: Clar, i en algun moment us heu plantejat fer un canvi de tipologia?

55 Imma: Si, amb la Triana. Quan ens van dir que se li feia la proposta d'acolliment permanent,
56 nosaltres vam demanar si el podíem fer nosaltres. Era una nena amb la qual vam vincular molt
57 bé, sobretot l'Eliseu, era una nena que al principi va costar molt, però llavors va ser molt fàcil.
58 Per això, ho vam demanar, però ens ho van denegar perquè érem família d'urgència i a part, era
59 una nena que no tenia dificultats per anar a cap lloc. Llavors, quan va marxar la Triana, vam
60 parlar amb l'educadora, però finament vam decidir que de moment continuaríem fent urgència i
61 diagnòstic. Per això, de moment no ens ho plantegem.

62 Clara: Sí, ja t'entenc

63 Imma: Mira, la tipologia d'urgència i diagnòstic té alguna cosa que no et puc explicar, però
64 enganxa una mica...

65 Clara: Sí, hi ha moltes famílies que m'ho han comentat... Parlant amb altres famílies
66 comentàvem que si hi hagués la possibilitat d'acollir un altre infant en tipologia simple o
67 permanent que estarien disposats, sempre continuant essent família d'urgència i diagnòstic. No
68 sé, què en penseu vosaltres?

69 Imma: Nosaltres també ho vam demanar, que si ens canviàvem a permanent i ja tinguéssim
70 l'infant adaptat, si podríem continuar essent també família d'urgència i diagnòstic. Però ens van
71 dir que no, i això també ens va tirar una mica enrere.

72 Clara: Sí, ja entenc. Jo tinc entès que hi ha serveis on hi ha famílies que tenen acollits a infants
73 en tipologia permanent, però també continuen acollint urgències. Per això volia saber que en
74 pensàveu.

75 Imma: Sí... nosaltres també ens ho havíem plantejat. A més t'estan venent que falten moltes
76 famílies, que hi ha molts infants que necessiten una família d'acollida... Llavors clar, les
77 famílies que estem actives, et trenquen una mica l'aire perquè si ja veuen com funcionem com a
78 família... Jo no et dic que et donin durant el primer any d'acolliment permanent, però quan porta
79 un temps i l'infant ja es troba adaptat perquè no pots fer una urgència?

80 Clara: Bueno, mira està bé perquè podria ser una aportació com a proposta de millora, perquè
81 les famílies realment ho demanen.

82 Imma: Si a més, coneixem a famílies d'altres serveis que es troben acollint a un infant de
83 tipologia permanent i han pogut acollir a altres infants en aquesta mateixa tipologia. Llavors jo
84 penso que si hi ha famílies que poden perquè nosaltres com a família no podem ser les dues
85 tipologies? És com una mica contradictori... per això em pregunto per quina raó no es pot fer. A
86 l'igual, si tens un infant en permanent i es trobes acollint a infants d'urgència i diagnòstic,
87 també li estàs donant uns valors i un ensenyament que li pot servir, de dir, a tu et vam ajudar
88 perquè no ens ajudes a poder ajudar a un altre infant? Són com uns valors afegits que li dones a
89 aquest infant. Per això no entenc gaire aquesta normativa.

90 Clara: Sí, t'entenc perfectament a més ja et dic que hi ha moltes famílies que comparteixen
91 aquesta visió. Però bueno, ves a saber perquè com tot va evolucionant potser hi ha canvis.

92 Imma: Sí, a veure...

93 Clara: Llavors, si haguessis de definir què és per tu l'acolliment que diries?

94 Imma: És una ajuda per uns infants que no tenen un model de família, uns valors, rutines... és
95 com aportar a aquests infants una ajuda i una seguretat que fins al moment no han pogut tenir o
96 que només l'han viscut en certs moments. Ajudar-los perquè puguin créixer, i que vegin que
97 tenir una família també té la seva part positiva.

98 Clara: Sí, com donar-los una segona oportunitat no?

99 Imma: Sí, oi tant

100 Clara: I si haguessis de dir un aspecte positiu i negatiu de l'acolliment què diries?

101 Imma: Mira jo et diria que la part positiva és el que tu li ensenyes i el que ells t'ensenyen a tu.
102 Els hi dones una estabilitat, però ells t'aporten i t'ensenyen moltes coses. Cada infant que tens
103 és un aprenentatge per tu. En Jan quan va arribar era un nen trist i ara quan et mira sempre té un
104 somriure.

105 Clara: Sí, això suposo que no té preu

106 Imma: I la part negativa jo penso que és la part administrativa, que si un acolliment és
107 d'urgència pugui arribar a durar tant, no tant per nosaltres com a famílies perquè som adults i
108 ens ho gestionem, sinó pensant en l'infant. Sí que és veritat que els infants tenen una capacitat
109 d'adaptar-se impressionant, però sí que és veritat que si anessin una mica més ràpid l'infant
110 penso que aniria més bé perquè no vincularia tant. I també potser en la urgència i diagnòstic és
111 el moment en què t'has d'acomiar de l'infant, però com a adults ja trobem els nostres
112 mecanismes per anar-ho solucionant.

113 Clara: Sí, clar... i entrant ja amb el tema de la finalització, els infants que vosaltres heu tingut
114 acollits, quin ha estat el motiu pel qual han finalitzat els acolliments?

115 Imma: Els tres primers per adopció, el quart va tornar amb la seva família biològica, la Triana
116 un acolliment permanent i ara en Jan no ho sabem encara.

117 Clara: Ostres, és curiós perquè heu tingut molta varietat. A més crec que és la primera família
118 que he entrevistat on ha pogut viure un retorn.

119 Imma: Doncs mira, quan va arribar la nena al principi era com una mica impossible que hi
120 hagués un retorn perquè el pare estava molt rebotat, llavors va anar a informar-se i li van
121 explicar que si es feia un bon treball sí que podria tornar a casa la seva filla. Els dos van fer un
122 molt bon procés, amb aquesta família creus en les segones oportunitats perquè en un any van fer
123 un canvi de vida impressionant.

124 Clara: I vosaltres teníeu relació amb la família biològica?

125 Imma: No. Nosaltres amb un dels infants que va fer un retorn, al principi quan vam fer el pla
126 d'acoblament, sí que ens van dir que continuaríem a tenir contacte, però no els hem tornat a
127 veure més.

128 Clara: No heu tornat a tenir contacte d'ençà que va marxar?

129 Imma: No... Jo penso que el pare tenia molt clar que sí que volia que ens continuéssim veient
130 perquè ell deia que estaria agraït tota la seva vida perquè havíem ajudat a la seva filla. A més a
131 més, el pla d'acoblament va ser molt maco, anaves amb una mica de por, perquè deies ostres tu
132 que els hi has d'explicar a la família biològica, que ha estat un any amb tu i que ha viscut coses
133 meravelloses? Normalment, els àlbums els fas de com van arribar, de la progressió que van fer,
134 perquè la família d'acollida o d'adopció tingui una mica... però clar, en el moment en què hi ha
135 un retorn et plantejes com ho has de fer perquè tu no li pots refregar per la cara que aquesta
136 nena va venir feta un nyap i que ha marxat feta una princesa. Llavors, nosaltres vam fer un
137 àlbum de les activitats i de les coses que vam fer amb la nena, de la seva vivència a l'escola, a
138 alguna festa d'aniversari, etc. Però mai refregant per la cara que ella havia vingut feta un nyap.
139 A més nosaltres vam enganxar el confinament amb ella, i fèiem moltes activitats com
140 manualitats, quan m'ajudava a cuinar, etc. I és amb els únics que no tenim relació.

141 Clara: Perquè els va conèixer durant el pla d'acoblament o ja coneixíeu a la família?

142 Imma: No, nosaltres els vam conèixer els últims dos mesos que la nena va estar amb nosaltres,
143 perquè vam fer un pla d'acoblament molt llarg. Van passar de veure-la una hora setmanal, a
144 veure-la més d'un dia a la setmana, etc. Per això els hi vam comentar a les tècniques que si
145 havien de venir cada vegada i finalment quedàvem a un punt mig i ja ho fèiem nosaltres.
146 Normalment, veien els seus pares i els seus germans, per això els últims mesos ja els vam
147 conèixer. Nosaltres ja els havíem vist perquè durant el confinament ens enviaven vídeos i fotos,
148 nosaltres ja sabíem com eren, però nosaltres no sortíem mai a les fotos, però nosaltres si els
149 havíem vist a ells.

150 Clara: Clar, clar... i dius que amb els altres sí que teniu relació?

151 Imma: Doncs mira, amb el primer tenim contacte només per mòbil quan hi ha festes
152 assenyalades, normalment sóc jo que els felicito per exemple per Nadal o així els hi envio
153 alguna foto i ells em responen. La que va ser una renúncia hospitalària com que va ser poc
154 temps tampoc tenim relació. Però per exemple amb la Maria sí, nosaltres per ella som els tiets i
155 la veiem tres o quatre cops a l'any. Ells ens van demanar que volien que forméssim part de la
156 seva vida, moltes vegades quan arriba un nou infant que tenim acollits ens trobem perquè juguïn
157 i quan marxa sempre també per acomiadar-lo. I la Triana també tenim contacte i molt bé, ens
158 truquem i ens veiem, hi ha una relació molt maca.

159 Clara: Perquè la Triana ara es troba en acolliment permanent, no?

160 Imma: Sí

161 Clara: Tu creus que potser dificulta el fet de tenir relació després si es fa un retorn?

162 Imma: Jo penso que per l'experiència que he tingut, a mi em va donar la sensació que potser hi
163 pot haver com una mena de vergonya per part de la família, de dir ostres he tingut unabaixona i
164 m'han hagut de retirar a la meua filla. D'alguna manera potser el fet de veure'ns és recordar-li
165 que ha tingut un mal moment, per això jo penso que quan es torna amb la família biològica és
166 més difícil. També hi ha persones que adopten que llavors també els hi és difícil, tinc coneguts
167 que han adoptat i quan en parlem ens comenten que ells han tallat la relació amb la família
168 acollida, però que quan hi ha alguna data important els hi envien una fotografia. I jo sempre els
169 hi dic que és una part molt egoista, que si estiguessin a l'altra banda seria diferent, perquè ells

170 opinen que la nostra feina ja ha acabat i que hauríem de desaparèixer. Però jo crec que això és
171 molt dur, perquè com a família d'acollida tu has tingut aquest infant durant un temps i l'has
172 cuidat...pot haver arribat a la família d'adopció molt mono, però nosaltres d'alguna manera com
173 a família d'acollida hem contribuït a reconstruir a aquest infant. Jo com a família d'acollida mai
174 he demanat que necessito saber a cada instant sobre aquest infant, però ostres que la família li
175 parli de nosaltres, que li doni la possibilitat de poder trucar-me a la porta quan tingui vuit anys.
176 Per això penso, perquè han d'oblidar que han estat amb tu, si tu has estat una petita part, una
177 petita engruna d'aquella muntanya que hem construït plegats. Que et diguin que com a família
178 acollidora la teva feina ha acabat i que no hi pintem res, això fa molt de mal. Evidentment, tu
179 has d'acceptar el que decideixin perquè tu només hi has estat un temps en la vida de l'infant i hi
180 ha aquesta part de respecte, però sí que hi ha aquest sentiment que et mou i et preguntes com
181 estarà. Com a família d'acollida et dona tranquil·litat i t'ajuda a no trobar-lo a faltar el fet de
182 saber-ne una mica de la vida de l'infant, encara que sigui cada any, de saber com estan. Perquè
183 és aquella part teva del cor que es queda més tranquil·la, de veure de nou aquell somriure i de
184 sentir que estan bé. A tu et dona la tranquil·litat de sentir que has pogut contribuir encara que
185 sigui en dos mesos, set o en un any i mig, el temps que sigui, però has pogut col·labora una
186 mica. Per part de les famílies, sobretot d'adopció que no d'acollida perquè amb aquests últims
187 comparteixes molt més. Però l'adopció és com una propietat per dir-ho d'alguna manera, i et
188 pots tornar més egoista.

189 Clara: Tu creus doncs que un cop l'infant marxa, si després d'alguna manera tornes a tenir
190 relació o t'envien una fotografia, d'alguna manera et tranquil·litza?

191 Imma: Sí, si no saps res et fas moltes preguntes... si estaran bé, si tot torna a funcionar amb la
192 família en els casos de retorn... i si vas sabent alguna cosa et dona molta tranquil·litat. Ja ho
193 portes bé, però hi ha sempre aquest patiment del'inconscient de no saber...que si saps alguna
194 cosa et tranquil·litza una mica més.

195 Clara: I a tu quan t'arriba un infant, ja tens present des de l'inici que marxarà? O com projectes
196 aquest moment?

197 Imma: Sí que tens molt clar que quan arriba té una finalització, però sí que és veritat que tampoc
198 te'n fas a la idea fins que comences el procés. Ara per exemple el nen que tenim, ja saps que
199 acabarà marxant, no? Però com que encara no tens data dius, bueno, ja passarà. Llavors quan
200 arriba la data és quan dius ara si, ja està, ja torna a començar tot el procés. Però quan arriben,
201 evidentment que saps que hi ha una finalització i ho tens present, però no n'ets conscient fins
202 que realment no et donen la data de quan marxa.

203 Clara: Clar, i tu creus que a mesura que han anat passant els anys i que heu anat fent més
204 acolliments, aquesta experiència us ajuda en el moment de fer front el comiat de l'infant?

205 Imma: Mira, si i no, perquè per exemple la Triana, després de cinc acolliments és la que ens ha
206 costat més. Jo no sé si va ser pel que et deia abans, que potser és amb la que hem vinculat més i
207 la que hem tingut més temps acollida. A nosaltres és el comiat que ens va costar més, jo a
208 l'Eliseu no l'havia vist plorar amb cap dels altres i, en canvi, amb la Triana si... a tots dos ens ha
209 marcat i ens ha costat molt. Em va costar molt el dol amb la Triana, i al cap de tres setmanes ja
210 teníem a en Jan aquí. Em va costar molt vincular amb ell. A més com que ell és un nen que
211 necessita molts límits, és molt impulsiu, clar... aquest sobreesforç com que encara no havia
212 tancat aquesta etapa, em va costar una miqueta. Però ja ho vas fent, vas deixar passant el temps,
213 plorant o no plorant i llavors arriba un moment que com que ja estàs anant més bé... També és
214 veritat que al principi, quan va marxar la Triana anàvem sabent més coses d'ella i això t'ajudava
215 més. Perquè el dia que va marxar, va ser la que ens va costar més fer el pas de dir-li adéu.

216 Clara: Vols dir que creus que cada acolliment és diferent, tot i que l'experiència t'ajuda, però ho
217 vius de manera diferent en funció de com et vincules amb l'infant i de la durada de
218 l'acolliment?

219 Imma: Si, si, si... Jo penso que cada un és diferent i té unes necessitats diferents. Llavors tu t'hi
220 aboques més d'una manera o un altre, no? A més no saps perquè et passa, perquè realment te
221 n'adones en el moment en què l'infant marxa. I llavors et preguntes, perquè amb aquest infant
222 has vinculat tant?

223 Clara: Clar, a més la Triana va estar amb vosaltres durant dos anys, no?

224 Imma: A més com que amb el pare de la Triana ens coneixíem de feia molts anys i ens vam
225 retrobar quan vam començar el pla d'acoblament de l'adopció, va ser molt maco. I això suposo
226 que també va facilitar que tinguéssim més aquest contacte. Amb la Maria també va ser molt
227 bonic, amb el seu pare, i ara com que la veiem tan i sabem coses d'ella i tenim relació amb els
228 pares... no la trobem tant a faltar.

229 Clara: Clar, vols dir que potser t'ajuda a pal·liar una mica aquests sentiments, no?

230 Imma: Si, exacte. Igual amb la Triana, la família d'acolliment permanent també s'està portant
231 molt bé i això també t'ajuda perquè saps coses, i a més com és amb la que ens va costar més,
232 això també t'ajuda.

233 Clara: I tu creus que hi ha una relació en el sentit de què ha estat l'acolliment més llarg que heu
234 tingut?

235 Imma: Nosaltres perquè ha coincidit, però jo penso que no ha de tenir perquè. Jo crec que depèn
236 de com vinculis amb el nen... Mira, acaba d'arribar l'Eliseu.

237 Clara: Hola Eliseu què tal?

238 Eliseu: Hola, perdona que hagi arribat tard

239 Clara: No pateixis, no passa res.

240 Eliseu: Encantat de coneixe't

241 Clara: Igualment, mira ja us he pogut posar casa a tots dos...

242 Imma: Si, si (riu)

243 Clara: Mira Eliseu, per posar-te una mica en context, ara l'Imma m'estava explicant que el
244 comiat que us va costar més va ser amb la Triana, que va estar dos anys amb vosaltres. Jo li
245 preguntava a l'Imma que si creia que us havia costat més perquè ha estat el més llarg, no sé què
246 en penses tu.

247 Eliseu: Sí, va ser el més llarg i també és la nena amb qui vam tenir més relació amb ella perquè
248 clar, era més gran, saps què et vull dir? Jo crec que l'edat també és important

249 Clara: Quina edat tenia?

250 Eliseu: Quan va marxar tenia tres anys. Clar, quan parles amb una personeta gran, és diferent.

251 Clara: Clar, és diferent, vols dir que pots interactuar més amb ella per l'edat que tenia, que no si
252 hagués estat un nadó, no?

253 Eliseu: Si

254 Imma: Si clar, per això també vincules més perquè hi ha una relació més estreta.

255 Clara: Clar, clar... i vosaltres quins sentiments creieu que us surten en el moment del final, quan
256 us diuen que marxa?

257 Eliseu: No sé com dir-ho, és una cosa... nosaltres sempre pensem que saps que està bé... A mi el
258 que em fa més alegria de pensar és que arriben com un cotxe mig aixafat i marxen com un cotxe
259 nou. Llavors això és molt guai.

260 Clara: Clar, de poder veure com evolucionen i de veure els canvis, no?

261 Eliseu: Tots han arribat com un cotxe aixafat

262 Imma: I el sentiment és com una mica d'enyorança, més que de pena. És el sentiment
263 d'enyorança de dir ostres què faràs ara sense ell o sense ella, és aquest punt de trobar-los a
264 faltar, però sempre en positiu, mai en negatiu. Saps que has aconseguit l'objectiu que tu tenies
265 com a família d'urgència, sigui un retorn, una adopció o un acolliment permanent, però sents
266 una mica d'enyorança perquè saps que ja no estarà amb tu.

267 Clara: Clar

268 Eliseu: Suposo que com tothom, no?

269 Clara: Sí, les famílies comparteixen aquests sentiments, en tant que estan feliços perquè han
270 pogut aportar el seu granet de sorra, però evidentment quan marxen ho passen malament perquè
271 l'enyoren.

272 Imma: Sí, estàs com uns dies que trobes a faltar alguna cosa... per exemple, tenim un gat i els
273 primers dies els busca. Tu no ets un gat, però és una mica aquest sentiment de dir, què et falta.
274 Fins ara marxaves de casa carregada amb moltes coses i és com la sensació que et deixes alguna
275 cosa.

276 Clara: Bueno, d'alguna manera canvia el vostre dia a dia i la vostra rutina, no?

277 Imma: Sí, bueno, pots tornar a festejar

278 Eliseu: Clar, canvia tot, quan hi ha un nen és un més de la família

279 Clara: Clar, i vosaltres creieu que necessiteu un espai entre acolliment i acolliment?

280 Imma i Eliseu: No

281 Imma: Nosaltres no perquè a més a més tampoc hem tingut gaire repòs (riu)

282 Eliseu: La veritat és que tampoc és cap cansament perquè nosaltres tenim la nostra vida
283 muntada amb l'acolliment, saps?

284 Clara: Clar, és el vostre projecte de vida

285 Imma: Sí

286 Eliseu: Exactament. Sí que hi ha famílies que diuen que necessiten reposar, però nosaltres no
287 perquè no estem cansats, no sé com dir-ho.

288 Imma: Jo per exemple quan va marxar el primer, en Dani, sí que va ser un repòs sobretot les
289 primeres nits perquè les vaig poder dormir senceres perquè portava un any i mig que no dormia
290 totes les nits seguides. L'últim mig any potser sí que només es despertava un cop a les nits, però
291 havíem estat un any que potser ens despertàvem dos o tres cops a la nit. Llavors quan va marxar
292 en Dani va ser com un repòs de dir ostres podré dormir tota la nit seguida. Fins i tot em
293 despertava per veure el nen, però el nen ja no hi era. Sobretot amb els bebès quan marxen és
294 aquesta sensació de dir ostres, recuperes una mica la teva vida, però necessitar un temps de
295 repòs sense no. Perquè quan hi són ells ja ho tens muntat, potser el fet de muntar i desmuntar
296 tantes vegades, el teu cap a vegades està pitjor. Sí que t'has d'adaptar al nen que ve i estàs uns
297 dies desencaixat, però no tenim la sensació de cansament. De fet, ja et dic que tampoc hem
298 tingut gaire pausa entre un i un altre.

299 Eliseu: És diferent, a mi em cansa més la mainada petita. Aquests més grans és una passada,
300 pots fer moltes més coses. Quan són tan petits no pots fer res gairebé...

301 Clara: Clar, bueno per tu també ha de ser més divertit perquè pots xerrar amb ells, es
302 comuniquen més.

303 Eliseu: Sí, clar per això ara el projecte és fer-ho amb quinze i vint mesos perquè ja pots
304 interactuar més.

305 Clara: Llavors, al principi havíeu fet nadons, no?

306 Imma: Al principi fèiem de zero a sis anys i quan van passar el primer acolliment, ho vam
307 parlar, i ell se sent més còmoda si són més grans, li agrada més.

308 Clara: I quan sabeu que l'infant marxa li feu algun comiat especial?

309 Imma: Jo sempre faig que amb els col·lectius socials que han tingut relació ens anem a
310 acomiadar. Clar, pensa que a molts els veuen cada dia i juguen. Amb la família també. Amb els
311 que van ser més grans, van fer una festa a l'escola i també hi vaig anar. Vam explicar un conte,
312 com si fos una mica la història de la Triana... i vam fer com un petit berenar. **Amb els que són**
313 **més grans, fem l'àlbum i la caixa de vida amb ells. Ells es van decorar la seva caixa, van escollir**
314 **potser les fotografies que els hi agradaven... tot això va bé primer per ells/es perquè comencen a**
315 **ser conscients que marxaven, que hi havia un final però també un altre començament. I també**
316 **sempre ho explicaven de manera natural i sense angoixa.**

317 Clara: Vols dir que d'alguna manera les va ajudar a situar-se en el moment del comiat, no?

318 Imma: Si

319 Clara: I a vosaltres us ajuda en el moment del final poder preparar la caixa de vida?

320 Imma: **Si ajuda molt. Jo penso que ens ajuda aquesta part d'anar a acomiadar-nos de les**
321 **persones amb les quals ha tingut relació i la caixa de vida també. D'alguna manera preparar-la**
322 **ajuda a fer que el teu inconscient vagi veient que està arribant el moment del final. És com tot**
323 **un procés de dol, mentre estàs fent la caixa de vida, els comiats, quan els hi expliques a ells...**
324 **Tot això va molt bé, és un procés, però va molt bé.**

325 Eliseu: Cada final ha estat diferent... Una va marxar molt contenta perquè tornava amb els seus
326 pares i l'altre no. Se sentia molt bé aquí i de cop havia de marxar...

327 Clara: Clar, ja m'ho imagino. I vosaltres viviu la finalització amb més tranquil·litat en funció de
328 si marxa en adopció, si és un retorn, etc.?

329 Eliseu: No

330 Imma: No, a nosaltres això ens és igual

331 Clara: Potser el que us dona tranquil·litat en aquest moment és conèixer a la família, és a dir,
332 conèixer el lloc a on marxa?

333 Eliseu: Sí, clar, jo penso que això és clau.

334 Imma: Mira, **nosaltres amb la Triana vam tenir com un petit moment de conflicte, que vam dir**
335 **ostres si no ho podem resoldre llavors sí que et quedes amb una mica d'ansietat. Perquè l'altre**
336 **servei no volia que nosaltres anéssim a la casa on aniria a viure ella. Quan nosaltres sempre**
337 **havíem fet el procés de comiat a casa dels altres, però a aquest servei no es fa així, el moment**
338 **del comiat es feia a casa nostre. Nosaltres en principi no havíem d'haver anat mai a casa de la**
339 **nova família. Llavors, nosaltres vam parlar amb la nostra referent i li vam preguntar si podíem**
340 **fer el comiat a casa de la nova família i ens van dir que sí. Llavors el diumenge vam anar**
341 **nosaltres a casa seva i vam passar tota la tarda al poble amb la família. I això et dona una**

342 tranquil·litat. Per a nosaltres és important poder saber per a tot el procés de dol, saber on
343 estaran, no per anar-hi sinó per quedar-te més tranquil. És una mica aquesta pau interior.

344 Clara: Clar, almenys tenir aquesta tranquil·litat de conèixer el lloc i la família. Abans, en diverses
345 ocasions m'he fixat que l'Imma parlava del dol. Us volia preguntar també, si creieu que passeu
346 un procés de dol. Què en penseu?

347 Imma: Jo penso que sí, crec que a vegades no n'ets molt conscient, però jo penso que sí que
348 passes un procés de dol. Jo un temps després que han marxat, uns dies, unes setmanes o un mes,
349 tens la sensació de no saber massa què és el que t'està passant. Jo no sé si ell també ho viu així o
350 no.

351 Eliseu: Home, el trobes a faltar, però jo penso que això depèn del caràcter perquè nosaltres som
352 molt positius amb tot. Després busques sempre allò positiu.

353 Clara: Ho viviu com una pèrdua d'alguna manera?

354 Imma: Jo penso que no

355 Eliseu: Pèrdua no perquè aquest granet de sorra existirà sempre.

356 Imma: Amb la Triana que va ser amb la que ens va costar més, però vam agafar la part positiva.
357 Potser vam tenir més enyorança però mai des de la part negativa.

358 Clara: Però jo vull dir pèrdua en el sentit de dir, ostres petites pèrdues, de la pèrdua de no
359 veure'l, de no saber...

360 Imma: Sí, això sí... per això et deia que era molt important poder saber de tant en tant com estan
361 i què fan, per això resols una mica les preguntes que et fas del "i si...". El no saber a vegades és
362 el que et mata més. Però si de tant en tant amb un missatge o una trucada pots saber com estan,
363 et dona aquesta tranquil·litat i aquesta pau.

364 Eliseu: Jo penso que això és clau. Jo crec que el que s'ha de treballar en els serveis és que s'ha
365 de saber alguna cosa de l'infant un cop marxi. El que no pot ser són persones que no volen dir
366 res, no penso que és una cosa molt dolenta. Pot passar que hi ha gent que si els hi deixes una
367 finestra oberta potser abusen d'això, saps el que et vull dir?

368 Clara: Sí, vols dir que a vegades a algunes persones els hi pot costar trobar l'equilibri no?

369 Eliseu: Clar, costa molt amb la gent perquè potser hi ha persones que li diuen mira un cop l'any
370 podeu venir a casa a veure'l i ja voldrien fer-ho dos o tres cops. No sé si m'explico.

371 Clara: Sí, ja t'entenc.

372 Eliseu: Jo crec que en ocasions, paguen justos per pecadors. De l'altra manera, mira a nosaltres
373 ens fa molta il·lusió com un cop de tant en tant podem veure el nen/a, però sense ser molestos
374 perquè l'infant té la seva nova família. Però això de saber de l'infant és com una injecció
375 espectacular.

376 Però ja entenc que és un tema complicat perquè hi ha molta gent que abusa d'aquesta confiança.

377 Clara: Sí, clar en moltes ocasions per part de la nova família també hi pot haver aquesta por... I
378 vosaltres quan marxa l'infant teniu alguna estratègia personal que us ajuda a fer front a aquest
379 moment?

380 Imma: No... això no... bueno, deixem fluir molt

381 Eliseu: Saps que passa, que fem moltes coses nosaltres, estem molt liats, no tenim gaire temps
382 de pensar res.

383 Imma: També com que ja fas tot el treball amb la caixa de vida i amb els diferents comiats que
384 fas, jo per mi ja faig un procés molt important, ja només em queda aquesta part més emocional

385 d'una mateixa, d'anar deixant passar el temps perquè els sentiments es posin a lloc, com quan
386 tens una pèrdua que trobes a faltar a la persona. En ser positius en tot el procés i tenir tan clar
387 que hi ha un inici i un final, doncs llavors suposo que ens costa molt menys.

388 Eliseu: Jo crec que és bàsic per fer urgència i diagnòstic tenir clar que hi ha un principi i un
389 final.

390 Imma: Jo penso que és important entendre què és l'acolliment, sobretot en urgència i diagnòstic.
391 I si tu tens molt clar què és, que hi ha una data d'inici i de fi, jo penso que l'altre procés és això,
392 de conformitat, de saber que el nen estarà bé i que la teva feina ha acabat. A partir d'aquí només
393 et queda aquell record i la possibilitat de tant en tant de poder-lo veure o de poder saber.

394 Eliseu: Nosaltres sobretot ens vam enfortir molt amb el primer acolliment. Perquè el primer vam
395 enganxar a una gent que van adoptar i eren molt males persones, saps el que vull dir? El primer
396 que vam fer va ser una història molt dolenta.

397 Clara: Vau tenir una mala experiència

398 Eliseu: Van ser persones molt egoistes, si l'expliquéssim coses quedaries parada. El primer cas
399 va ser difícil.

400 Clara: I amb aquest teniu relació?

401 Eliseu: Només per missatge

402 Imma: És el que t'he comentat que sóc jo que els hi escric pel seu aniversari, Nadal, llavors sí
403 que m'envien una foto i em diuen alguna cosa.

404 Eliseu: Les altres famílies totes han estat molt bona gent. Jo crec que és important a qui
405 entregues a l'infant.

406 Clara: Sé, la família

407 Eliseu: Veure que aquesta família esperava que des del primer dia estigues el nen damunt seu...
408 És com si tu vens aquí i esperes que aquest nen t'abraci.

409 Clara: Sí, ja t'entenc

410 Eliseu: Ens ha enfortit per veure les diferents persones que ens podem trobar. Les altres han
411 estat persones molt normals, properes... evidentment el cas de la nena que va tornar amb els seus
412 pares, es pot entendre que aquests pares no vulguin saber res.

413 Clara: Tu creus que és més fàcil que hi hagi relació després amb una família adoptiva o
414 d'acollida, que no pas amb família biològica?

415 Eliseu: Jo crec que depèn de les persones, perquè nosaltres tenim relació amb una família
416 adoptiva i és una relació espectacular.

417 Clara: Vols dir que això depèn de la família, que no té res a veure que sigui d'un tipus o un altre

418 Eliseu: Jo crec que si, les persones és el més important, és igual el tipus de família.

419 Clara: Sí, ho dic perquè abans, l'Imma comentava que potser la família biològica, si us veu a
420 vosaltres, li pot recordar el temps que ha estat sense la seva filla o fill.

421 Eliseu: Nosaltres a aquesta nena la vam tenir durant dotze mesos, però totes les vegades que la
422 portàvem a les visites, no van fallar cap dia, eren gent molt bona. I pensa que aquesta gent
423 havien de fer miracles per a poder venir. Aquesta família va lluitar per a la seva filla, jo no tinc
424 res a dir perquè ho van fer molt bé.

425 Imma: Al principi va costar, però després realment van demostrar que volien el retorn de la seva
426 filla perquè tots dos van fer un treball molt maco. I per això et dona aquesta part de
427 tranquil·litat.

428 Eliseu: Jo crec que si ens trobéssim algun dia ells no tindrien cap problema. A nosaltres ens van
429 dir que vinguéssim quan volguéssim, però nosaltres si no ens diuen d'anar-hi no hi anirem. Però
430 amb aquest cas, estem molt contents perquè la nena va marxar molt contenta.

431 Clara: Clar, d'alguna manera veure que la nena marxa i està contenta, veure la seva reacció
432 positiva, això també us ajuda a vosaltres.

433 Eliseu: Ens va fer un petó i ens va acomiadar, com una noia gran. En canvi, el cas de la Triana
434 va ser diferent. Jo recordo que abans de marxar, ens va dir que no marxéssim, això deu segons
435 abans de marxar.

436 Imma: Jo li vaig haver de donar la nena a ell, perquè érem incapaces de deixar-nos anar l'una de
437 l'altre.

438 Eliseu: I jo la vaig agafar i la vaig posar a dins del seu cotxe

439 Clara: Clar, ha de ser difícil

440 Eliseu: El pare acollidor va arrencar el cotxe i va marxar perquè si no, no hi havia maneres.

441 Clara: Home per a vosaltres ha de ser difícil viure aquests moments en què veiem que el nen o
442 la nena no vol marxar.

443 Imma: Va ser una família que ens ho van posar molt fàcil, i parlant després amb ells també ens
444 van dir que nosaltres els hi havíem posat molt fàcil. El pare va venir amb els seus fills i la mare
445 venia amb un altre cotxe. La mare va ser incapaç de marxar sense abraçar-nos i dir-nos que
446 podíem veure a la nena sempre que nosaltres volguéssim. En aquell moment no saps si això és
447 veritat, però tu et quedes tranquil. Et dona aquesta abraçada i aquesta pau que necessites en
448 aquell moment. I a més després va ser veritat, perquè de seguida ens van dir que havien arribat,
449 ens van enviar la foto de bona nit, també la de bon dia, l'endemà ens van fer una videotrucada...
450 Va estar molt bé, però en aquell moment ens va dir les paraules màgiques, les paraules que tu
451 necessites escoltar i això no té preu.

452 Eliseu: Jo també entenc que aquesta família que no ens va anar bé, entenc que és molt difícil
453 adoptar un nen o una nena perquè els hi has d'explicar els seus orígens, i és complicada també
454 aquesta part. La gent va perduda. Aquesta criatura quan tingui dotze anys o així volen saber.

455 Clara: Parlant amb famílies, el fet de tenir relació amb la família acollida, és maco primer
456 perquè us dona tranquil·litat a vosaltres, però també perquè formeu part de la història de vida de
457 l'infant. Jo penso, que abans que tu deies, que és important conscienciar a les famílies sobre la
458 importància d'això.

459 Eliseu: Sí, totalment. Jo penso que la relació ha de quedar molt clara

460 Clara: Sí, els límits d'entrada han de quedar molt clars

461 Eliseu: Clar, si tu com a família acollidora estàs molt asobre no és correcte, el nen és de la seva
462 nova família, s'han de posar límits.

463 Imma: Jo crec que ha de saber en quins moments i quan ho pots fer. Jo penso que per exemple
464 amb en Dani, que només tenim contacte quan jo li dic alguna cosa, no ho entenc, perquè no té
465 sentit però ho respecto.

466 Eliseu: Nosaltres només portem la iniciativa amb aquesta família, amb els altres sempre són ells

467 Clara: Jo penso que això és més natural

468 Imma: Amb la Maria i la Triana, sí que el dia del seu aniversari les felicitem, o per Nadal, això
469 sí que t'anticipes tu. Però, en canvi, amb en Dani, si no fóssim nosaltres que els hi escrivim, no
470 en sabríem res.

471 Clara: Clar... Vosaltres creieu que el fet que sigui progressiu el pla d'acoblament us ajuda a
472 focalitzar que ja ha arribat el moment del final?

473 Eliseu: Jo la veritat, per a mi com més curt millor. Amb en Dani vam fer una setmana i es va fer
474 etern.

475 Imma: A mi el fet que sigui progressiu m'ajuda. Quan vam tenir a la Maria, que era petita, van
476 ser tres dies, però ho vaig trobar molt bé, els coneixem, venen a casa, caixa de vida i tornem.
477 Però quan són més grans, i han passat tant de temps, a mi sí que m'ajuda que sigui progressiu.
478 També et dic que més d'una setmana potser es faria llarg i pesat, però cinc dies perquè sigui
479 progressiu. A mi sí que em serveix.

480 Eliseu: Si pensem en l'infant, sí que han de ser quatre o cinc dies o així, perquè el canvi és
481 brutal. Per això que si pensem amb ells és el correcte.

482 Clara: Clar, però per això volia saber què en pensàveu vosaltres.

483 Eliseu: Per mi quan abans millor, però entenc que per a la mainada va bé fer-ho progressiu.
484 Quan són una mica grans ja se n'adonen, a la Triana quan li vam portar l'àlbum de la seva nova
485 família, li explicàvem i ella se n'adonava. Més els comiats d'aquí i d'allà se n'adonava. I al final
486 el que et deia, que no volia marxar...

487 Imma: Sí, les seves últimes paraules les tinc clavades aquí, van ser Imma no em deixis. Jo penso
488 que de tots els acolliments que hem fet, ha estat el moment més dur. I mira que a en Dani, quan
489 el vam deixar a casa seva el sentíem plorar, però no va ser tan dur com aquestes últimes
490 paraules.

491 Eliseu: Aquesta nena, la seva història és brutal, això també et posa el cor més a to. Totes les
492 històries són dolentes però aquesta en especial.

493 Clara: Clar, i també ella podia tenir aquest sentiment d'abandonament...

494 Eliseu: Exactament

495 Clara: I que et digui això, tu també pots sentir com si l'estiguessis abandonant d'alguna manera.

496 Eliseu: Sí, és que és així. Jo crec que la mainada ho pot pensar perquè van ser divuit mesos que
497 va arribar sense mirada, trista...

498 Clara: Llavors, també us dona un sentiment d'orgull de veure tot el que heu aconseguit entre
499 tots.

500 Imma: Oi tant, a més va venir amb dos anys i mig, no parlava, no tenia cap mena de control dels
501 esfínters, res...

502 Eliseu: Sobretot, en la mainada el que canvia quan marxen, són els ulls.

503 Clara: La seva mirada, la seva expressió.

504 Eliseu: En tot, la mirada, és clau. Una mirada diu molt.

505 Imma: L'Ivan també va arribar amb aquesta mirada apagada, ara el veus totalment diferent.

506 Clara: Clar, veure l'evolució que fan, mirar enrere, també us serveix d'alguna manera. I pel que
507 fa a l'acompanyament de les tècniques, vosaltres us heu sentit acompanyats?

508 Eliseu: Per a nosaltres un deu.

509 Imma: La nostra referent, sempre que l'hem necessitat ha estat allà, ens ha donat molta
510 confiança.

511 Eliseu: A mi el que m'agrada molt és la confiança que ens donen.

512 Clara: I en el moment del comiat us heu sentit acompanyats?

513 Eliseu: Molt

514 Imma: El que a mi m'agrada molt és que sempre tenen aquell espai, després d'acomiarar
515 l'infant per a poder-se quedar, poder compartir i que nosaltres ens puguem desfogar. Veure que
516 ella es troba amb nosaltres, sense cap pressa, i que ens fa aquest acompanyament posterior, en
517 aquesta estona que tu potser et trobes més tou...

518 Clara: Això un cop ha marxat l'infant?

519 Eliseu: Això és en el moment en què marxa l'infant, quan marxa tothom i ens quedem nosaltres
520 amb ella.

521 Imma: Això ho agraeixes molt, perquè tens aquest espai en el qual comparteixes, és com una
522 psicòloga.

523 Eliseu: Jo vaig a nadar

524 Clara: També és una estratègia per treure-ho

525 Imma: Sí cadascú té els seus recursos per canalitzar els sentiments que sents en aquell moment.

526 Clara: Clar... i vosaltres que us vagin donant informació sobre com evoluciona el cas, us ajuda
527 per a poder tenir present el moment del comiat o us neguiteja més?

528 Imma: No ho sé... És una informació que et donen, vas sabent el què i el com... En quin moment
529 està el procés.

530 Eliseu: Jo miro el temps, i quan passa un any ja penso que no pot marxar molt més tard.

531 Clara: Llavors, tenir informació no us ajuda, no?

532 Imma: Està bé perquè saps en quin moment et trobes, però no m'influeix per fer el dol.

533 Clara: Ni per situar-te en el moment en què marxi

534 Eliseu: Tu has de pensar que tu coneixeràs a unes persones, a les persones els canvis ens posen
535 nerviosos, quan et donen informació et donen una pista que t'orienta a saber que d'aquí poc hi
536 haurà un canvi.

537 Imma: A mi em va bé saber, si marxarà d'aquí a un mes o unes setmanes perquè és quan jo
538 començo tot el procés de la caixa de vida. Això sí que ho deixo pel final perquè és la meua
539 manera de fer el meu comiat també dels nens. Llavors, això sí que em serveix. Però la
540 informació que et poden donar entremig de l'acolliment, doncs no.

541 Clara: Vale. Llavors, per últim, us volia preguntar si vosaltres creieu que des del servei es pot
542 fer alguna cosa per millorar l'acompanyament en el moment del final.

543 Imma: És que com que nosaltres ens hem sentit acompanyats sempre, i ajudats...

544 Eliseu: Jo crec que des de la vostra part no crec que es pugui fer gaire més.

545 Clara: I en el moment del comiat, que feu la caixa de vida i acomiadeu a l'infant, creieu que és
546 important que hi hagi alguna figura professional en concret? Valoreu que hi hagi la vostra
547 referent o també que hi hagi alguna figura professional?

548 Imma: A mi m'agrada més que hi hagi la nostra referent perquè et sents més acompanyat. A
549 veure, no hi ha d'haver cap conflicte ni cap història, però si hi ha algun moment delicat doncs
550 potser t'ajuda a saber com reaccionar.

551 Eliseu: Jo crec que amb la Triana, hi havia dos referents de cada servei. La feina la vam fer
552 nosaltres, però estaven allà.

553 Clara: Potser us dona més tranquil·litat el fet que hi siguin, no?

554 Imma: Jo penso que sí, perquè si tu tens una persona que et dona la confiança, quan necessites
555 parlar... jo em sento més acompanyada, a mi m'agrada que ella hi sigui.

556 Eliseu: Que es quedés després la referent ens va ajudar, després a poder parlar i compartir.

557 Clara: Doncs jo crec que ja us ho he preguntat tot

558 Imma: Sí no, tens el nostre contacte per a qualsevol cosa

559 Clara: Sí. Doncs res, volia donar-vos les gràcies pel vostre temps, que sé que teniu poc temps,
560 però estic molt agraïda.

561 Eliseu: Moltes gràcies a tu

562 Imma: Gràcies